

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. június 15.*

A T-349/03. sz. ügyben,

a **Corsica Ferries France SAS** (székhelye: Bastia [Franciaország], képviselik: S. Rodrigues és C. Scapel ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: C. Giolito és H. van Vliet, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: francia.

támogatják:

a **Francia Köztársaság** (képviselik: M. G. de Bergues és S. Ramet, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

és

a **Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) SA** (székhelye: Marseille [Franciaország], képviseli kezdetben: H. Tassy ügyvéd, képviselik később: O. d'Ormesson és A. Bouin ügyvédek)

beavatkozók,

a Franciaország által a Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) részére nyújtani tervezett szerkezetátalakítási támogatásra vonatkozó, 2003. július 9-i 2004/166/EK bizottsági határozat (HL 2004. L 61., 13. o.) megsemmisítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili és Czúcz O. bírák,

hivatalvezető: M. I. Natsinas tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. november 18-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

¹ Az EK 87. cikk értelmében:

„(1) Ha e szerződés másként nem rendelkezik, a közös piaccal összeegyeztethetetlen a tagállamok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatás, amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érinti a tagállamok közötti kereskedelmet.

[...]

(3) A közös piaccal összeegyeztethetőnek tekinthető:

[...]

c) az egyes gazdasági tevékenységek vagy gazdasági területek fejlődését előmozdító támogatás, amennyiben az ilyen támogatás nem befolyásolja hátrányosan a kereskedelmi feltételeket a közös érdekekkel ellentétes mértékben [...]"

- 2 A tengeri szállítás részére nyújtható állami támogatásokra vonatkozó közösségi iránymutatások (HL 1997. C 205., 5. o.) 8. szakasza előírja, hogy a Bizottság a nehéz helyzetben lévő vállalkozások szerkezetátalakítására és megmentésére vonatkozó iránymutatásokat a hajózási társaságok szerkezetátalakítására nyújtható támogatásokra alkalmazza.
- 3 A nehéz helyzetben lévő vállalkozások megmentéséhez és szerkezetátalakításához nyújtható állami támogatásokról szóló, 1999. október 9-től hatályban lévő közösségi iránymutatás (HL 1999. C 288., 2. o., a továbbiakban: iránymutatás) értelmében a Bizottság meghatározza azokat a feltételeket, amelyek fennállta esetén a kérdéses támogatások az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontja értelmében a közös piaccal összeegyeztethetőnek tekinthetők. Az említett iránymutatás 3.2.2. pontja értelmében ezek a feltételek a jogosult nehéz helyzetben lévő vállalkozás jellegével, az életképesség helyreállításával, a túlzott versenytorzulás megakadályozásával, a támogatás minimális szintre való korlátozásával, a támogatásnak a közös érdekekkel ellentétes mértékű versenytorzító hatása megelőzéséhez szükséges feltételekkel és kötelezettségekkel, valamint a szerkezetátalakítási terv teljes körű végrehajtásával kapcsolatosak.
- 4 A szolgáltatásnyújtás szabadsága elvének a tagállamokon belüli tengeri fuvarozásra (tengeri kabotázs) történő alkalmazásáról szóló 1992. december 7-i 3577/92/EGK

tanácsi rendelet (HL L 364., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 2. kötet, 10. o.) a tagállamok számára kötelezővé teszi a nemzeti kabotázspiac megnyitását. Az említett rendelet 4. cikke értelmében amennyiben valamely tagállam közszolgáltatási szerződést köt, azt a megkülönböztetés tilalmát az összes közösségbeli hajótulajdonosra vonatkozóan követve kell megtennie.

A kereset alapját képező tényállás

1. Az érintett hajózási társaságok

- 5 A felperes olyan hajózási társaság, amely rendszeres tengeri összeköttetést biztosít a francia szárazföld (Toulon és Nizza), illetve Olaszország (Savona és Livorno) felől Korzika felé.

- 6 A Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) olyan hajózási társaság, amely rendszeres tengeri összeköttetést biztosít a francia szárazföld (Nizza, Toulon és Marseille) felől Korzika felé, a francia szárazföld felől a Magreb országok (Tunézia és Algéria) felé, valamint áprilistól szeptemberig szezonális összeköttetést biztosít Szardínia felé.

- 7 Az SNCM jelenleg 80%-ban a Compagnie générale maritime et financière (CGMF), és 20%-ban a Société nationale des chemins de fer (SNCF) tulajdonában van. A 100%-ban közvetlenül a francia állam tulajdonát képező alaptőkéjű CGMF gazdasági tevékenysége a tengeri szállítás, a hajók felszerelésével és bérlésével kapcsolatos műveletek, valamint az ezen tevékenységekkel közvetlenül vagy közvetetten kapcsolatos minden részesedésszerzés, illetve kereskedelmi vagy ipari művelet engedélyezésére irányul.

- 8 Az SNCM-nek kisebbségi részesedése van a Compagnie méridionale de navigation-ban (CMN), egy Marseille és Korzika között üzemelő olyan hajózási társaságban, amelyet a Compagnie méridionale de participation útján a Stef-TFE csoport tart ellenőrzése alatt.

2. A francia szárazföld és Korzika közötti tengeri összeköttetésre vonatkozó közszolgáltatási kötelezettségek

- 9 1948 óta a francia szárazföld és Korzika közötti rendszeres tengeri összeköttetés biztosítására a közszolgáltatási kötelezettségek keretében kerül sor.
- 10 Ezen szolgáltatások nyújtására 1976-ig a francia jogszabályokkal részben keretek közé foglalt rendszerben került sor, amely monopólium keretében írta elő a kabotázs nemzeti lobogó alatt történő végzését. Ebben a rendszerben az állam a szolgáltató társaságoknak átalánydíjas kiegyenlítési támogatást fizetett a kötelezően ellátandó kikötőkkel, a szabályszerűséggel, a gyakorisággal, a szolgáltatásnyújtási kapacitással, az alkalmazott díjakkal és a hajó legénységével kapcsolatos közszolgáltatási követelmények ellentételezésére.
- 11 1976-ban Franciaország a területi folytonosság elve alapján módosította a korzikai tengeri szállításra vonatkozó közszolgáltatás-nyújtás feltételeit. Ez az elv a szigetjellegből adódó hátrányok mérséklését, valamint a sziget ellátásának a tisztán szárazföldi összeköttetések módozataihoz legközelebb álló módon történő biztosítását célozza. Kidolgozták a közszolgáltatás kereteit leíró dokumentációt is magában foglaló koncessziós rendszert. Ennek megfelelően az SNCM-mel és a CMN-nel 1976. március 31-én olyan, 25 évre szóló keretegyezmény aláírására került sor, amely 2001. december 31-én járt le.

- 12 1976 és 1982 között a francia kormány az említett keretegyezmény alapján meghatározta a feladat ellátásának módját.
- 13 Az 1982. július 30-i loi portant statut particulier de la région de Corse (a korzikai régió különleges státuszáról szóló törvény) a területi folytonosság kezelését a francia állammal kötött szerződés keretében az assemblée de Corse-ra (korzikai közgyűlés) ruházta. Ezt követően az 1991. május 13-i loi portant statut de la collectivité territoriale de Corse (Korzika területi önkormányzati státuszáról szóló törvény) a sziget ellátását illetően teljes hatáskört biztosított az említett assemblée részére. Azóta az ellátást a l'Office des transports de la Corse (OTC) biztosítja.
- 14 A keretegyezmény alapján 1991-től kezdődően az OTC és a két koncessziós társaság két ötéves egyezményt írt alá. Az első ilyen egyezmény (a továbbiakban: az 1991. évi egyezmény) az 1991–1996 közötti időszakra vonatkozóan, a második (a továbbiakban: az 1996. évi egyezmény) pedig az 1996–2001 közötti időszakra vonatkozóan határozta meg a közszolgáltatás teljesítésének feltételeit. Az egyezmények meghatározták a területi folytonossághoz való hozzájárulást az előírt kötelezettségek ellenértékeként terhelő átalánydíjas támogatás kifizetésének feltételeit is. Abban az időben a közszolgáltatási kötelezettségek magukban foglalták a három francia szárazföldi kikötőből – nevezetesen Nizzából, Toulonból és Marseilleből – Korzika felé irányuló mindegyik összeköttetést.
- 15 A 3577/92/EGK rendelettel összhangban, 2001-ben a collectivité territoriale de Corse (korzikai területi önkormányzat) pályázati felhívást tett közzé annak érdekében, hogy kiválassza a francia szárazföld és Korzika közötti közszolgáltatási kötelezettség biztosításáért 2002. január 1-jétől, öt éves szerződés keretében, pénzbeli ellentételezésért cserébe felelős üzemeltetőt. Figyelembe véve a Toulonból és a Nizzából induló összeköttetések terén fennálló verseny fejlődését, a korzikai területi közösség úgy ítélte meg, hogy csak a Marseille-ből induló összeköttetéseket kell ilyen közszolgáltatási kötelezettségeknek alárendelni.
- 16 Az SNCM és a CMN a szerződést közösen nyerték el, míg a felperes lemondott a pályázatban való részvételről.

- 17 A korszikai területi önkormányzattal és az OTC-vel kötött „közszolgáltatás átruházásáról szóló egyezmény” (a továbbiakban: 2002. évi egyezmény) értelmében az SNCM és a CMN megbízotti minőségükben kötelesek 2002. január 1-jétől rendszeres tengeri összeköttetést biztosítani a Marseille és Korzika közti útvonalakon, egyes, a gyakorisággal, a kapacitással, a menetrenddel, a díjakkal (az évszaktól függő minimális árak, személyek egyes csoportjaira vonatkozó kedvezmények), illetőleg a szolgáltatás minőségével kapcsolatos közszolgáltatási kötelezettség tiszteletben tartása mellett. Az egyezmény értelmében a kötelezettségek teljesítése évente csökkenő összegű, „referencia” pénzbeli ellentételezés fejében történik, amely összeget a várható bevétel alapján kell megállapítani, és amelyet minden év végén a várt és a tényleges bevétel közötti különbségtől függően ki kell igazítani. Az egyezmény szerint annak teljes időtartamára vonatkozóan a pénzügyi ellentételezés maximális összege az SNCM esetében 326,85 millió euró, a CMN esetében pedig 128,2 millió euró, vagyis összesen 445,05 millió euró. A 2002. évi egyezmény többek között előírja, hogy a megbízottak éves, végleges pénzügyi ellentételezése a közszolgáltatási kötelezettséggel előidézett, gazdálkodásból eredő működési hiányra korlátozódik, figyelembe véve a tényleges használattal arányosan befektetett hajózási tőkétől ésszerűen elvárható hozamot, amely hozam az egyezményben foglaltak szerint a hajók vásárláskori értékének 15%-a. A 2002. évi egyezmény 2006. december 31-én lejár, hacsak a felek későbbi lejárati időpontban nem állapodnak meg.

Igazgatási eljárás

1. Az SNCM részére az 1991. évi és az 1996. évi egyezmények keretében a közszolgáltatási kötelezettségek ellentételezésére nyújtott támogatások

- 18 1998. december 22-én az SNCM Korzika és Olaszország közötti szállítást végző leányvállalataként működő Corsica Marittima részére folyósított támogatások tárgyában benyújtott panaszok eredményeképpen a Bizottság arról a döntéséről

tájékoztatta a Francia Köztársaságot, hogy az EK-Szerződés 93. cikke (2) bekezdésének (jelenleg az EK 88. cikk (2) bekezdése) értelmében megindítja a támogatások vizsgálatára vonatkozó hivatalos eljárást (HL 1999. C 62., 9. o.). Az ügyet a C-78/98 hivatkozási szám alatt vették nyilvántartásba.

- 19 2001. február 28-án az SNCM részére a közszolgáltatási kötelezettségek költségeinek fedezésére nyújtott támogatások tárgyában benyújtott újabb panaszok eredményeképpen a Bizottság arról a döntéséről tájékoztatta a Francia Köztársaságot, hogy az EK-Szerződés 88. cikkének (2) bekezdése értelmében megindítja a támogatások vizsgálatára vonatkozó hivatalos eljárást (HL 2001. C 117., 9. o.). Az ügyet a C-14/01 hivatkozási szám alatt vették nyilvántartásba.
- 20 A Franciaország által az SNCM részére folyósított állami támogatásokról szóló 2001. október 30-i 2002/149/EK bizottsági határozattal (HL 2002. L 50., 66. o.) a Bizottság a C-78/98., illetve a C-14/01. sz. ügyekben folyamatban lévő eljárások lezárásával egyidejűleg azt állapította meg, hogy az SNCM részére az 1991 és 2001 közötti időszakra vonatkozóan a francia szárazföldön lévő három kikötő – nevezetesen Nizza, Toulon és Marseille – felől az SNCM által Korzika felé biztosított közszolgáltatások ellentételezésére nyújtott 787 millió euró összegű támogatás az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében összeegyeztethető a közös piaccal. Ez a határozat nem képezte megsemmisítés iránti kereset tárgyát az Elsőfokú Bíróság előtt.

2. Az SNCM javára a megmentéshez és szerkezetátalakításhoz nyújtott támogatások

- 21 2001. december 20-án a francia hatóságok a CGMF vagyonából az SNCM részére megmentési támogatás címén nyújtott 22,5 millió euró összegű előleg kifizetéséről tájékoztatták a Bizottságot. A támogatást, mivel azt részben már kifizették az SNCM részére, NN 27/2002 (korábbi N 49/2001) hivatkozási számon vették nyilvántartásba.

- 22 2002. február 18-i levelében a Francia Köztársaság az SNCM javára szóló szerkezetátalakítási támogatás tervezetéről tájékoztatta a Bizottságot. A javasolt szerkezetátalakítási támogatás az SNCM-nek a CGMF általi, 76 millió euró összegű újratőkésítésében állt, így az SNCM saját tőkéje 30 millió euróról 106 millió euróra emelkedett. A Bizottság ezt a támogatást bejelentett támogatásként az N 118/2002 hivatkozási számon vette nyilvántartásba.
- 23 A 2002. július 17-i C(2002) 2611 végleges határozattal a Bizottság az EK 88. cikk (3) bekezdésében előírt, támogatásokra vonatkozó előzetes vizsgálati eljárás keretében engedélyezte az SNCM javára szóló, megmentéshez nyújtott támogatást. Határozatában a Bizottság kifejtette, hogy a bejelentett támogatás megfelel az e tekintetben az iránymutatásban előírt öt feltételnek, különösen a francia állam által a szerkezetátalakítási tervek bejelentése vonatkozásában tett kötelezettségvállalásnak. Ez a határozat nem képezte megsemmisítés iránti kereset tárgyát az Elsőfokú Bíróság előtt.
- 24 2002. augusztus 19-i, a Francia Köztársaságnak címzett levelében a Bizottság, miután az előzetes vizsgálat értelmében megállapította, hogy a szerkezetátalakításhoz nyújtott bejelentett támogatásnak a közös piaccal való összeegyeztethetőséget illetően kételyek merültek fel, úgy határozott, hogy megindítja az EK 88. cikk (2) bekezdésében előírt hivatalos vizsgálati eljárást az EK szerződés [88.] cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 4. cikkének (4) bekezdésében, valamint 6. cikkében foglaltaknak megfelelően (a továbbiakban: a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozat).
- 25 2002. október 8-án kelt, mellékleteivel együtt október 15-én elküldött levelükben a francia hatóságok tájékoztatták a Bizottságot a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozatra vonatkozó észrevételeikről.

- 26 2002. december 11-én a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozatot egy összefoglaló kíséretében közzétették az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* (HL C 308., 29. o.). Az érdekelt feleket felhívták arra, hogy a bejelentett tervezett támogatásra vonatkozó észrevételeiket a közzétételtől számított egy hónapon belül nyújtsák be.
- 27 2003. január 8-i levelében a felperes benyújtotta a Bizottságnak a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozatra vonatkozó írásos észrevételeit. A Bizottság ezen túlmenően megkapta a Stef-TFE csoport, valamint a különböző területi önkormányzatok észrevételeit is. A Bizottság a beérkezett észrevételek összességét továbbította a Francia Köztársaság részére azzal, hogy azokhoz megjegyzéseket fűzhet.
- 28 2003. február 4-én a Bizottság a felperes kérésére a felperessel megbeszélést tartott, amelynek során a felperes további dokumentumokat nyújtott be.
- 29 2003. február 10-i levelükben a francia hatóságok a Bizottság részére megküldték érvelésüket, amellyel azt kívánták alátámasztani, hogy a tervezett támogatás tiszteletben tartja az iránymutatásban foglaltakat, megküldték továbbá az SNCM személyi állományára és a fizetések alakulására, a közbenső fogyasztás kezelésére, valamint a díjpolitikára vonatkozó új kötelezettségvállalásokról szóló leírást.
- 30 2003. február 13-i levelükben a francia hatóságok megküldték a Bizottságnak a felperes, valamint a Stef-TFE észrevételeire tett megjegyzéseiket.

- 31 2003. február 21-i levelükben a francia hatóságok megválaszolták a Bizottság 2003. február 10-i levelében feltett kiegészítő kérdéseket.
- 32 2003. május 27-én küldött faxüzenetükben a francia hatóságok továbbították a Bizottságnak a felperes által a Bizottság részére 2003. február 4-én benyújtott, és a Bizottság által a francia hatóságok részére 2003. február 21-i levélben megküldött dokumentumokra vonatkozó észrevételeiket.
- 33 2003. július 9-én a Bizottság elfogadta a Franciaország által az SNCM részére nyújtani tervezett szerkezetátalakítási támogatásról szóló 2004/166/EK határozatot (HL 2004., L 61., 13. o.), amely határozat a jelen megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezi (a továbbiakban: megtámadott határozat).
- 34 A megtámadott határozat rendelkező része a következő:

„1. cikk

A Franciaország által az [SNCM] javára folyósítani kívánt szerkezetátalakítási támogatás a 2–5. cikkben foglalt feltételekkel összhangban összeegyeztethető a közös piaccal.

2. cikk

Az SNCM – a jelen határozatról szóló tájékoztatástól kezdődően, és 2006. december 31-ig – tartózkodik új hajók megszerzésétől és új, vagy felújított hajókra vonatkozó építési, megrendelési vagy bérleti szerződések aláírásától.

Az SNCM – a jelen határozatról szóló tájékoztatástól kezdődően, és 2006. december 31-ig – csak a már az SNCM vállalkozás tulajdonában lévő tizenegy hajót üzemeltetheti, nevezetesen: a *Napoléon Bonaparte*-t, a *Danielle Casanova*-t, a *l'Île de Beauté*-t, a *Corse*-t, a *Liamone*-t, a *l'Aliso*-t, a *Méditerranée*-t, a *Pascal Paoli*-t, a *Paglia Orba*-t, a *Monte Cinto*-t és a *Monte d'Oro*-t.

Amennyiben az SNCM-nek akaratától független események folytán 2006. december 31. előtt le kell cserélnie valamelyik hajóját, a Bizottság a Franciaország által megfelelően indokolt tájékoztatás esetében engedélyezheti a cserét.

3. cikk

Az SNCM csoport átruházza a következő társaságokban fennálló közvetlen vagy közvetett részesedését:

– az Amadeus France,

- a Compagnie Corse Méditerranée,

- a société civile immobilière Schuman,

- a Société méditerranéenne d'investissements et de participations,

- a Someca.

A Société méditerranéenne d'investissements et de participations elnevezésű társaságban fennálló részesedés átruházása helyett az SNCM eladhatja ennek a társaságnak az egyetlen eszközt, a *Southern Trader*-t, és megszüntetheti ezt a leányvállalatot.

Az átruházásra a francia hatóságok döntésének megfelelően sor kerülhet akár nyilvános vételi ajánlat, akár előzetes közzétételt követő, legalább két hónapos válaszadási határidőt biztosító pályázati felhívás útján.

Franciaország valamennyi átruházás bizonyítékait a Bizottság tudomására hozza. Az SNCM által kapott ajánlatok elégtelensége nem szolgálhat az átruházás elmaradásának indokául. Ajánlat hiányában, amennyiben Franciaország bizonyítani tudja, hogy a közzététellel kapcsolatos minden szükséges intézkedés megtételére sor került, az első bekezdésben előírt feltétel teljesítettnek minősül.

4. cikk

Valamennyi Korzika felé tartó járat esetében – a jelen határozatról szóló értesítéstől kezdődően, és 2006. december 31-ig – az SNCM tartózkodik a közzétett díjakra vonatkozó olyan díjpolitikától, amelynek célja, hogy a versenytársak árainál alacsonyabb árakat kínáljon az azonos célállomások és szolgáltatások, valamint az azonos időpontok tekintetében.

A Bizottság a jelen határozat által előírt feltételek bármelyike – és különösen az első bekezdésben foglaltak – teljesítésének elmulasztása esetére fenntartja magának a jogot a vizsgálati eljárás megindítására.

Az első bekezdésben előírt feltétel akkor teljesül, ha az SNCM által közzétett legalacsonyabb árak minden egyes napon meghaladják a versenytársak legalacsonyabb kedvezményes árát az azonos célállomásokra és szolgáltatásokra vonatkozóan.

Az első bekezdésben előírt feltétel nem alkalmazható attól kezdve, hogy az említett versenytársak árai meghaladják az SNCM 1996-os referenciaévben hatályos, inflációval kiigazított árait.

Franciaország minden évben június 30. előtt tájékoztatja a Bizottságot minden olyan körülményről, amely szükséges annak igazolásához, hogy ez a feltétel az azt megelőző gazdasági évet illetően a Korzika felé tartó, illetőleg az onnan induló valamennyi járat esetében megfelelően teljesült.

5. cikk

A francia hatóságok által a szerkezetátalakítási tervben vállalt kötelezettségeknek megfelelően a Korzikával fennálló különböző tengeri összeköttetésekben részt vevő hajók járatsűrűségének éves mennyisége 2006. december 31-ig a jelen határozat 3. táblázatában meghatározott küszöbértékekre korlátozódik, kivéve ha azokra kivételes, és az SNCM-nek fel nem róható olyan okból kerül sor, amely az SNCM számára nélkülözhetlenné tenné, hogy bizonyos járatokat más kikötőkből üzemeltessen, valamint a vállalatot terhelő közszolgáltatási kötelezettségek megváltozása esetét.

6. cikk

Franciaország a jelen határozat közzétételétől kezdődően jogosult az SNCM-et 66 millió euró összegű első kifizetéssel újratőkésíteni.

A szerkezetátalakítási időszak végéig – vagyis 2006. december 31-ig – a Bizottság a francia hatóságok kérelmére úgy határozhat, hogy későbbi időpontban engedélyezi az SNCM részére folyósítandó második kifizetést, amelynek összege a fennmaradó 10 millió euró és a 3. cikkben előírt átruházásokból származó bevétel különbségének felel meg, az említett cikkben előírt feltételeknek megfelelően.

Ilyen határozat meghozatalára csak akkor kerülhet sor, ha a 3. cikkben előírt cselekmények végrehajtása megtörtént, ha az átruházásokból származó bevétel nem haladja meg a 10 millió eurót, valamint, ha a 2., 4. és 5. cikkben foglalt feltételek teljesültek; ez azonban nem érinti a Bizottság arra vonatkozó hatáskörét, hogy szükség esetén a feltételek valamelyikének be nem tartása miatt hivatalos vizsgálati eljárást indítson. A fentiek hiányában a támogatás második részének kifizetésére nem kerülhet sor.

7. cikk

A jelen határozat közlésétől számított hat hónapos határidőn belül Franciaország tájékoztatja a Bizottságot a határozatnak való megfelelés érdekében tett intézkedésekről.

[...]” [nem hivatalos fordítás]

Az eljárás és a felek kérelmei

- 35 A felperes 2003. október 13-án benyújtotta az Elsőfokú Bíróság Hivatalához a jelen eljárást megindító keresetét.
- 36 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. február 3-án benyújtott beadványával az Francia Köztársaság kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett az eljárásba beavatkozhasson.
- 37 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. február 26-án benyújtott beadványával az SNCM kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett az eljárásba beavatkozhasson.
- 38 Az Elsőfokú Bíróság 2004. március 10-i végzésével engedélyezte a Francia Köztársaság számára a beavatkozást.

- 39 Az Elsőfokú Bíróság 2004. március 10-i végzésével engedélyezte a Francia Köztársaság számára a beavatkozást.
- 40 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (harmadik tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott, és a pervezető intézkedések keretében a feleket az írásbeli kérdések megválaszolására hívta fel. A felek az előírt határidőn belül eleget tettek az Elsőfokú Bíróság kérésének.
- 41 Válaszukban a felek arról a tényről tájékoztatták az Elsőfokú Bíróságot, hogy a Bizottság 2004. szeptember 8-án elfogadta a megtámadott határozatot módosító C (2004) 3359 végleges határozatot (a továbbiakban : 2004. szeptember 8-i határozat). Az Elsőfokú Bíróság kiegészítő írásbeli kérdésére az alapeljárásban részt vevő feleknek ki kellett fejtetniük e határozat jelen keresetre gyakorolt hatására vonatkozó álláspontjukat.
- 42 A felek szóbeli előterjesztéseiket és az Elsőfokú Bíróság szóbeli kérdéseire adott válaszaikat a 2004. november 18-i nyilvános tárgyaláson adták elő.
- 43 A felperes azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy az:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
  - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

44 A Bizottság, akit a Francia Köztársaság és az SNCM mint beavatkozók támogatnak, azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy az:

- utasítsa el a keresetet;

- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

45 A jelen megsemmisítés iránti kereset alátámasztására a felperes két jogalapot terjeszt elő. Az első jogalap az EK 253. cikk megsértésén alapul, arra hivatkozva, hogy a megtámadott határozat indokolása elégtelen. A második jogalap az EK 87. cikk (3) bekezdése c) pontjának, a 659/1999/EK rendeletnek és az iránymutatásnak a megsértésén alapul, arra hivatkozva, hogy a megtámadott határozat ténybeli és nyilvánvaló mérlegelési hibákat tartalmaz.

46 Bevezetésképpen tehát a 2004. szeptember 8-i határozatnak a jelen keresetre gyakorolt esetleges hatását kell megvizsgálni.

1. A 2004. szeptember 8-i határozatnak a jelen keresetre gyakorolt hatására vonatkozó előzetes észrevétel

47 Meg kell jegyezni, hogy 2004. szeptember 8-i határozatában a Bizottság úgy módosította a megtámadott határozatot, hogy – amint azt az új határozat második

preambulumbekezdése kifejti – megengedte az SNCM részére egyrészt, hogy az *Asco* hajót a megtámadott határozat 2. cikkében foglalt felsorolásban – vagyis azon hajók felsorolásában, amelyeket az SNCM a szerkezetátalakítási időszak alatt használni jogosult – az *Aliso* hajóra cserélje ki, másrészt pedig azt, hogy tekintettel az *Asco* hajó eladásával kapcsolatban felmerült nehézségekre, vagy ezt a hajót, vagy az *Aliso*-t adja el.

- 48 Mindenképpen emlékeztetni kell arra, hogy az ítélezési gyakorlat szerint az EK 230. cikke értelmében a megsemmisítés iránti kereset keretében a közösségi jogi aktus jogszerűségét vagy a tényállás alapján, vagy az aktus elfogadásának időpontjában hatályos jog szerint kell értékelni (az Elsőfokú Bíróság T-371/94. és T-394/94. sz., British Airways és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. június 25-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-2405. o.] 81. pontja).
- 49 Egyébiránt a jelen esetben nem tűnik úgy, hogy a 2004. szeptember 8-i határozat a felperes által a jelen kereset alátámasztására előterjesztett egyes jogalapokat vagy érveket tárgytalanná tett volna. Az Elsőfokú Bíróság által ezzel kapcsolatban feltett írásbeli kérdésre sem a felperes, sem a Bizottság nem állította, hogy a 2004. szeptember 8-i határozatnak ilyen hatása lett volna.
- 50 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a 2004. szeptember 8-i határozat nincs hatással a megtámadott határozat megsemmisítése iránti jelen keresetre.

2. Az EK 253. cikk megsértésén alapuló első jogalapról, mely szerint a megtámadott határozat indokolása elégtelen

- 51 Ezzel a jogalappal a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat indokolása a kérdéses támogatási intézkedés természetét, valamint a támogatás egy részének a

közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló jellegét, a hivatalos vizsgálati eljárás megindításának indokaként szolgáló kételyek tisztázását, az életképesség helyreállításának értékelését, a szerkezetátalakítási elgondolások életszerű jellegét, valamint a nem stratégiai jellegű részvétel meghatározását illetően elégtelen.

A jogalap hatályára vonatkozó előzetes észrevételek

52 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikkre hivatkozó jogalap a nyilvánvaló mérlegelési hibától elkülönülő, önálló jogalap. Ugyanis míg az előbbi, amely az indokolási kötelezettség megsértését vagy elégtelenségét célozza, az EK 230. cikk értelmében a lényeges eljárási szabályok megsértését és olyan közérdekekkel kapcsolatos jogalapot jelent, amelyet a közösségi bíróságnak hivatalból kell figyelembe vennie, az utóbbi, amely a határozat érdemi jogszerűségével kapcsolatos, az ugyanazon EK 230. cikk értelmében a Szerződés végrehajtására vonatkozó jogi szabály megsértését jelenti, amelyet a közösségi bíróságnak csak a felperes indítványára kell figyelembe vennie. Az indokolásra vonatkozó kötelezettség az indokolás megalapozottságához képest tehát különálló kérdés (a C-367/95 P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-1719. o.] 67. pontja, a C-17/99. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 2001. március 22-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-2481. o.] 35. pontja és a C-159/01 sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-4461. o.] 65. pontja; a T-158/99. sz., Thermenhotel Stoiser Franz és társai kontra Bizottság ügyben 2004. január 13-án hozott ítélet [EBHT 2004., II-1. o.] 97. pontja).

53 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy első jogalapjával a felperes annak hangsúlyozására szorítkozik, hogy – amint az e jogalaphoz a keresetlevélben való megfogalmazásából („A lényeges eljárási szabályok megsértése: az indokolási kötelezettség megsértése”), valamint annak kifejtéséből – különösen a keresetlevélben a lényeges eljárási szabályok megsértésével, az EK 253. cikkel kapcsolatos joggyakorlattal, valamint a megtámadott határozat „külső jogszerűségére” tekintettel történő megsemmisítésének szükségességével kapcsolatos 17., 18. és 43. pontjából,

valamint a felperes által a keresetlevélről készített összefoglaló harmadik és negyedik bekezdéséből, melyek szerint e pontok „az indokolási kötelezettség megsértésére” hivatkoznak, kifejezetten kitűnik – a megtámadott határozat indokolása egyes szempontokat illetően elégtelen, megsértve ezzel az EK 253. cikket.

- 54 Megállapítandó, hogy a jogalap így megállapított hatályát egyik fél sem vitatja. Ugyanis meg kell jegyezni, hogy a Bizottság, illetve a Francia Köztársaság erre vonatkozó észrevételeire adott válaszában a felperes – amint az a válasz 3. pontjából kitűnik – emlékeztet rá, hogy ezzel a jogalappal az indokolási kötelezettség vonatkozásában „hibát”, illetve „mulasztást” ró fel a Bizottsággal szemben.
- 55 Végeredményben a keresetlevélből kitűnik, hogy az indokolási kötelezettség és a nyilvánvaló mérlegelési hiba közötti különbséget a felperes jól ismeri, mivel azt követően, hogy az első jogalapot a megtámadott határozat indokolása elégséges jellegének megkérdőjelezésére fordította, második („Az EK-Szerződés és a végrehajtási szabályok megsértése: ténybeli anyagi hibák és nyilvánvaló mérlegelési hibák” című), az EK 87. cikk (3) bekezdése, valamint az iránymutatás megsértésén alapuló jogalapjában kifejti, hogy a megtámadott határozat nyilvánvaló mérlegelési hibákat tartalmaz. Ugyanez a különbségtétel a keresetlevél összefoglalásában is megjelenik, amelynek (3) bekezdésében a felperes jelzi, hogy „a keresetlevél a megtámadott határozat megsemmisítésére irányul abból a kettős okból kifolyólag, hogy indokolása hibás, valamint hogy anyagi és nyilvánvaló mérlegelési hibák merülnek fel”. Hasonlóképpen, a Bizottság és a Francia Köztársaság ezzel kapcsolatos véleményének megismerését követően adott válaszában a felperes újfent megerősíti, hogy egyrészt az indokolási kötelezettség megsértését, másrészt pedig a nyilvánvaló mérlegelési hibákat kifogásolja.
- 56 Ilyen körülmények között – tekintettel arra, hogy a felperes a határozat megalapozottságát kifogásoló érveket a második jogalap keretében fejti ki – a felperes által a jelen keresetlevél alátámasztására előterjesztett első jogalapot úgy kell értelmezni, hogy az kizárólag az EK 253. cikk megsértésén alapul, arra hivatkozással, hogy a megtámadott határozat indokolása számos ponton elégtelen.

- 57 Mindazonáltal azt is meg kell állapítani, hogy amint arra a Bizottság – akit e pontban a Francia Köztársaság támogat – helyesen rámutat, a felperes által az első jogalap keretében előterjesztett számos kifogás nem a megtámadott határozat indokolása elégtelenségének bemutatására irányul, hanem annak hibás jellegére. Ezzel a megtámadott határozat indokolása ellenzésének leple alatt a felperes valójában annak megalapozottságát vitatja.
- 58 Így, amint a Bíróság arról korábban határozott, az Elsőfokú Bíróság az indokolási kötelezettség tiszteletben tartásának felülvizsgálata címén nem vizsgálhatja a Bizottság által saját határozatának igazolása érdekében felhozott indokok jogszerűségét (a Franciaország kontra Bizottság ítélet [hivatkozás az 52. pontban] 38. pontja).
- 59 Ebből az következik, hogy az indokolási kötelezettség megszegésére vagy az indokolás elégtelenségére alapozott jogalap keretében a megtámadott határozat megalapozottságát vitató kifogások és érvek hatástalanok, és nem bírnak jelentőséggel (lásd e tekintetben a Thermenhotel Stoiser Franz és társai kontra Bizottság ítélet [hivatkozás az 52. pontban] 97. pontját, a T-305/94–T-307/94., T-313/94–T-316/94., T-318/94., T-325/94., T-328/94., T-329/94. és T-335/94. sz., Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1999. április 20-án hozott ítélet [EBHT 1999., II-931. o.] 389. pontját, a T-86/95. sz., Compagnie générale maritime és társai kontra Bizottság ügyben 2002. február 28-án hozott ítélet [EBHT 2002., II-1011. o.] 425. pontját, valamint a T-191/98., T-212/98–T-214/98. sz., Atlantic Container Line és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. szeptember 30-án hozott ítélet [EBHT 2003., II-3275. o.] 1175. és 1176. pontját).
- 60 Egyébiránt, tekintettel arra, hogy a felperes kifejezetten megerősítette, hogy az első jogalap kizárólag az indokolási kötelezettség megszegésén alapul, és hogy a keresetlevél megfogalmazásából kitűnik, hogy a felperes tisztában van az indokolási kötelezettség megszegése és az indokolás hibás jellege közötti különbséggel, nem az Elsőfokú Bíróság feladata, hogy átminősítse az ennek a jogalapnak a keretében felhozott kifogásokat, amelyek valójában a megtámadott határozat megalapozottságát vonják kétségbe. Ez a megfontolás leginkább az olyan esetekre érvényes, amelyekben – mint a jelen esetben is – a felperes a mérlegelés nyilvánvaló hibáira alapított második jogalapot terjeszt elő, amely jogalap keretében hivatkozott egyes kifogások újfent a megtámadott határozat megalapozottságát vitatják.

- 61 Következésképpen ennek a jogalapnak a keretében kizárólag azt kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat indokolása jogilag elégséges-e. A felperes e jogalap keretében előterjesztett azon kifogásait és érveit, amelyek valójában az említett határozat megalapozottságát vitatják, mivel azok nem bírnak jelentőséggel, el kell utasítani.

A megtámadott határozat indokolásával kapcsolatos kifogások

Előzetes észrevételek

- 62 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az indokolási kötelezettség terjedelme a kérdéses jogi aktus természetétől, valamint elfogadásának körülményeitől függ. Az indokolásnak világosan és egyértelműen kell tartalmaznia az intézmény érvelését oly módon, hogy lehetővé tegye egyrészt az érdekeltek számára jogaik védelme és a döntés megalapozottságának megítélhetősége érdekében a meghozott intézkedés indokainak megismerését, másrészt a közösségi bíróság számára a jogszerűség felülvizsgálatára vonatkozó hatásköre gyakorlását (a Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet [hivatkozás az 52. pontban] 63. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-228/99. sz. és T-233/99. sz., Westdeutsche Landesbank Girozentrale kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-435. o.] 278. pontja, valamint a T-109/01. sz., Fleuren Compost kontra Bizottság ügyben 2004. január 14-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-127. o.] 119. pontja).
- 63 Nem elvárás az, hogy az indokolás minden releváns tényállásbeli és jogi elemet részletezzon, mivel azt a kérdést, hogy az indokolás megfelel-e az EK 253. cikkben foglalt követelményeknek, nemcsak megszövegezését illetően kell megválaszolni, hanem összefüggéseit, valamint az érintett területre vonatkozó jogszabályok összességét illetően is (a Franciaország kontra Bizottság ítélet [hivatkozás az 52. pontban] 36. pontja; a T-298/97., T-312/97., T-313/97., T-315/97., T-600/97–T-607/97., T-1/98., T-3/98–T-6/98. és T-23/98. sz., Alzetta és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. június 15-én hozott ítélet [EBHT 2000., II-2319. o.] 175. pontja, valamint a Westdeutsche Landesbank Girozentrale kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 62. pontban] 279. pontja).

- 64 Így közelebbről a Bizottságnak nem kell állást foglalnia az érdekeltek által elé terjesztett minden érvet illetően, hanem elég, ha a határozat rendszerét illetően alapvető fontossággal bíró tényeket és jogi érveket ismerteti (az Elsőfokú Bíróság T-459/93. sz., Siemens kontra Bizottság ügyben 1995. június 8-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-1675. o.] 31. pontja, valamint a Westdeutsche Landesbank Girozentrale kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 62. pontban] 280. pontja). Továbbá a Bíróság azt is megállapította, hogy a Bizottságnak nem kell állást foglalnia a nyilvánvalóan a tárgyon kívül eső, lényegtelen vagy egyértelműen másodlagos jelentőségű kérdésekben (a Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet [hivatkozás az 52. pontban] 62. pontja).
- 65 Az indokolási kötelezettség valamely támogatási intézkedés minősítésére alkalmazva megköveteli, hogy a Bizottság megjelölje azokat az okokat, amelyek alapján úgy véli, hogy a kérdéses intézkedés az EK 87. cikk (1) bekezdésének hatálya alá esik (a Westdeutsche Landesbank Girozentrale kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 62. pontban] 281. pontja).
- 66 Valamely állami szerkezetátalakítási támogatásnak az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontjával való összeegyeztethetőségét illetően az ítélkezési gyakorlatból kiténik, hogy az indokolási kötelezettség akkor teljesül, ha a Bizottság ismerteti azokat az indokokat, amelyek miatt úgy véli, hogy a támogatások összeegyeztethetők az iránymutatásban előírt feltételekkel, nevezetesen, hogy szerkezetátalakítási tervvel rendelkeznek, a hosszú távú életképességet és a támogatásnak a kedvezményezett hozzájárulását tekintve arányos jellegét illetően kielégítő leírást tartalmaznak (lásd e tekintetben a Franciaország kontra Bizottság ítélet [hivatkozás az 52. pontban] 37. pontját és a T-214/95. sz., Vlaamse Gewest kontra Bizottság ügyben 1998. április 30-án hozott ítélet [EBHT 1998., II-717. o.] 102. pontját; az állami támogatásokkal kapcsolatos egyéb közösségi keretszabályokat illetően lásd a Fleuren Compost kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 62. pontban] 125. pontját).
- 67 Ezen feltételek alapján kell megvizsgálni, hogy a megtámadott határozat indokolása a jelen esetben elégséges-e.

A kérdéses intézkedésről és a támogatás egy részének a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló jellegéről

- 68 A felperes előadja, hogy a megtámadott határozatnak a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeg meghatározására vonatkozó indokolása elégtelen. A felperes kifejti továbbá, hogy a Bizottság nem hozta tudomására az ennek meghatározásához felhasznált szakértői jelenést, hogy a megtámadott határozatban nem indokolja meg, hogy a *Liamone* értékcsökkenésének támogatását miért vették figyelembe, jóllehet erre a hajóra a közszolgáltatás teljesítéséhez nem volt szükség, valamint hogy nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a támogatás teljes összegéből valójában mennyi a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeg.
- 69 Helyénvalónak tűnik annak megemlítése, hogy a megtámadott határozat (259) preambulumbekkezdésében a Bizottság úgy vélte, hogy függetlenül a szerkezetátalakítási támogatás címen nyújtott támogatás vizsgálatának szükségességétől, a támogatás közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló részének összege az 1991–2001 közötti időszakra vonatkozóan az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében a közös piaccal összeegyeztethető volt.
- 70 Úgy tűnik, annak megállapítása végett, hogy mekkora összeget tesz ki a támogatásnak a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló része, a Bizottság – a megtámadott határozat (256) és (257) preambulumbekkezdésében – a közszolgáltatási kötelezettség hatálya alá vont összes Korzikát kiszolgáló járatot figyelembe véve számolta ki az SNCM által 1991 és 2001 között elszenvedett veszteségeket. E tekintetben a Bizottság előadja, hogy az 1991–1999 közötti időszakra vonatkozóan számításait a Korzika felé közlekedő járatoknak a 2002/149/EK határozat keretében a szakértői jelentésben meghatározott adózás előtti eredményére alapozta, levonva ebből a hajókon realizált értéktöbblet összegét, miközben az említett jelentéssel le nem fedett 2000–2001 közötti időszakra vonatkozóan a 2002/149/EK határozat megközelítését követve a Bizottság maga számította ki a Korzikát kiszolgáló járatok adózás előtti eredményét, kivonva abból a szerkezetátalakításra szolgáló támogatásnak a bejelentett szerkezetátalakítási költségek között már elszámolt összegét,

tekintettel arra, hogy ebben a két évben semmiféle hajózási eszköz átruházására nem került sor. A Marseille-Korzika közötti járat 2002-re vonatkozó esetleges veszteségét illetően a Bizottság megjegyzi, hogy az említett veszteségek nem vehetők figyelembe „tekintettel arra, hogy 2002. január 1-je óta a Marseille-ből Korzika felé közlekedő járat üzemeltetési díjainak, valamint a pénzügyi ellentételezés összegeinek meghatározására a hatóságok és az SNCM között – az 1991. évi és 1996. évi egyezményekre vonatkozókkal ellentétben – szerződéses úton került sor”.

- 71 Ezekre alapozva a Bizottság a megtámadott határozat (258) preambulumbekzdésében megállapítja, hogy az ezen időszak alatt eladott hajókon realizált értéktöbblettel korrigált eredmények összesítése, valamint a szerkezetátalakítás költségei az 1991–2001 közötti időszakban összesen 53,48 millió eurót tesznek ki. A Bizottság által alkalmazott számítás eredménye a megtámadott határozat (257) preambulumbekzdésének 11. táblázatában is szerepel.
- 72 A megtámadott határozat (260) preambulumbekzdésében azonban a Bizottság azt állapította meg, hogy mivel a francia hatóságok magasabb, 76 millió euró összegű támogatást jelentettek be szerkezetátalakítási támogatás címén, és az EK 88. cikk (2) bekezdésében előírt hivatalos vizsgálati eljárás is ilyen címen indult, a kérdéses támogatást teljes egészében mint szerkezetátalakítási támogatást kell megvizsgálni. Ez a vizsgálat a megtámadott határozat (261)–(367) preambulumbekzdésének tárgyát képezi.
- 73 Ezért a felperesnek azt a kifogását, amely szerint a megtámadott határozat az EK 86. cikk (2) bekezdésében előírt feltételek tiszteletben tartását illetően jogilag nem megfelelően indokolt, hatástalansága miatt el kell utasítani. Ugyanis, amennyiben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a 76 millió euró összegű támogatást – amelyből a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló rész összege 53,48 millió eurót tesz ki – a megtámadott határozat (261)–(367) preambulumbekzdésében foglalt vizsgálat keretében teljes egészében szerkezetátalakítási támogatásként kell értékelni, az említett rész összegének az EK 86. cikk (2) bekezdésével való összeegyeztethetősége vonatkozásában fennálló indokolás hiánya önmagában nem vezet a megtámadott határozat megsemmisítéséhez, mivel ezt az indokolást a határozatnak a támogatás szerkezetátalakítási támogatásként való értékelésével kapcsolatos preambulumbekzdései tartalmazzák.

- 74 Meg kell azonban vizsgálni a felperes azon kifogását, amely a megtámadott határozat indokolásának elégtelen jellegére vonatkozik a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló rész összegének meghatározását illetően. Ugyanis a megtámadott határozat (327) preambulumbekzdésében a Bizottság az iránymutatásra tekintettel azt állapította meg a támogatás minimális jellegének értékelése keretében, hogy a támogatásnak az említett ellentételezésre szolgáló részére az SNCM szerkezetátalakítása érdekében volt szükség. Ily módon az indokolás esetleges hiányossága, amely a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló rész összegének meghatározása vonatkozásában merül fel, befolyásolhatja a támogatás szerkezetátalakítási támogatásként való értékelését.
- 75 E tekintetben viszont meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (256)–(260) preambulumbekzdésében szereplő indokolás, amely említést tesz azon kritériumokról, amelyeket a Bizottság figyelembe vett a támogatásnak a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló része összege megállapítása során, illetve az e célból alkalmazott számítási módszerről, lehetővé teszi az érdekeltek számára, hogy – jogaik védelme, illetve annak eldöntése végett, hogy a megtámadott határozat megalapozott-e, vagy sem, valamint, hogy a közösségi bíróság gyakorolhassa a jogszerűség vizsgálatához kapcsolódó jogait – megismerjék a meghozott intézkedés indokait.
- 76 A felperes által felhozott egyetlen érvelés vagy kifogás sem olyan jellegű, hogy megkérdőjelezze ezt a következtetést.
- 77 Először is, a Bizottságnak a felperes szakértői jelentésről történt tájékoztatásával kapcsolatban mulasztását illetően az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy ezen állítás az indokolási kötelezettség esetleges megsértésének megállapítása során nem bír jelentőséggel. Ugyanis még ha elfogadnánk is, hogy a tájékoztatás elmulasztása bizonyítható, az akkor sem eredményezné a megtámadott határozat indokolásának hiányosságát vagy elégtelenségét. Ezzel az állítással a felperes inkább az iratbetekintési jogának esetleges megsértésére hivatkozhatna, amely sérelem nem az indokolással, hanem a védelemhez való joggal kapcsolatos. Meg kell azonban jegyezni – és ezt senki sem vitatja –, hogy a felperes nem hivatkozik a védelemhez

való jogának megsértésére. Így ez a jogalap nem jelenti a lényeges eljárási szabályok megsértését, és azt nem kell hivatalból vizsgálni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz., JFE Engineering kontra Bizottság ügyekben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2501. o.] 425. pontját és a hivatkozott joggyakorlatot).

- 78 Annak kapcsán, hogy a felperes ezzel az állítással azt kifogásolja, hogy nem volt alkalma megismerni azon érvelést, amely a Bizottságot a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeg megállapításához vezette, elég megjegyezni, hogy a Bizottság e pontra vonatkozó érvelése – ahogyan az a fentiekben szerepel – világos és kifejezett formában a megtámadott határozat (256)–(258) preambulumbekkezdésében található.
- 79 Az azon körülményre vonatkozó állítást illetően, mely szerint a Bizottság a 2000. és 2001. év tekintetében nem támaszkodhatott érvényesen a kérdéses jelentésre, valamint azt a tényt illetően, hogy a Bizottság által használt, ezen két évre vonatkozó ideiglenes elszámolások eltérnek a közzétett végleges elszámolásoktól, olyan kifogásokról van szó, amelyek a Bizottság által alkalmazott módszer megalapozottságát érintik, és amelyek következképpen az indokolás elégtelenségével kapcsolatos jelen jogalap keretében nem bírnak jelentőséggel.
- 80 Másodsorban, az indokolás arra vonatkozó állítólagos hiányosságát illetően, hogy miért vette figyelembe a *Liamone* értékcsökkenésének támogatását, jóllehet a hajóra a közszolgáltatás teljesítéséhez nem volt szükség, meg kell jegyezni, hogy ez az állítás a megtámadott határozat hibás olvasatán alapul. A megtámadott határozat (257) preambulumbekkezdésének 11. táblázatából ugyanis világosan kitűnik, hogy a felperes állításával ellentétben a Bizottság nem vette figyelembe e támogatást a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeg megállapításánál. Az ezen értékcsökkenésnek megfelelő 14,771 millió eurót ugyanis a Bizottság levonta a közszolgáltatással kapcsolatban elszenvedett veszteségből, nem pedig hozzáadtak ezekhez. Az Elsőfokú Bíróság előtti tárgyalás során megkérdezett felperes egyébként kifejezetten elismerte, hogy a megtámadott határozatot e ponton hibásan értelmezte. Ennek megfelelően tehát nyilvánvalóan nem róható fel a Bizottságnak az, hogy nem indokolt valamely olyan érvelést, amely a határozatában nem is szerepel.

- 81 Ahogyan azt a Bizottság beadványaiban kifejti, a *Liamone* értékcsökkenésének összege azonban szerepel a (261)–(367) preambulumbekkezdésben foglalt vizsgálat tárgyát képező szerkezetátalakítási terv költségei között, tekintettel arra, hogy – amint az többek között a megtámadott határozat (126), (144), (302) és (330) preambulumbekkezdéséből kiderül – ennek a hajónak a kivételes értékcsökkenése szerepelt a szerkezetátalakítási tervben.
- 82 A válaszadás, valamint a tárgyalás során a felperes tehát előadta, hogy ezzel a joggal valóban azt kívánta hangsúlyozni, hogy a Bizottság részéről ellentmondásos annak megállapítása, hogy szükség volt a *Liamone*-re a közszolgáltatás elvégzéséhez 2002-t megelőzően, jóllehet a Bizottság elismerte, hogy az ezen hajó értékcsökkenéséhez nyújtott juttatásokat kihagyta a közszolgáltatásokhoz kapcsolódó kötelezettségekkel kapcsolatos, nem ellentételezett többletköltségek számításából. Így, mivel a felperes véleménye szerint nem volt szükség a *Liamone*-re a közszolgáltatások teljesítéséhez, úgy véli, hogy a Bizottság ennek a hajónak az értékcsökkenését hibásan vette figyelembe a szerkezetátalakítási terv költségei között.
- 83 Meg kell azonban állapítani, hogy ezek, az eredetileg a keresetlevélben megfogalmazott kifogás hatályát módosító állítások a megtámadott határozat mérlegelésének megalapozottságát vonják kétségbe, és hogy következőképpen azokat a jelen jogalapot illetően, mivel nem bírnak jelentőséggel, el kell utasítani.
- 84 Harmadsorban, az arra vonatkozó állítást illetően, hogy a támogatás teljes összegéből nem lehet meghatározni a ténylegesen a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló rész összegét, elegendő megjegyezni, hogy a felperes állításával ellentétben a Bizottság a megtámadott határozat (258) preambulumbekkezdésében, valamint (257) preambulumbekkezdésének 11. táblázatában kifejezetten jelzi, hogy ez az összeg 53,48 millió eurónak felel meg, mindezt azt követően teszi, hogy az említett határozat (256) és (257) preambulumbekkezdésében ismerteti az ehhez az összeghez vezető számítást.
- 85 Mivel a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem indokolta „szükséges mértékben” a közszolgáltatás ellentételezését, és nem ellenőrizte a közszolgáltatási

kötelezettségekhez kapcsolódó többletköltségek esetlegesen túlzott jellegét, különösen annak okát, hogy az SNCM veszteségeinek 50%-a 2000-ben és 2001-ben keletkezett, meg kell állapítani, hogy ezzel a jogalappal a felperes az ellentételezésre szolgáló összeg azon részének a Bizottság általi kiszámítását vitatja, amely az SNCM által elszenvedett veszteségeken alapul. A kifogás, amely e pont tekintetében a megtámadott határozat megalapozottságát vonja kétségbe, ezen jogalap keretében nem bír jelentőséggel.

86 Egyébiránt, amennyiben ez a kifogás értelmezhető úgy, hogy azt rója fel a Bizottságnak, hogy az a megtámadott határozatot elégtelenül indokolta e pontot illetően, meg kell jegyezni, hogy az igazgatási eljárás során a felperes nem hivatkozott ilyen kifogásra, sem a hivatalos eljárás megindításáról szóló határozatra tett észrevételeiben, sem a 2003. február 4-i megbeszélésen, így nem róható fel a Bizottságnak, hogy határozatában nem válaszolt ezekre.

87 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat jogilag megfelelő mértékben fejt ki mind annak indokait, hogy az SNCM által elszenvedett veszteségek – a Bizottság szerint – miért alkalmasak a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeg megállapítására, mind pedig ezen veszteségek fennállásának indokait.

88 Azon indokokat illetően, amelyek miatt a az SNCM által elszenvedett veszteségek alkalmasak a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeg megállapítására, meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat (257) preambulumbekzdésében a Bizottság jelezte, hogy ennek az összegnek a megállapítása során „ugyanazon megközelítést és ugyanazon indokolást követte, amit a 2002/149/EK határozat”, amely utóbbi határozat elfogadására olyan eljárás keretében került sor, amelyben a felperes mint érdekelt fél vett részt, és amely az ugyanezen társaság részére, ugyanezen közszolgáltatásokra vonatkozó egyezmények keretében, nagyjából ugyanezen időszakban nyújtott támogatásokról szólt, tekintettel arra, hogy az 1996. évi egyezmény 2001-ig volt alkalmazandó.

- 89 Ilyen körülmények között, tekintettel a megtámadott határozatban a 2002/149/EK határozatra tett kifejezett hivatkozásra, és figyelemmel arra a tényre, hogy az utóbbi határozat a felperes számára jól ismert összefüggésen alapul, el kell ismerni, hogy a 2002/149/EK határozat a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeg meghatározásának kérdését illetően kiegészítheti a megtámadott határozat indokolását (lásd e tekintetben a Bíróság C-42/01. sz., Portugália kontra Bizottság ügyben 2004. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-6079. o.] 69. és 70. pontját, valamint az Elsőfokú Bíróság T-213/00. sz., CMA CGM és társai kontra Bizottság ügyben 2003. március 19-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-913. o.] 217. pontját).
- 90 Így tehát a 2002/149/EK határozat (87)–(105) preambulumbekzdésében a Bizottság – szakértőjének az 1991–1999 közötti időszakra vonatkozó következtetéseire alapozva – kifejtette, hogy a veszteségek így megállapított összege ésszerűen tükrözte a közszolgáltatási kötelezettség költségeit. E veszteségekre tekintettel az 1991. évi, valamint az 1996. évi egyezményekkel előírt ellentételezések kifizetése ellenére a Bizottság ebben a határozatban azt állapította meg, hogy nem történt túlzott ellentételezés.
- 91 Az SNCM veszteségeinek okát illetően meg kell jegyezni, hogy a Bizottság mind a megtámadott határozatban ([281], [282] és [326] preambulumbekzdés), mind pedig – a megtámadott határozat (257) preambulumbekzdésében hivatkozott – 2002/149/EK határozatban ([123] preambulumbekzdés) kifejtette, hogy az 1991. évi és az 1996. évi egyezményekkel előírt pénzügyi ellentételezések nem voltak elegendők a közszolgáltatási kötelezettségek teljes költségének fedezésére, mivel viszonylag függetlenek voltak a bevételektől. Ezen túlmenően, a megtámadott határozat (282) preambulumbekzdésében a Bizottság kifejtette, hogy a felperesnek a piacra történt 1996-os belépése negatív hatással volt az SNCM eredményeire.
- 92 A fentiekből az következik, hogy a felperesnek a megtámadott határozatban a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeget illető indokolással kapcsolatos kifogásait teljes egészükben el kell utasítani.

A hivatalos vizsgálati eljárás megindítására okot adó kételyek tisztázása

- 93 A felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozat jogilag nem megfelelő mértékben indokolta, hogy a Bizottság miért tekintette tisztázottnak a hivatalos vizsgálati eljárás megindítására okot adó kételyeket az SNCM veszteségei és közszolgáltatási kötelezettségei között fennálló kapcsolatot, az SNCM hajóvásárlási politikájának a pénzügyi eredményekre gyakorolt hatását, az SNCM eredményességének növelését, illetve a közbenső fogyasztások csökkentését célzó intézkedéseket, valamint az SNCM jövőbeni díjpolitikáját illetően.
- 94 Annak vizsgálatát illetően, hogy a Bizottság ilyen vonatkozásban jogilag elegendő mértékben indokolta-e a megtámadott határozatot, meg kell határozni a Bizottság előtt a hivatalos vizsgálati eljárás megindítása során felmerült kételyek körét annak érdekében, hogy ezt követően meg lehessen győződni arról, hogy a megtámadott határozat milyen mértékben fejtette ki az ezen kételyek tisztázására okot adó indokokat.
- 95 Először is, ami az SNCM veszteségei és közszolgáltatási kötelezettségei között fennálló kapcsolatot illeti, meg kell jegyezni, hogy a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozatban a Bizottság azzal az indokkal vetette fel az SNCM életképességének helyreállításával kapcsolatos kételyeket, hogy a szerkezetátalakítási tervben megadott vizsgálati adatok nem tették lehetővé az SNCM által az utolsó években elszenvedett tartós veszteségek strukturális okainak megállapítását. A Bizottság úgy ítélte meg, hogy meg kell győződni arról, hogy a szerkezetátalakítási támogatás nem az elszenvedett múltbeli veszteségek fedezésére szolgál-e, valamint hogy az ezen veszteségeket illetően a szerkezetátalakítási terv a vállalatot olyan helyzetbe hozza-e, hogy a jövőben képes legyen üzemeltetési nyereséget elérni. E tekintetben a Bizottság a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozatban hangsúlyozta egyrészt, hogy a szerkezetátalakítási terv nem jelölte meg, hogy az SNCM miként fogja csökkenteni a korábban közszolgáltatási kötelezettség alá eső járatokon elszenvedett veszteségeit, másrészt, hogy az említett tervnek lehetővé kellene tennie a vállalat életképességének garantálását abban az esetben is, ha az SNCM 2006-ot követően a Marseille és Korzika közötti összeköttetések vonatkozásában nem kapná meg a közszolgáltatási kötelezettségek piacát.

- 96 A fentiekből az következik, hogy azok a kételyek, amelyektől a Bizottság az SNCM veszteségei és a közszolgáltatási kötelezettségek között fennálló kapcsolat vonatkozásában eltekintett, két különböző összefüggést érintenek: egyrésről az 1991 és 2001 között fennállt közszolgáltatási kötelezettségekhez kapcsolódó költségek támogatásnak való megfeleltethetőségét, amely támogatásnak az 1991. évi egyezmény, illetve az 1996. évi egyezmény keretében a közszolgáltatási kötelezettség önálló ellátásából eredő múltbeli veszteségek fedezését kellett volna lehetővé tennie a vállalat részére, és másrésről a támogatásnak az életképesség helyreállításához való hozzájárulását a 2002–2006 közötti időszakra vonatkozóan, amely hozzájárulásnak a közszolgáltatási kötelezettségek alá nem tartozó vagy a jövőben nem tartozó járatokon elszenvedett veszteségek jövőbeni csökkentését kellett volna lehetővé tennie a vállalat részére.
- 97 Először is, az 1991 és 2001 közötti közszolgáltatási kötelezettségekhez kapcsolódó költségek támogatásnak való megfeleltethetőségét illetően elég emlékeztetni arra, hogy ezzel kapcsolatban a jelen ítélet fentebb már megállapította, hogy annak okát, hogy az SNCM által a Korzika felé közlekedő járatokkal – amelyek mindegyike akkoriban a közszolgáltatási kötelezettségek alá tartozott – összefüggésben a múltban elszenvedett veszteségek az SNCM által az említett kötelezettségek kapcsán viselt többletköltségeknek voltak megfeleltethetők, jogilag megfelelő mértékben indokolta mind a megtámadott határozat, nevezetesen annak (256), (257), (281) és (282) preambulumbekzdése, mind pedig a megtámadott határozatban hivatkozott 2002/149/EK határozat.
- 98 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesnek a megtámadott határozat (281) és (282) preambulumbekzdése indokolására vonatkozó kifogásai, amelyekkel a felperes azt állítja, hogy a 2002. évi egyezménynek nem célja a veszteségek fedezése, illetve hogy a versenytárs 1996-os megjelenése a közösségi liberalizáció eredménye volt, valójában a Bizottság megállapításainak megalapozottságával, nem pedig azok indokolásával kapcsolatosak. Ezeket a kifogásokat következésképpen, mivel nem bírnak jelentőséggel, el kell utasítani.
- 99 Egyébiránt, a 2002. évi egyezménnyel előírt közszolgáltatási kötelezettség végrehajtása kapcsán elszenvedett esetleges veszteségeket illetően jogilag megfelelő mértékű indokolást tartalmaz a megtámadott határozat, pontosabban annak (256) preambulumbekzdése, amelyben a Bizottság pontosítja, hogy a veszteségek nem számolhatók el, tekintettel arra, hogy az ellentételezésre szerződéses úton került sor.

100 Másodszor, a 2002–2006 közötti időszakra vonatkozóan a támogatásnak az életképesség helyreállításához való hozzájárulását illetően elsősorban azt kell megjegyezni, hogy a megtámadott határozat (263)–(282) preambulumbekzdésében a Bizottság – a felperes állításával ellentétben – vizsgálta az SNCM nehézségeihez vezető okokat, és számszerűsítette az ezek által okozott költségeket. Közelebről a (270)–(273) preambulumbekzdésben a Bizottság ilyen keretek között vizsgálta az SNCM-nek az új hajók vásárlására vonatkozó politikája ésszerűségét. Ezt követően a (299)–(303) preambulumbekzdésben a Bizottság kifejtette azokat az érveket, amelyek alapján a szerkezetátalakítási tervnek mind 2006-ig, mind pedig ezt követően lehetővé kellene tennie az SNCM életképességének helyreállítását. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat (142)–(152) preambulumbekzdésében a Bizottság részletesen kifejtette a „mérsékelt forgatókönyv” szerint mind a 2002–2006 közötti, mind pedig a 2006-ot követő időszakra vonatkozóan előrevetíthető pénzügyi eredményeket. Egyébiránt a megtámadott határozat (315) preambulumbekzdésében a Bizottság megjegyezte, hogy az SNCM – négy hajójának eladásával – hozzájárult saját talpra állásához. Ezen túlmenően a megtámadott határozat (111) és (113) preambulumbekzdésében a Bizottság – ellentétben a felperes állításával – ismertette és leírta a francia hatóságok által a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását követően – a személyzeti költségek, valamint a közbelső fogyasztások beszerzési költségének csökkentése végett – javasolt további kötelezettségvállalásokat. A megtámadott határozat (114) preambulumbekzdésében a Bizottság megállapította, hogy ezek a kötelezettségvállalások, ugyanúgy, mint a flotta csökkentése, 2001 és 2002 között lehetővé tették a vállalat kiadásainak 29,6 millió euróról 23 millió euróra történő csökkentését.

101 A fentiekből az következik, hogy ezen preambulumbekzdések összességével a Bizottság jogilag megfelelő mértékben ismertette annak indokait, hogy az SNCM a szerkezetátalakítási terv keretében miért lesz képes a jövőben csökkenteni a veszteségeit azokon a járatokon, amelyek nem, vagy többé már nem tartoznak a közszolgáltatási kötelezettségek hatálya alá.

102 A felperes által előterjesztett egyetlen érv sem alkalmas arra, hogy ezt a következtetést megkérdőjelezze.

103 Először is azt a kifogást illetően, amely a megtámadott határozat indokainak abból eredő állítólagos inkoherenciáján alapul, hogy az megállapítja, hogy a közbelső

beszerzésekre vonatkozó megtakarítási terv elégtelen ([279] preambulumbekzdés), illetve hogy a 2002-es elszámolás a szerkezetátalakítási tervben előirányzottakkal ellentétben nem pozitív ([280] preambulumbekzdés), meg kell állapítani, hogy ezek a kifogások a megtámadott határozat e pontok tekintetében való megalapozottságára, nem pedig ezek indokolására vonatkoznak, így ezeket, mivel nem bírnak jelentőséggel, el kell utasítani.

104 Ezt követően azt az állítást illetően, amely szerint a megtámadott határozat (258)–(260) preambulumbekzdése nem ismerteti azokat az okokat, amelyek alapján a támogatást az iránymutatásnak megfelelően kell értékelni, elég azt megállapítani, hogy ez az állítás hibás, mivel a megtámadott határozat (260) preambulumbekzdésében szerepel, hogy a támogatást szerkezetátalakítási támogatás címén jelentették be, és összege meghaladja a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeget, a (326) preambulumbekzdés pedig azt ismerteti, hogy a szerkezetátalakítási támogatás egyszerre fedezheti a szerkezetátalakítási tervben előírt különböző intézkedéseket és a vállalkozás által a közszolgáltatási egyezmények végrehajtása okán 2000 végéig elszenvedett veszteséget.

105 Végül a Bíróság C-280/00. sz., Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben 2003. július 24-én hozott ítéletére (EBHT 2003., I-7747. o.) alapozott állításokat illetően meg kell jegyezni, hogy ez az ítélet a megtámadott határozatot követően született, a Bizottságnak tehát nyilvánvalóan nem volt kötelessége ismertetni azokat az okokat, amelyek alapján a hivatkozott ítéletben előírt feltételek a jelen esetben teljesültek, amelyet egyébként a felperes maga is elismer.

106 Ami másodsorban az SNCM hajóvásárlási politikájának az SNCM pénzügyi eredményeire gyakorolt hatását illeti, elegendő megállapítani, hogy a felperes azon kifogása, amellyel újfent vitatja a megtámadott határozat (271) preambulumbekzdésében foglalt azon megállapítást, mely szerint az SNCM az utóbbi években nem végzett túlzott mértékű beruházást flottájának megújítása kapcsán, a Bizottság az erre a pontra vonatkozó értékelésének megalapozottságát, valamint az e célból elfogadott módszerét vitatja, azt róva fel többek között a Bizottságnak, hogy bizonyos tényezőket – amelyeket a felperes lényegesnek tart – nem vett figyelembe, valamint hogy következtetéseit a tisztán mérleg szerinti elemzésre korlátozta. E jogalap keretében az ilyen kifogás nem bír jelentőséggel.

- 107 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy – mint ahogyan arról a fentiekben szó esett – a megtámadott határozat (269)–(273) preambulumbekzdése jogilag megfelelő mértékben fejtik ki azokat az okokat, amelyek alapján az SNCM hajóvásárlási politikája nem okozott rendkívüli mértékű túlberuházást.
- 108 Harmadsorban, ami az SNCM eredményességének növelésére irányuló intézkedéseket, valamint a közbenső fogyasztások összegének csökkentésére irányuló konkrét intézkedések hiányát illeti, újfent meg kell állapítani, hogy a felperes erre a pontra vonatkozó kifogásaival a Bizottság értékelésének megalapozottságát vitatja. Ugyanis ezen kifogásokban a felperes azt vitatja, hogy e pontok tekintetében sor kerülhetett a kételyek tisztázására, figyelembe véve azt, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (279) és (280) preambulumbekzdésében megállapította, hogy a „vásároljunk jobban” terv elégtelen, és hogy a 2002. évi eredmények nem pozitívak. E jogalap keretében az ilyen kifogások nem bírnak jelentőséggel.
- 109 Emlékeztetni kell arra, hogy a fentiekben már megállapítottuk, hogy e tekintetben a megtámadott határozatot a (113), (114) és (279) preambulumbekzdésekben kellően megindokolták.
- 110 Végül, ami a negyedik helyen az SNCM jövőbeni díjpolitikáját illeti, újfent meg kell állapítani, hogy a felperes valójában a Bizottság mérlegeléseinek megalapozottságát vitatja. A felperes ugyanis lényegében azt adja elő, hogy a Bizottság nem értékelte helyesen az SNCM-nek a megtámadott határozat elfogadását megelőző díjpolitikáját, és nem volt birtokában az említett politika 2003-as értékeléséhez szükséges információknak sem. E jogalap keretében az ilyen kifogások nem bírnak jelentőséggel, és következésképpen azokat el kell utasítani.
- 111 Egyébiránt, amennyiben a felperes kifogásait úgy kellene értelmezni, mint amelyek azt róják fel a Bizottságnak, hogy a megtámadott határozatban nem válaszolt pontosan a felperesnek az SNCM által az említett határozat elfogadását megelőzően

alkalmazott jegyárakra vonatkozó állításaira, meg kell jegyezni, hogy a (359) preambulumbekkezdésben a Bizottság kifejezetten jelzi, hogy a Francia Köztársaság által e tekintetben előadott – a (119)–(123), és a (191)–(203) preambulumbekkezdésben foglalt – érvek alkalmasak ezen állítások megcáfolására.

- 112 A fentiekből az következik, hogy a felperes azon kifogásait és érveit, amelyek a hivatalos vizsgálati eljárás megindítására okot adó kételemek tisztázásának indokolására vonatkoznak, teljes egészükben el kell utasítani.

Az életképesség helyreállításának mérlegeléséről

- 113 A felperes úgy véli, hogy az életképesség helyreállítását illetően a megtámadott határozat indokolása jogilag nem megfelelő, mivel a Bizottság nem jelöli meg azokat az okokat, amelyek alapján – az iránymutatásban megjelölt elvtől eltérve – helyt ad a külső tényezők, nevezetesen a Magreb országokra vonatkozó piac növekedése, a Nizzát kiszolgáló járatok várható alakulása, valamint a 2002. évi egyezmény 2006-ot követő meg nem hosszabbítására vonatkozó feltevés fegyelembevételének.
- 114 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az iránymutatás 32. pontja értelmében „az életképesség javulásának elsősorban a szerkezetátalakítási tervben foglalt belső intézkedésekből kell fakadnia”, és „csak akkor alapulhat olyan külső tényezőkön, mint az ár- és a keresletbeli változások, amelyekre a vállalkozásnak nincs jelentős befolyása, ha a piaccal kapcsolatos feltételezések széles körben elfogadottak”.
- 115 A jelen esetben, először is a Magreb országok felé irányuló piac növekedését illetően meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat (300) preambulumbekkezdésében a

Bizottság jelzi, hogy a szerkezetátalakítási intézkedések hatása nincs alárendelve a piac alakulásának, „kivéve a Magreb országokban tapasztalható fejlődést, amely leginkább az SNCM 1990-es évek közepéig elfoglalt pozíciójához való visszatérésnek felel meg”. A Bizottság tehát a megtámadott határozat (66)–(81) preambulumbekzdésében a szerkezetátalakítási terv keretében rendelkezésre bocsátott piackutatás alapján megállapította, hogy a piacra feltehetőleg jelentős fejlődés vár. Tekintettel az iránymutatás 32. pontjára, a felperes tehát megérthette volna a Bizottságnak a megtámadott határozat (300) preambulumbekzdésében megfogalmazott következtetése mögött húzódó indokot.

116 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a Magreb országok felé irányuló piac növekedésével kapcsolatos ugyanezen következtetések kifejezetten szerepelnek a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozatban is. Így, még ha a felperes az említett eljárás megindításához kapcsolódó 2003. január 8-i írásbeli észrevételeiben fenntartotta is azt, hogy az SNCM-nek a piaci részesedés megszerzésére irányuló célja a nemzeti társaságok által képviselt erőteljes versenyre tekintettel ambiciózus volt, és megjegyezte is, hogy az SNCM-nek Magreb országokbeli kereskedelmi megítélése negatív volt, egyszer sem vitatta a piackutatás erőteljes növekedésre vonatkozó feltevését. Ez a hozzáállás azonkívül, hogy igazolja azt a tényt, hogy a piac növekedésére vonatkozó feltevés az iránymutatás értelmében valóban széles körben elfogadott volt, azt is alátámasztja, hogy a Bizottság a megtámadott határozat e pontját a felperes részéről előterjesztett ellentmondás hiányában miért nem indokolta részletesebben.

117 Másodsorban, a Nizza-Korzika járat fenntartását illetően a felperes kifogása a megtámadott határozat hibás olvasatán alapszik. Ugyanis a felperes elméletével ellentétben a Bizottság a megtámadott határozatban ennek a járatnak a fenntartását nem a piac fejlődésére tekintettel, hanem a (302) preambulumbekzdésben foglaltak alapján fogadja el, amely utóbbi szerint ennek a járatnak a súlya csökken, és a *Liamone* várható értékcsökkenése elősegíti majd a pozitív eredményekhez való visszatérést. Ezen túlmenően meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat (283) preambulumbekzdésében a Bizottság kifejezte abbéli aggodalmát, hogy a Korzika felé közlekedő járatok tekintetében a felperes monopolhelyzetbe kerül, amit el kell kerülni. Noha igaz az, hogy a megtámadott határozat – a felperes által nem

hivatkozott – (316) preambulumbekzdésében a Bizottság a Genovai- és a Touloni-öböl egész piacának erőteljes növekedésére utal, ez semmiképpen nem az SNCM nizzai járatai fenntartásának a külső tényező hangsúlyozásával való igazolására irányul, hanem éppen ellenkezőleg, a versenytársak részére biztosított ellen-tételezések fontosságának hangsúlyozására, amelyek magukban foglalják nevezetesen a touloni járat majdem teljes felszámolását, és a nizzai járatok gyakoriságának korlátozását. Nyilvánvaló, hogy a Bizottságnak nem kell a határozatát olyan álláspontra vonatkozóan indokolnia, amelyet nem képvisel.

118 Az arra vonatkozó indokolás állítólagos hiányát illetően, hogy miért nem vettek figyelembe más lehetőséget, mint a Nizza és Korzika között közlekedő járatok fenntartása vagy megszüntetése, meg kell állapítani, hogy a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozatra vonatkozó, 2003. január 8-i észrevételeiben a felperes – ellentétben azzal, amit válaszában állít – egyetlen más lehetőséget sem javasolt, hanem lényegét tekintve annak állítására szorítkozott, hogy az SNCM nem volt olyan helyzetben, hogy e járat tekintetében kifizetődő legyen. Ilyen feltételek között a Bizottságnak az egyéb lehetőségek figyelembevételének hiányát illetően nem kellett indokolnia a megtámadott határozatot.

119 Harmadsorban, a 2002. évi egyezmény 2006-ot követő meg nem újításával kapcsolatos feltételezést illetően elegendő megállapítani, hogy a megtámadott határozatot e tekintetben a (303) preambulumbekzdés megfelelő mértékben indokolja, mivel a Bizottság ebben a preambulumbekzdésben jelzi, hogy a hosszú távú életképességről lévén szó, „a terv végrehajtásának lehetővé kell tennie a vállalat számára, hogy a szerződések megújítása esetén hatékonyan vegye fel a versenyt a konkurenciával”. Egyébiránt, a megtámadott határozat (149) preambulumbekzdése kimondja, hogy „tisztában kell lennie azzal, hogy 2006-ban, a közszolgáltatással kapcsolatos feladatok átruházására vonatkozó szerződés lejártakor milyen lesz a társaság versenyben elfoglalt pozíciója, és milyen lesz az életképessége”; ezt a megállapítást a (310) preambulumbekzdés is átveszi.

120 Egyébiránt, tekintve, hogy a felperes azt állítja, hogy a hosszú távú életképesség értékelését figyelembe véve következtelenség elhamarkodottnak tekinteni az egyezmény meg nem újítására vonatkozó feltételezést, elég megjegyezni azt, hogy ez a kifogás, amely a megtámadott határozat megalapozottságát érinti, e jogalap keretében nem bír jelentőséggel.

- 121 A fentiekből az következik, hogy a felperesnek az életképesség helyreállításának indokolásával kapcsolatos kifogásait és érveit teljes egészükben el kell utasítani.

A szerkezetátalakítást célzó feltételezések életszerű jellege

- 122 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság a szerkezetátalakítási feltételezések életszerű jellegét illetően az iránymutatás ismétlésére szorítkozott, valamint arra, hogy a megtámadott határozat (306) preambulumbekzdésében jelezze, hogy a francia hatóságok által benyújtott piackutatás „jó alapul szolgált a vállalat fejlődésének lehetséges forgatókönyveit illetően”.
- 123 A megtámadott határozat (139)–(141) preambulumbekzdéséből világosan kiténik, hogy a Bizottság az említett határozatban ismertette azokat az okokat, amelyek alapján a pénzügyi helyzet alakulásának három lehetséges módja, nevezetesen a piackutatás által előrevetített optimista és pesszimista, valamint a szerkezetátalakítási terv által követett mérsékelt forgatókönyv – amelyeket az iránymutatás 33. pontjában kötelezően írtak elő – a vállalat alakulásának értékeléséhez „jó alapul” szolgálnak. Az optimista és a pesszimista forgatókönyvet illetően a Bizottság a (139) preambulumbekzdésben ismerteti erre vonatkozó indokait, mielőtt levonná azt a következtetést, hogy ezek a feltételezések „együttesen a fejlődés lehetséges módjait meglehetősen reprezentatív módon bemutató skálát látszanak megvalósítani”. A (140) preambulumbekzdésben a Bizottság hozzáteszi, hogy a pesszimista forgatókönyv szerinti eredmények javíthatók az SNCM ajánlatának az évszaktól függő kereslethez való egyszerű igazításával. Egyébiránt, a megtámadott határozat (141) preambulumbekzdésében, az elsődleges pénzügyi mutatóknak a három lehetséges forgatókönyv szerinti – a 6. táblázatban foglalt – összehasonlítását követően a Bizottság megállapította, hogy „ezek a szimulációk megmutatták, hogy az SNCM-nek mindhárom esetben meg kell találnia a jövedelmező működéshez vezető utat”.

- 124 Egyébként a felperes kifogásai keverednek az életképesség helyreállítására vonatkozó kifogásokkal. Az iránymutatás 32. pontja szerint ugyanis a jövőbeni üzemeltetés feltételeire vonatkozó életszerű feltételezésekre annak értékeléséhez van szükség, hogy a szerkezetátalakítási terv lehetővé teszi-e az életképesség helyreállítását.
- 125 E tekintetben a megtámadott határozat (142)–(148) preambulumbeközdéséből kitűnik, hogy az életképesség helyreállításának értékeléséhez alapul vett mérsékelt forgatókönyv szerint előrevetített fejlődési lehetőségeket a következő kérdésekből összeállított, számszerűsített vizsgálat alapján dolgozták ki: a Magreb országokkal való összeköttetés újraindítása, a Nizza-Korzika járat, illetve a Marseille-Korzika járat, valamint az SNCM eladósodottsága. Egyébiránt a (149)–(152) preambulumbeközdéséből kitűnik, hogy a piackutatás megvizsgálta a közszolgáltatási egyezmény 2006-ot követő meg nem hosszabbításával kapcsolatos feltételezést is. Meg kell tehát állapítani, hogy a (300)–(304) preambulumbeközdés ezek közül minden egyes kérdést külön kezel, és, ahogyan az már az életképesség helyreállításával kapcsolatos kifogások vizsgálatából is kiderül, hogy az említett preambulumbeközdések elegendő mértékben indokolják azt, hogy a Bizottság miért vélte úgy, hogy a szerkezetátalakítási terv képes az életképesség ilyen helyreállítását az SNCM közszolgáltatási kötelezettségeinek végrehajtásától függetlenül is biztosítani.
- 126 A felperes a flotta kapacitásának egy új hajó vásárlását követő 2004-es növekedésére alapított kifogását illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottságnak nem kell az igazgatási eljárás során hivatkozott minden ténybeli, illetve jogi állításra válaszolnia. Egyébiránt, ellentétben a felperes állításával, nem következik sem a 2003. január 8-i észrevételekből, sem pedig a megtámadott határozat (169)–(174) preambulumbeközdéséből, amelyek – anélkül, hogy ezt a felperes vitatná – összefoglalják a felperes által a 2003. február 4-i megbeszélés során előadottakat, hogy a felperes különösbben fel kívánta volna hívni a Bizottság figyelmét erre a pontra.
- 127 Azt a körülményt illetően, hogy más határozataiban a Bizottság a hajózási társaságok részére nyújtott támogatások érvényességéről a szerkezetátalakítási tervben kedvezményezettként megjelölt vállalat pénzügyi helyzete alakulásának aprólékos

vizsgálatát követően döntött, figyelembe véve mind a vállalat vagyonát, mind pedig a nyereség elérésére vonatkozó, illetve finanszírozási képességét (például a Franciaország által a „Bretagne Angletterre Irlande” („BAI” vagy „Britanny Ferries”) vállalkozás részére nyújtott állami támogatásról szóló, 2001. május 8-i bizottsági határozat [HL 2002. L 12., 33. o.]), elég megállapítani, hogy e határozat indokolásának mértéke, amely határozatra a megtámadott határozat saját indokolásában nem hivatkozik, még ha azt ugyanabban a tárgykörben fogadták is el, nem bizonyítja, hogy a megtámadott határozat indokolása elégtelen, és egyébként is, nem vitathatja az előbbi következtetést, amely szerint a (300)–(304) preambulumbekzdésből kitűnik, hogy jogilag megfelelő mértékű a megtámadott határozatnak az életképesség helyreállítására vonatkozó indokolása.

- 128 Végül, mivel a felperes felrója a Bizottságnak, hogy az életképesség helyreállításával kapcsolatos következtetések alátámasztásául csak a francia hatóságok által rendelkezésre bocsátott számszerűsített feltételezésekre támaszkodott, noha egyébként azokat a tények jelenleg cáfolják, meg kell állapítani, hogy ez a kifogás, amely a Bizottság e pontra vonatkozó értékelésének megalapozottságát vitatja, e jogalap keretében nem bír jelentőséggel. Ugyanez vonatkozik a támogatás kedvezményezettjének pénzvagyont érintő vizsgálat állítólagos hiányán, illetve az azon alapuló érvelésre is, amely szerint figyelmen kívül hagyták a felperes flottakapacitásának az új hajó vásárlása eredményeképpen bekövetkezett növekedését.
- 129 A fentiekből az következik, hogy a felperesnek az előrevetített feltételezések életszerű jellegére vonatkozó indokolást érintő kifogásait és érveit teljes egészükben el kell utasítani.

A nem stratégiai jellegű részesedések megtételeéről

- 130 A felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozat jogilag nem megfelelő mértékben indokolt azon okot illetően, amely alapján az SNCM-nek a CMN-ben fennálló részesedése stratégiai részesedésnek minősül, és amelyet így nem kell átruházni.

- 131 A megtámadott határozat (348)–(354) preambulumbekzdéséből mindenesetre az tűnik ki, hogy a Bizottság az említett határozatban a felperes és a Stef-TFE által az igazgatási eljárás során előterjesztett érvelésre válaszul részletesen kifejtette azokat az okokat, amelyek alapján úgy ítélte meg, hogy az említett részesedés alapvető jelentőségű, és az átruházási kötelezettség alól mentes volt. Közelebbről, a megtámadott határozat (349)–(351) preambulumbekzdésében a Bizottság e tekintetben kifejtette, hogy a két vállalkozás a közszolgáltatási szerződés végrehajtásában vett részt, a két vállalkozás a korzikai járatot illetően a 2002. évi egyezményel előírtakon túlmenő együttműködést alakított ki, valamint hogy a CMN és az SNCM flottái egymást kiegészítő jellegűek voltak. Nyilvánvaló, hogy ezek a megjegyzések a megtámadott határozatot e pont tekintetében elégségesen indokolják.
- 132 Az SNCM-nek a CMN-ben fennálló részesedése értéke figyelembe nem vételét illető állításra vonatkozóan, noha igaz az, hogy a megtámadott határozat (174) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy ez az állítás a 2003. február 4-i megbeszélésen merült fel, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottságnak nem kötelessége az eljárás során előadott minden jogi és ténybeli állítást megválaszolni. Így tehát helyénvaló megállapítani, hogy a megtámadott határozat (348)–(354) preambulumbekzdése a CMN-ben való részesedés kérdését illetően elegendő indokolást tartalmaz. Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a felperesnek értenie kellett a Bizottság e pontra vonatkozó érvelését, mivel a megtámadott határozat (256) preambulumbekzdéséből világosan kitűnik, hogy a Bizottság úgy vélte, hogy a meg nem termelt értéktöbbleteket az SNCM forrásainak megállapításánál nem lehet figyelembe venni.
- 133 Egyébként, a felperes azon kifogásai, amelyekkel a megtámadott határozat indokolásának az e pont tekintetében állítólagosan fennálló ellentmondásos jellegére hivatkozik, valójában a megtámadott határozat megalapozottságát vitatják. Következésképpen ezeket a kifogásokat, mivel a jelen jogalap keretében nem bírnak jelentőséggel, el kell utasítani.
- 134 A fentiekből az következik, hogy a felperesnek a nem stratégiai jellegű részesedések összegének meghatározására vonatkozó indokolást érintő kifogásait és érveit teljes egészükben el kell utasítani.

Az első jogalapra vonatkozó végkövetkeztetés

- 135 A fenti következtetések összességéből az következik, hogy az első, az EK 253. cikk megsértésén alapuló jogalapot, amelyben a felperes azt kifogásolja, hogy a megtámadott határozat indokolása elégtelen, el kell utasítani.

3. A második, az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontján, a 659/1999/EK rendeleten, valamint az iránymutatáson alapuló jogalapról, amennyiben azt kifogásolja, hogy a megtámadott határozat ténybeli hibákat és nyilvánvaló mérlegelési hibákat tartalmaz

- 136 Ezzel a jogalappal a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat a támogatás közszolgáltatások ellentételezésére szolgáló részének értékelését, az SNCM pénzügyi nehézségeihez vezető okok elemzését, az iránymutatás tiszteletben tartását, valamint a Bizottság által előírt feltételek szükségességét illetően ténybeli és nyilvánvaló mérlegelési hibákat tartalmaz.

Az Elsőfokú Bíróság által gyakorolt felülvizsgálatra vonatkozó előzetes észrevétel

- 137 Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az EK 87. cikk (3) bekezdése c) pontjának végrehajtását illetően a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, amelynek gyakorlása a gazdasági és társadalmi rend összetett, közösségi kontextusban elvégzendő elemzését követeli meg (a Bíróság 310/85. sz., Deufil kontra Bizottság ügyben 1987. február 24-én hozott ítéletének [EBHT, 901. o.] 18. pontja és a C-372/97. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004. I-3679. o.] 83. pontja).

- 138 E mérlegelési jogkör gyakorlásának bírósági felülvizsgálata így az eljárási és az indokolási szabályok betartásának, az alapul vett tények tárgyi pontosságának, valamint a nyilvánvaló mérlegelési hiba, a téves jogértelmezés és a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára korlátozódik (a Bíróság T-409/00. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2003. február 13-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-1487. o.] 93. pontja, valamint az Olaszország kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 137. pontban] 83. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-149/95. sz., Ducros kontra Bizottság ügyben 1997. november 5-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2031. o.] 63. pontja, a T-123/97. sz., Salomon kontra Bizottság ügyben 1999. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 1997., II-2925. o.] 47. pontja, a T-110/97. sz., Kneissl Dachstein kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének [EBHT 1997., II-2881. o.] 46. pontja és a Westdeutsche Landesbank Girozentrale kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 62. pontban] 282. pontja). Különösen nem feladata az Elsőfokú Bíróságnak, hogy a határozat kibocsátójának a gazdasági értékelését a sajátjával váltsa fel (a British Airways és társai kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 48. pontban] 79. pontja).
- 139 Egyébiránt, az ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság kötve van az állami támogatások felügyelete terén saját maga által elfogadott keretszabályokhoz és közleményekhez, amennyiben ezek nem értelmezik kiterjesztően a Szerződés szabályait, és a tagállamok ezeket elfogadják (a Spanyolország kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 138. pontban] 95. pontja, az Elsőfokú Bíróság T-198/01. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2717. o.] 149. pontja, valamint a T-176/01. sz., Ferriere Nord kontra Bizottság ügyben 2004. november 18-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3931. o.] 134. pontja).
- 140 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az, hogy a Bizottság a korábban általa elfogadott iránymutatás alapján értékeli valamely egyedi támogatást, nem tekinthető a mérlegelési jogkör túllépésének, sem az arról való lemondásnak. Ugyanis egyrészt jogosult ezen iránymutatás hatályon kívül helyezésére vagy módosítására, amennyiben azt a körülmények megkívánják. Másrészt az iránymutatás egy korlátozott ágazatot érint, és azt a Bizottság által meghatározott politika követésének érdeke indokolja (a Vlaamse Gewest kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 66. pontban] 89. pontja).

- 141 Ebben az összefüggésben az Elsőfokú Bíróság feladata meggyőződni arról, hogy a Bizottság tiszteletben tartotta-e az iránymutatásában saját maga számára előírt követelményeket (az Elsőfokú Bíróság T-35/99. sz., Keller és Keller Meccanica kontra Bizottság ügyben 2002. január 30-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-261. o.] 77. pontja, valamint a Ducros kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 138. pontban] 61. és 62. pontja).
- 142 Ezen túlmenően emlékeztetni kell arra, hogy az EK 230. cikk értelmében a megsemmisítés iránti kereset keretében a közösségi jogi aktus jogszerűségét az aktus elfogadásának időpontjában érvényes jogi és ténybeli körülmények alapján kell értékelni. Közelebbről a Bizottság által kidolgozott összetett értékeléseket kizárólag az értékelés időpontjában a Bizottság rendelkezésére álló adatok alapján kell vizsgálni (a Salomon kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 138. pontban] 48. pontja, valamint Kneissl Dachstein kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 138. pontban] 47. pontja).
- 143 Végül önmagában az az állítás, hogy a támogatás engedélyezésének egyik vagy másik feltétele nem teljesül, nem vonja kétségbe az engedélyező határozat jogszerűségét. Ugyanis általánosságban véve valamely közösségi jogi aktus jogszerűsége nem függhet annak esetleges kijátszása lehetőségétől, sem pedig a hatékonyságának mértékére vonatkozó visszatekintő megfontolásoktól (a British Airways és társai kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 48. pontban] 291. pontja és a Salomon kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 138. pontban] 49. pontja).
- 144 A felperes által előterjesztett kifogásokat és érveket a fenti elvek alapján kell vizsgálni.

A megtámadott határozat megalapozottságára vonatkozó kifogásokról

- 145 Ezt a jogalapot a 659/1999/EK rendelet megsértésén alapuló részében hatástalanság okán rögtön el kell utasítani. A hivatkozott rendelet, amely az állami támogatások

ellenőrzésére alkalmazandó eljárási szabályokat állapítja meg, ugyanis semmiképpen nem sértik a Bizottságnak felrótt állítólagos ténybeli és nyilvánvaló mérlegelési hibák, annál is kevésbé, mivel a megtámadott határozat elfogadására az EK 88. cikk (2) bekezdésében előírt hivatalos vizsgálati eljárás megindítását követően került sor. A felperes egyébként egyetlen érvet sem terjeszt elő annak alátámasztására, hogy a megtámadott határozat sérti a 659/1999/EK rendeletet, továbbá nem jelöli meg azt sem, hogy e rendelet mely rendelkezéseit sérti az említett határozat.

- 146 Ezt a jogalapot tehát kizárólag az EK 87. cikk (3) bekezdése c) pontjának, illetve az iránymutatásnak a megsértése vonatkozásában helyénvaló vizsgálni.

A támogatás közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló részének értékeléséről

- 147 A felperes előadja, hogy a Bizottság hibásan értékelte a támogatás közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összegét, egyrészt mivel annak ellenére vette figyelembe a *Liamone* értékcsökkenését, hogy ezt a hajót nem érintették a közszolgáltatási kötelezettségek, másrészt pedig mivel nem vette figyelembe az említett kötelezettségek által érintett flottával kapcsolatos lehetséges értéktöbbleteket. Egyébiránt a felperes hangsúlyozza a veszteségeknek a 2000 és 2001 közötti erőteljes növekedését.

- 148 Ezeket a kifogásokat hatástalanság okán el kell utasítani, mivel annak megállapítását célozzák, hogy a megtámadott határozat hibás értékelést tartalmaz a támogatásnak az EK 86. cikk (2) bekezdésével való összeegyeztethetősége vonatkozásában, tekintettel arra, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (260) preambulumbekzdésében azt állapította meg, hogy a kérdéses 76 millió euró összegű támogatás egészét – beleértve a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeget is – szerkezetátalakítási támogatásként kell értékelni.

149 Ugyanakkor ezeket a kifogásokat meg kell vizsgálni annyiban, amennyiben a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összegnek a Bizottság általi megállapítását vitatják.

150 Először is a *Liamone* értékcsökkenését illetően meg kell állapítani, hogy a felperes kifogása a megtámadott határozat hibás olvasatán alapul. Ugyanis ellentétben a felperes állításával, a Bizottság a támogatás a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összegének kiszámításánál nem vette figyelembe az említett értékcsökkenéshez nyújtott juttatást, hanem éppen ellenkezőleg, ahogyan az a megtámadott határozat (257) preambulumbekzdésének 11. táblázatából világosan kitűnik, számításából levonta ennek a juttatásnak az összegét. Az Elsőfokú Bíróság előtti tárgyaláson erre vonatkozóan feltett kérdésre a felperes egyébiránt kifejezetten elismerte, hogy e pont tekintetében hibásan értelmezte a megtámadott határozatot.

151 A fentiekből az következik, hogy az 53,48 millió euró, amelyet a Bizottság úgy ítél meg, hogy az megfelel az SNCM által a Korzikai járatok tekintetében 1991 és 2001 között vállalt közszolgáltatási kötelezettségek nem ellentételezett költségeinek, nem veszi figyelembe a *Liamone* értékcsökkenését.

152 Másodsorban a közszolgáltatási kötelezettségekkel érintett flottával kapcsolatos lehetséges értéktöbbleteket illetően a felperes megjegyzi, hogy a közszolgáltatási kötelezettséggel érintett öt hajó 22,2 millió euró összegű forgalmi értéke 2001. december 31-én meghaladja azok könyv szerinti nettó értékét. A felperes szerint a korzikai járatokon 1991 és 2001 között elszenvedett veszteségeket tehát, amelyek a Bizottság szerint a közszolgáltatás ellentételezésének felelnek meg, csökkenteni kellene az értéktöbbletek összegével.

153 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani – és ezt senki sem vitatja –, hogy az állítólagos rejtett értéktöbbletek nem szerepeltek az SNCM 2000. és 2001. évi,

könyvvizsgálók által hitelesített könyvelésében. Ugyanis, ahogyan azt a Bizottság megállapítja anélkül, hogy a felperes azt vitatná, illetve amelyet a felperes a tárgyaláson meg is erősített, a számvitel általános elveinek alkalmazásából, különösen a prudens működés elvéből következik, hogy a vállalkozásnak főszabály szerint nincs joga valamely mérlegaktívum összegét azon a címen újraértékelni, hogy a forgalmi érték meghaladja a könyv szerinti értéket. Épp ellenkezőleg, ugyanezen elvek szerint a vállalkozásnak figyelembe kell vennie az előrehozott értékcsökkenést, ha valamely mérlegaktívum forgalmi értéke alacsonyabb annak könyv szerinti értékénél.

154 Igaz ugyan, hogy a felperes az egyéb kifogások keretében általános jelleggel állítja, hogy a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a Bizottság birtokában lévő ideiglenes elszámolások eltérnek a könyvvizsgálók által jóváhagyott, végleges – az említett határozat elfogadását követően hozzáférhetővé vált – elszámolásoktól. Meg kell azonban jegyezni, hogy a felperes egyetlen olyan körülményre sem hivatkozik, amely alkalmas lenne ezen állítás alátámasztására, továbbá egyszer sem jelzi, hogy az ideiglenes elszámolások miben térnek el a hitelesített végleges elszámolásoktól.

155 Ezt követően és főképpen azt kell megállapítani, hogy a megtámadott határozat (272) preambulumbekkezdésében a Bizottság jelezte, hogy 2002-t megelőzően a közszolgáltatási kötelezettségek által érintett öt hajóból kettőt jelzalog terhelt, míg a másik három hajó tekintetében a társaság nem talált olyan bankot, amely azokat jelzalog tárgyául fogadta volna el. E tekintetben a Bizottság a következőket jegyezte meg: „A társaság eladósodásának mértéke és az önfinanszírozásának gyengesége – amely a későbbiekben részletesebben szerepel, és amely épphogy csak a fennálló adósság törlesztését biztosítja – nem olyan jellegűek, amelyek valamely magánhitelezőként, piaci feltételek alapján eljáró bankot arra indítanának, hogy az SNCM-nek további hitelállományt ajánljon fel”. Az ilyen hitelező számára, tekintettel az SNCM rendelkezésére álló pénzügyi forrásokra, jelentős lenne annak kockázata, hogy a kölcsön esedékes részleteit az SNCM nem teljesíti. Az ilyen nehézségek az SNCM számára nem tették lehetővé, hogy adósságának csökkentése érdekében esetlegesen „lease-back” műveleteket vegyen igénybe. A Bizottságnak a hajók vagy légi járművek tényleges lefoglalásával kapcsolatos tapasztalata azt mutatja, hogy ez a gyakorlatban nehezen kivitelezhető, mivel az eszközöket a nemzeti vagy regionális járatokhoz rendelték”. Meg kell állapítani, hogy noha a felperes vitatja e megállapításokat, e kifogások keretében egyetlen olyan konkrét körülményre sem hivatkozik, amely alkalmas lenne ezek megkérdőjelezésére.

156 Végül, a felperes azon állítását, mely szerint az SNCM-nek a hivatkozott értéktöbbleteket realizálnia kellett volna, hogy ezzel többletbevételre tegyen szert, valamint annak érdekében, hogy ezzel csökkentse a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéséből eredő veszteségeket, ezt az állítást el kell utasítani, tekintettel arra, hogy ez az SNCM-nek a kifejezetten közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésére rendelt hajói eladását feltételezné.

157 Ilyen körülmények között nem tűnik úgy, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett volna el azzal, hogy a közszolgáltatási kötelezettségekkel érintett hajókra vonatkozó rejtett értéktöbbleteket kihagyta a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeg számításából.

158 A felperes állításával ellentétben nem tapasztalható inkoherenca a 2002/149/EK határozatban alkalmazott módszert illetően. Ugyanis, ahogyan az az említett határozat (102) preambulumbekzdéséből is kitűnik, ebben a Bizottság a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéséből eredő veszteségek összegének korrigálásához kizárólag az 1991–1999 közötti időszakban átruházott három hajó vonatkozásában ténylegesen megvalósított értéktöbbletet vette figyelembe. Az említett határozatból ugyanakkor nem következik, hogy a Bizottság az egyéb, ténylegesen át nem ruházott hajókra vonatkozó rejtett értéktöbbleteket is figyelembe vette volna. Noha tehát pontos az, hogy a 2002/149/EK határozatban a Bizottságnak úgy kellett korrigálnia az SNCM korzikai járataira vonatkozó számviteli eredményét, hogy ahhoz olyan számviteli értéktöbbletet rendelt, amely nem szerepelt az e járatra vonatkozó tételek között, mivel azt más tételek között tüntették fel, a jelenlegi helyzet más, mivel a felperes ez esetben azt rója fel a Bizottságnak, hogy az nem korrigálta az SNCM könyvelését, figyelembe véve a könyvelésben fel nem tüntetett lehetséges értéktöbbleteket.

159 Ami a felperes által hivatkozott azon körülményt illeti, amely szerint épp ezzel ellenkezőleg, a Bizottság a szerkezetátalakítás költségeinek megállapításánál figyelembe vette a *Liamone* értékcsökkenését, elegendő megjegyezni, hogy ez a körülmény – amint az a fentiekben szerepel – a számviteli szabályok szigorú alkalmazásából következik, amely szabályokat a felperes nem vitatta.

- 160 Harmadsorban, az SNCM veszteségeinek 2000 és 2001 közötti állítólagos jelentős növekedését illetően elég megállapítani, hogy – tartózkodva a megtámadott határozat (256) preambulumbekzdésében foglalt azon megállapítás vitatásától, amely szerint az SNCM 1991 és 2001 között lényeges veszteséget könyvelt el a közszolgáltatási kötelezettség alá tartozó valamennyi korzikai járat tekintetében – ez a körülmény, feltéve hogy igaz, megerősíti az említett megállapítást, és ezért nem kérdőjelezi meg a megtámadott határozat azon elemzését, amelyben a támogatás közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló részének összegszerűsítése történik.
- 161 Következésképpen a felperesnek az indokolást érintő azon kifogásait és érveit, amelyek annak megállapítására vonatkoznak, hogy mekkora összegű a támogatásnak a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló része, teljes egészükben el kell utasítani.

Az SNCM pénzügyi nehézségeihez vezető okok elemzéséről

- 162 A felperes lényegében előadja, hogy az SNCM nehézségeit nem a közszolgáltatási kötelezettségek okozta kényszer idézte elő, hanem az SNCM túlkapacitást tartalmazó kínálata, amelyet az új hajókra vonatkozó túlzott befektetési politika eredményezett.
- 163 E tekintetben előjáróban helyénvaló emlékeztetni arra, hogy az iránymutatás 33. pontja értelmében „a szerkezetátalakítási tervvel ismertetnie kell mindazokat a körülményeket, amelyek nehéz helyzetbe hozták a vállalkozást, lehetővé téve annak elbírálását, hogy a javasolt intézkedések megfelelőek-e”.
- 164 A fentiekből az következik, hogy amint azt a Bizottság helyesen megállapítja, a megtámadott határozat (263)–(281) preambulumbekzdésében az SNCM által

nehézségeinek okairól végzett elemzés – amely többek között az SNCM hajóvásárlási politikájára, a bértömeg súlyára, a közbenső beszerzések jelentőségére, illetve a közszolgáltatásokból eredő kényszerre terjed ki – nem önmagában, hanem kizárólag a nehézségekre javasolt intézkedések megfelelőségéről való meggyőződés, és következésképpen annak biztosítása végett szükséges, hogy a kérdéses vállalkozás életképességét helyreállítsák.

165 Következésképpen, a jelen esetben a felperes által előterjesztett, az SNCM túlkapacitást tartalmazó kínálatával kapcsolatos kifogások nem alkalmasak arra, hogy a megtámadott határozat hibáját alapozzák meg, hacsak nem olyan természetűek, hogy rámutatnak a megtámadott határozat – a Bizottság által e pont tekintetében felvetett kételyek tisztázása érdekében – előírt intézkedéseinek nem megfelelő jellegére.

166 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság, miután a (333) preambulumbekkezdésben megjegyezte, hogy „a szerkezetátalakítási tervben előírt flottacsökkentésnek [...] egyensúlyban kell állnia az SNCM által az elmúlt években folytatott hajóvásárlási politikával”, a megtámadott határozat (336)–(339) preambulumbekkezdésében arra a következtetésre jutott, anélkül, hogy SNCM túlkapacitást tartalmazó kínálatának létezését megállapította, illetve ezt számszerűsítette volna, hogy helyénvaló az SNCM számára a szerkezetátalakítási tervben négy hajó átruházására vonatkozóan a (97)–(101) és a (315) preambulumbekkezdéssel összhangban vállalt kötelezettségeken felül három további feltételt előírni kapacitásának csökkentése érdekében, vagyis az SNCM csoport flottájának korlátozását a négy hajó átruházását követően fennálló tényleges hajószám szerint, annak megtiltását az SNCM számára, hogy a meghatározott időszak alatt flottáját megújítsa, valamint korlátozni a Korzika felé irányuló különböző tengeri összeköttetéseket érintő járatsűrűség éves mennyiségét. Az iránymutatás 35. és 36. pontjának megfelelően ezek a feltételek a Bizottságnak a megtámadott határozat (311)–(317) preambulumbekkezdésben kifejtett, arra vonatkozó megfontolásait tükrözik, hogy az SNCM történelmi piacának minősülő korzikai járatokon a támogatásnak a versenytársakat érintő kedvezőtlen hatásai enyhítése érdekében korlátozza az SNCM jelenlétét.

- 167 Meg kell tehát állapítani, hogy noha ezekkel a kifogásokkal a felperes azt állítja, hogy az SNCM ajánlata túlzó, nem magyarázza meg, hogy a francia hatóságoknak a négy hajó átruházására, valamint a Bizottság által előírt fenti kiegészítő feltételekre vonatkozó kötelezettségvállalása miatt nem alkalmas az állítólagos túlkapacitás megfelelő orvosolására.
- 168 Ezért helyénvaló megállapítani, hogy a felperesnek az e pontra vonatkozó kifogásai hatástalanok.
- 169 A kifogások alaptalannak tűnnek.
- 170 Először is, azt az állítást, amely szerint a Bizottság a megtámadott határozat (271) preambulumbeközlésében – a hajók nettó lekötöttségének alakulására, nem pedig az SNCM által kínált helyekben kifejezett, ajánlott kapacitás alakulására alapozva – arra a következtetésre jutott, hogy az SNCM az utóbbi években nem valósított meg túlzott mértékű beruházást flottájának megújítása kapcsán, el kell utasítani.
- 171 Ugyanis a hajók nettó lekötöttségének alakulására irányuló vizsgálat során a Bizottság nem az SNCM kínálata túlkapacitást tartalmazó jellegének, hanem – ahogyan az a megtámadott határozat (270) preambulumbeközléséből, valamint az eljárás megindításáról szóló határozat III.2. pontjából kifejezetten kiténik – a társaság vételi határozatai ésszerűségének ellenőrzését célozza az arról való megbizonyosodás érdekében, hogy a múltbeli veszteségeket csak az 1991 és 2001 közötti közszolgáltatási kötelezettségek súlyával kapcsolatos tényezők eredményezték. Ennek megfelelően az SNCM hajóinak nettó lekötöttsége alakulására irányuló vizsgálatát, valamint annak megállapítását követően, hogy az SNCM nem valósított meg különösebb túlberuházást, a Bizottság a megtámadott határozat (272) preambulumbeközlésében megvizsgálta az SNCM-nek az érintett hajók megvásárlása eredményeképpen bekövetkezett eladósodását.

- 172 A fentiekből az következik, hogy a felperes kifogása a megtámadott határozat hibás olvasatán alapul.
- 173 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a felperes által a hajók helyekben kifejezett kapacitására vonatkozóan hivatkozott adatok ellentmondanak saját elméletének, mivel azokból világosan kitűnik, amit egyébként a felperes sem vitat, hogy a kapacitás – a három másik hajó felújítását és megvásárlását követően eladott négy hajót figyelembe véve – csökkent. E tekintetben a válaszban hivatkozott azon állítást, mely szerint a három új hajó által helyek tekintetében képviselt átlagos kapacitás meghaladja a régi flotta kapacitását, tekintettel arra, hogy az nem bír jelentőséggel, el kell utasítani, mivel az állítólagos átlagos kapacitás tisztán elméleti adat, amely nem fedí az SNCM hajói által kínált valós kapacitást.
- 174 Ami azt az állítást illeti, amely szerint a helyek számának ilyen módon történő csökkentése nem arányos az SNCM által elszenvedett forgalomcsökkenéssel, és ez annál is inkább fennáll, tekintettel az SNCM üzleti forgalmának állítólagos csökkenésére, a közszolgáltatási kötelezettségek jelentőségének csökkenésére, és a felperes által végrehajtott átkelések számának növekedésére, emlékeztetni kell arra, hogy ez az állítás hatástalan, mivel a Bizottság – anélkül, hogy az SNCM túlkapacitással jellemzett kínálatának fennállását vagy e kínálat számszerűsítését figyelembe vette volna – pontosan ezen indokok alapján vélte szükségesnek az SNCM kapacitásának a különböző feltételek előírásával való csökkentését. Újfennt meg kell állapítani, hogy ha a felperes azt rója is fel a Bizottságnak, hogy a nem állapította meg az SNCM kínálatának a túlkapacitás által meghatározott jellegét, nem vitatja a Bizottság által a versenytársak javára szolgáló ellentételezés címén a túlkapacitás enyhítésére elfogadott megoldást.
- 175 Mindenesetre a felperes nem tudná kimutatni az SNCM kínálatának a túlkapacitás által meghatározott jellegét arra a körülményre való hivatkozással, hogy a *Pascal Paoli* nevű, a Marseille-Bastia útvonalon közlekedő hajó a 2002. évi egyezményben előírtnál magasabb számú helyet kínál. Ugyanis az említett egyezmény

I. mellékletéből világosan kitűnik, hogy az a minimális, vagyis az „alapvető” szolgáltatás biztosítása érdekében szükséges legkisebb helyszámot írja elő. Egyébiránt a Bizottság – anélkül, hogy ezt a felperes vitatta volna – megállapította, hogy a *Pascal Paoli* a közszolgáltatási kötelezettségek vonatkozásában a kabinok számával szigorúan egyező számú helyet kínált.

176 Másodsorban, ami azt az állítást illeti, amely szerint az SNCM veszteségei 2000-ben és 2001-ben, vagyis éppen a *Liamone* átadásának és a *Danielle Casanova* megrendelésének évében halmozódtak fel, elegendő megállapítani, hogy a felperes nem hivatkozott egyetlen olyan konkrét körülményre sem, amely okozati összefüggést alapozna meg az utóbbi körülmények és az SNCM veszteségeinek felhalmozódása között.

177 A fenti következtetésekre figyelemmel az SNCM nehézségeinek okaira vonatkozó elemzésével kapcsolatos kifogásokat teljes egészükben el kell utasítani.

Az iránymutatás tiszteletben tartásáról

178 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság ténybeli és nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el az iránymutatásban előírt – a támogatás kedvezményezettjének nehéz helyzetben lévő vállalkozás jellegére, az életképesség helyreállításának értékelésére, a konkurencia által okozott túlzott versenytorzulás megakadályozására, valamint a támogatásnak a minimális szintre való korlátozására vonatkozó – feltételek tiszteletben tartásával kapcsolatban.

179 Előjáróban hangsúlyozni kell, hogy ezekkel a kifogásokkal a felperes arra szorítkozik, hogy a fenti négy pont kapcsán kiemelve az iránymutatásban előírt feltételeknek a Bizottság általi megsértését, anélkül, hogy az említett iránymutatás jogszerűtlenségét vetné fel az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontja tekintetében.

180 Ezért e kifogások vizsgálatát annak felülvizsgálatára kell korlátozni, hogy a Bizottság tiszteletben tartotta-e saját iránymutatását, és a felülvizsgálat nem terjed ki az említett feltételek jogszerűségére az EK-Szerződésre figyelemmel. A felperes által e tekintetben felvetett érvelés hiányában ez a kérdés ugyanis nem képezi azon jogalapok részét, amelyeket az Elsőfokú Bíróság vizsgálhat, illetve hivatalból vizsgálnia kell (lásd többek között a Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet [hivatkozás az 52. pontban] 67. pontját).

181 Ezen előzetes észrevétel alapján kell értékelni a felperes által annak bizonyítása végett hivatkozott kifogásokat és érveket, amelyek szerint a megtámadott határozat sérti az iránymutatást.

– Az SNCM nehéz helyzetben lévő vállalkozás jellegéről

182 A felperes lényegében azt rója fel a Bizottságnak, hogy az az eszközök könyv szerinti nettó értékére alapozva anélkül állapította meg, hogy az SNCM – törzstőkéjének elvesztésére tekintettel – nehéz helyzetben lévő vállalkozás, hogy figyelembe vette volna egyes eszközök mozgósításának lehetőségét.

183 Emlékeztetni kell arra, hogy bár a nehéz helyzetben lévő vállalkozás közösségi fogalma nem létezik, a Bizottság az iránymutatás 4. pontjában megállapítja, hogy valamely vállalkozás akkor van nehéz helyzetben, „ha képtelen arra, hogy – akár saját erejéből, akár pedig a tulajdonosai/résztvényesei vagy a hitelezői által biztosított források révén – megállítsa a veszteségek halmozódását, amely a hatóságok beavatkozása hiányában rövid- vagy középtávon szinte teljes bizonyossággal üzleti tevékenységének feladására kényszeríti”.

184 Az iránymutatás 5. pontjának a) alpontjában a Bizottság kifejti, hogy „ennek az iránymutatásnak az alkalmazásában valamely vállalkozás méretétől, illetve a körülményektől függetlenül akkor tekinthető nehéz helyzetben lévőnek, ha [...] a tagok korlátolt felelősségével működő társaság esetén a törzstőke több mint fele nincs meg, és e törzstőke több mint egynegyede az előző tizenkét hónap során veszett el”. Emellett a Bizottság az iránymutatás 6. pontjában megállapítja:

„Valamely vállalkozás nehéz helyzetének szokásos jelei a növekvő veszteség, a csökkenő forgalom, a felhalmozódó leltári készlet, a fölös kapacitás, a lanyhuló cash-flow, a növekvő adósság, az emelkedő kamatköltség és a zuhanó vagy nullára leírt nettó eszközérték. [...] A nehéz helyzetben lévő vállalkozás ilyen esetben is csak akkor jogosult támogatásra, ha igazolta, hogy képtelen saját erejéből, illetve a tulajdonosai/részvényesei vagy a hitelezők által biztosított források bevonásával talpra állni”.

185 A fentiekből az következik, hogy az iránymutatás szerint valamely vállalkozás „mindenképpen” súlyos helyzetben lévőnek minősül, ha törzstőkéjének jelentős része elveszett, ám semmi akadályja nincs annak, hogy a vállalkozás a fentiekben felsorolt más bizonyítékok alapján akkor is kimutassa, hogy az iránymutatás értelmében nehéz pénzügyi helyzetben van, ha nem vesztette el törzstőkéjének jelentős részét.

186 A jelen esetben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az SNCM egyszerre teljesítette az iránymutatás 5. pontjának a) alpontjában, valamint 6. pontjában foglalt feltételeket. Ennek megfelelően, miután a megtámadott határozat (291) preambulumbekzdésében megállapította, hogy az SNCM törzstőkéjének több mint a felét elvesztette, amelynek több mint negyede az utóbbi évben veszett el, a megtámadott határozat (292)–(294) preambulumbekzdésében kifejtette, hogy más jelek is arra utaltak, hogy az SNCM az iránymutatás értelmében nehéz helyzetben lévő vállalkozásnak minősül. E tekintetben a Bizottság megemlítette a veszteségek növekedését, a forgalom csökkenését, a pénzügyi adósságok növekedését, a pénzügyi terhek

növekedését, a saját tőke csökkenését, a saját forrásoknak a vállalkozás méretéhez képest mutatkozó gyengeségét, a finanszírozás szükségességét, a vállalkozás nettó lekötött eszközeit, valamint a gyenge önfinanszírozási képességet. Ezt követően a megtámadott határozat (295) preambulumbekzdésében a Bizottság jelezte, hogy a francia hatóságok megerősítették, hogy a bankok – az SNCM eladósodása miatt – tényleg nem hajlandók kölcsönt nyújtani az SNCM részére annak ellenére, hogy az SNCM biztosítékul a jelzálogtól vagy más hasonló terhektől mentes utolsó hajóit ajánlotta fel.

187 Meg kell tehát állapítani, hogy miközben a felperes ezen kifogásokon keresztül az iránymutatás 5. pontjának a) alpontjában előírt feltétel teljesülését vitatja, ugyanakkor valójában nem vitatja a megtámadott határozat ezen utolsó megállapításait.

188 Ráadásul a felperes ezt megelőzően azt sugallja, hogy az SNCM a 2002-es pénzügyi évre vonatkozó könyvelését hiteles könyvvizsgáló nem hitelesítette. Azonban meg kell állapítani, hogy ezt az állítást egyetlen konkrét körülmény sem támasztja alá.

189 Annak kapcsán, hogy a felperes ezzel a kifogással azt a nem vitatott és a megtámadott határozat (17) és (293) preambulumbekzdésében kifejezetten megemlített körülményt róttá fel a Bizottságnak, hogy az a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában az ideiglenes könyvelésre támaszkodott, elég azt megjegyezni, hogy a felperes egyetlen olyan körülményt sem terjeszt elő, amely alátámasztaná, hogy a végleges könyvelés az ideiglenes könyveléstől eltér.

190 Az SNCM éves könyvelésével kapcsolatos, nyilvánvalóan alaptalan állításokat így rögtön el kell utasítani.

- 191 Ezt követően, pontosabban a megtámadott határozat (293) és (294) preambulumbekzdésében foglalt bizonyítékokat illetően meg kell állapítani, hogy a felperes csupán a Bizottságnak az SNCM önfinanszírozási képességére vonatkozó elemzése vitatására szorítkozik. El kell tehát ismerni, hogy a megtámadott határozatban említett egyéb bizonyítékok, nevezetesen a veszteségek és a pénzügyi adósságok mértéke önmagukban is elegendőek ahhoz, hogy megalapozzák az SNCM nehéz helyzetben lévő vállalkozás jellegét. Igaz, hogy a felperes először a beavatkozásra vonatkozó észrevételeiben vitatja az SNCM adósságának mértékét, anélkül azonban, hogy megjelölné, hogy az állítólagos hiba mennyiben lenne alkalmas arra, hogy módosítsa a Bizottságnak az SNCM nehéz helyzetben lévő vállalkozás jellegére vonatkozó elemzését. Márpedig a felperes beadványaiban többször kiemelten hangsúlyozta az SNCM adósságainak 2000 és 2001 közötti jelentős, a hajókba történő állítólagos túlbefektetéssel eredményezett növekedését.
- 192 Ezeket a bizonyítékokat nem kérdőjelezi meg az az először a viszonzásban hivatkozott körülmény, amely szerint az SNCM díjháborúba bocsátkozott. Ugyanis ez a magatartás nem összeegyeztethetetlen a pénzügyi nehézségek fennálltával. Éppen ellenkezőleg, az a tény, hogy az SNCM nagyon alacsony, esetleg a költségeinél is alacsonyabb árakkal dolgozott, alkalmas lehet az SNCM nehéz helyzetben lévő vállalkozás jellege megállapításának megerősítésére, mivel az ilyen magatartás képes pénzügyi veszteséget előidézni. Ami azt a viszonzásban ugyancsak megemlített tényt illeti, hogy az SNCM 2003-ban új ügyvezető igazgatót bízott meg, a megtámadott határozat jogszerűségének vizsgálata során nem vehető figyelembe, tekintettel arra, hogy a megbízásra a határozat elfogadását követően került sor.
- 193 Végül, azt az állítást illetően, mely szerint – ellentétben a Bizottság által a megtámadott határozat (295) preambulumbekzdésében megállapítottakkal – egyes hajók mozgósíthatók, és azok a bankok felé biztosítékkul szolgálhatnak, elég megállapítani, hogy ezt egyetlen konkrét körülmény sem támasztja alá. Ráadásul, a beavatkozásra vonatkozó észrevételeiben a felperes e tekintetben felveti, hogy az SNCM beavatkozási beadványa szerint a társaság 2001 végén 22,5 millió euró összegű hitelhez jutott, 2002-ben pedig rövid lejáratú, 40 millió euró összegű hitelt kaphatott volna. Azonban az SNCM az Elsőfokú Bíróság erre vonatkozó kérdésére a tárgyaláson elmagyarázta, hogy az említett „hitel” valójában hitelkeretet jelöl, amely a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában már teljes egészében kimerült.

Meg kell állapítani, hogy a felperes nem vitatta ezt a magyarázatot, amelyet végül a megtámadott határozat (272) preambulumbekzdése is megerősített, melyben a Bizottság ismerteti, hogy az SNCM eladósodására, illetve önfinanszírozásának gyengeségére figyelemmel egyetlen magánhitelezőként, piaci feltételek szerint eljáró bank sem ajánlott fel az SNCM számára „további” hitelállományt. Mindenesetre az a tény, hogy az SNCM 2002-ben bankhitelhez jutott vagy juthatott volna, nem alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze a tényt, hogy a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a Bizottság végül megállapította, hogy a bankok az SNCM-től minden új hitelt megtagadtak. Ilyen körülmények között a megtámadott határozat (295) preambulumbekzdésében foglalt azon megállapítást, amely lényegét tekintve a megtámadott határozat (272) preambulumbekzdésében is szerepel, megalapozottnak kell tekinteni.

194 A fentiekből az következik, hogy az SNCM-nek az iránymutatás szerinti nehéz helyzetben lévő vállalkozás jellegét a megtámadott határozat (293) és (294) preambulumbekzdésében felsorolt bizonyítékok jogilag megfelelő mértékben alapozzák meg.

195 Következésképpen a felperes által felhozott kifogások, amelyekkel a Bizottságnak az SNCM törzstőkéje elvesztésével kapcsolatos megállapításait vitatja, hatástalannak tűnnek.

196 E tekintetben meg kell állapítani, hogy miközben a felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy az – azon szigorú számviteli megközelítés alkalmazásával, amely a nettó eszközértékeket veszi alapul, anélkül, hogy egyes eszközök lekötésének lehetőségére tekintettel forgalmi értéküket venné figyelembe –, alulértékelte az SNCM eszközeit, nem jelöli meg, hogy az említett eszközök forgalmi értékének figyelembevétele mennyiben vezethetne a megtámadott határozathoz képest lényegét tekintve eltérő következtetésre, nevezetesen arra, hogy ellentétben a megtámadott határozat állításaival, az SNCM törzstőkéjének a felét nem veszttette el, és ezen törzstőke egynegyede nem tűnt el az azt megelőző évben. Éppen ellenkezőleg, a beavatkozásra vonatkozó észrevételeiben a felperes maga ismeri el a törzstőke egynegyedének az utolsó tizenkét hónap során történő eltűnését.

Mindazonáltal – ahogyan ezt fentebb már szerepel –, miközben a felperes megerősíti, hogy bizonyos hajók leköthetők és garancia alapjául szolgálhatnak a bankok felé, elméletének alátámasztására nem említ egyetlen számot vagy konkrétumot sem, figyelemmel az SNCM által hivatkozott körülményekre, amelyek – amint azt a fenti 193. pontban szerepel – nem alkalmasak arra, hogy e pont tekintetében megkérdőjelezzék a megtámadott határozat elemzését.

197 A fentiekből az következik, hogy a felperesnek az SNCM törzstőkéjének elvesztésével kapcsolatos kifogásai hatástalanok, és ténybeli hiányosságokban szenvednek.

198 Ezen az alapon a felperesnek az SNCM nehéz helyzetben lévő vállalkozás jellegével kapcsolatos kifogásait és érveit el kell utasítani.

– Az életképesség helyreállításáról

199 A felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy az nem vázolta fel az SNCM tevékenységének a támogatás által lehetővé tett folytatása és a vállalkozás támogatás hiányában való megszűnése közötti köztes lehetőséget.

200 Meg kell állapítani, hogy ez a kifogás a megtámadott határozat hibás értelmezésén alapul. Ugyanis, ahogyan azt a Bizottság helyesen állítja, a megtámadott határozat a felperes által előadott egyik túlzó megoldást sem tette magáévá, hanem a felperes által képviselt elméletnek megfelelően köztes megoldást választotta.

- 201 Hangsúlyozni kell tehát, hogy a megtámadott határozat (300)–(302) preambulumbekendése szerint az SNCM – életképessége helyreállításának biztosítása érdekében – kénytelen volt egyrészt a Magreb országok felé irányuló tevékenységét a piac növekedési kilátásaira tekintettel újrakezdeni, másrészt pedig beszüntetni azon tevékenységeit, amelyek még a szerkezetátalakítást követően is szerkezetileg veszteségesek maradtak, nevezetesen az Olaszország és a Korzika közötti, a Corsica Marittimán keresztül bonyolított összeköttetést.
- 202 Egyébiránt a megtámadott határozat (315)–(317) preambulumbekendésében a túlzott versenytorzulás elkerülése érdekében a Bizottság az SNCM számára az Olaszország és Korzika közötti járat megszüntetésén túlmenően kötelezővé tette a Toulon és Korzika közötti járatok majdnem teljes leállítását, 2003-tól kezdve – többek között a Nizza-Korzika útvonalon – minden évben az éves járatsűrűség csökkentését, valamint négy hajó eladását. Ráadásul a Bizottság – annak elkerülése érdekében, hogy az SNCM a likviditási többletet a versenytorzulás előidézésére alkalmas agresszív tevékenységekre fordítsa – szükségesnek látta megtiltani az SNCM számára a Magreb országok felé irányuló tevékenység újraindításán kívüli új beruházások finanszírozását, a már meglévő hajók cseréjét is beleértve.
- 203 Végül a közérdek védelme érdekében a Bizottság a megtámadott határozat (331)–(367) preambulumbekendésében számos olyan intézkedést is előírt az SNCM számára, amelynek célja a SNCM kapacitásának korlátozása, és annak megakadályozása volt, hogy az SNCM agresszív díjpolitikát folytasson. Ennek érdekében a Bizottság a járatsűrűséggel, illetve a beruházással kapcsolatos fenti intézkedéseken kívül az SNCM számára kötelezővé tette a flottának a négy hajó eladását követően megmaradó hajókra való korlátozását, a nem stratégiai jellegű részesedések átruházását, valamint a „price leader” magatartás tanúsításának tilalmát, amely előírások a megtámadott határozat rendelkező részének 2–5. cikkében is szerepelnek.
- 204 A fentiekből az következik tehát, hogy a Bizottság távol állt attól, hogy az SNCM számára fennálló tevékenységeinek folytatását engedélyezte volna a kérdéses

támogatás odaítélésével, éppen ellenkezőleg, olyan határozatot fogadott el, amely az SNCM számára a támogatás feltételeként tevékenységei egy részének jelentős módosítását tette kötelezővé. Ilyen körülmények között a felperes e pontra vonatkozó kifogásait el kell utasítani.

205 Amennyiben a felperes ezekkel a kifogásokkal – az életképesség helyreállításának vizsgálatára vonatkozó általános kritika leple alatt – közelebbről az SNCM Nizza-Korzika útvonalon való jelenlétének fenntartását vitatja, amely útvonalon a felperes az SNCM-mel közvetlen versenyben maga is tevékenyen jelen van, meg kell állapítani, hogy még ha keresetében a felperes látszólag azt rója is fel a Bizottságnak, hogy az SNCM számára nem tette kötelezővé a Nizza-Korzika útvonalról való teljes kivonulást, a válaszban ennél részletesebben fejti ki, hogy a Bizottságnak az SNCM számára ezen útvonal tekintetében jelenléte korlátozását kellett volna előírnia.

206 Tehát, amennyiben először is a felperes a megtámadott határozatot a tekintetben kritizálja, hogy a Bizottságnak abban az SNCM számára a Nizza-Korzika útvonal tekintetében jelenléte korlátozását kellett volna előírnia, elég megjegyezni, hogy ez a kritika a megtámadott határozat hibás olvasatából ered, mivel ahogyan az a fentiekből kiténik, a Bizottság az SNCM számára pontosan avégett írt elő intézkedéseket, hogy ezen az útvonalon – a járatszámok csökkentésének formájában megnyilvánuló korlátozásokkal – csökkentse a jelenlétét. E tekintetben nincs jelentősége annak, hogy a Bizottság által előírt intézkedés inkább az éves járatok száma csökkentésének, mint forgalomcsökkentésnek tekinthető, mivel az mindenképpen az SNCM-nek a Nizzából induló tevékenysége korlátozását eredményezi. A felperes e pontra vonatkozó kifogása tehát ténybeli hiányosságban szenved.

207 Amennyiben másodsorban a felperes a megtámadott határozatot a tekintetben kritizálja, hogy a Bizottságnak az SNCM számára a Nizza-Korzika útvonalról való teljes kivonulást kellett volna előírnia, helyénvaló emlékeztetni arra, hogy a Bizottság e tekintetben a megtámadott határozat (302) preambulumbekkezdésében előadta, hogy egyrészt, ha a Nizzából induló tevékenység bizonytalan marad, akkor jelentősége csökken, és a *Liamone* előre hozott 2001-es értékcsökkenése e járatot illetően megkönnyíti a pozitív eredményhez való visszatérést, és másrészt, hogy a Nizzából induló járat tekintetében a társaság átfogó piaci megítéléséhez szükség van

a jelenlétre, még ha csökkentett jelenlétről van is szó. Egyébiránt a megtámadott határozat (338) preambulumbekkezdésében a Bizottság jelezte, hogy a kapacitást illetően nem írt elő a fentnél drasztikusabb intézkedéseket, és ez többek között a Korzika felé irányuló forgalom növekedési kilátásai, valamint annak a kockázata miatt van így, hogy a francia szárazföld és Korzika közötti járatokon a közvetlen versenytársak előnyére monopóliumhelyzet alakulhat ki.

- 208 Először is meg kell állapítani, hogy a felperes nem vitatja a megtámadott határozat (302) preambulumbekkezdésében foglalt indokot, amely szerint a Nizzából induló tevékenység jelentősége csökken, és a *Liamone* 2001-es, előrehozott értékcsökkenése e járat tekintetében megkönnyíti a pozitív eredményekhez való visszatérést.
- 209 Másodsorban, az SNCM átfogó piaci megítélésén alapuló indokot illetően a felperes, anélkül, hogy ténylegesen vitatná, pusztán azt állítja, hogy azt nem érti. Nyilvánvaló pedig, hogy a Bizottság ezen az indokon keresztül elfogadta, hogy az SNCM-nek a Nizza-Korzika útvonalon való jelenléte a Marseille és Korzika közötti, a közszolgáltatási kötelezettség tárgyát képező, történelmi járatról való függés csökkentéséhez volt szükség. Ez a megtámadott határozat (302) preambulumbekkezdéséből következik, amely azt tartalmazza, hogy a Magreb országok felé közlekedő járatok újraindítása hozzájárulna a társaság e történelmi járatról való függésének csökkentéséhez. E tekintetben – ellentétben a felperes által előadottakkal – az SNCM Marseille-ben sebezhető marad, mivel a 2002. évi egyezmény 2006-ban lejár, és az SNCM-nek e járat tekintetében nincsenek kizárólagos jogai. Egyébként meg kell állapítani, hogy a felperes a 2002. évi egyezmény odaítélésére kiírt pályázaton nem vett részt. A felperes ezen túlmenően ésszerűen nem vitathatja az SNCM ajánlata változatossá tételének szükségességét, tekintettel arra, hogy Korzika irányába négy járatot üzemeltet. Az SNCM e tekintetben egyébként – anélkül, hogy ezt a felperes cáfolta volna – előadta, hogy mivel a járatok jelentős része Marseille-ből és Nizza felé (vagy fordítva) indul, a Nizzából való teljes kivonulás a marseille-i járatokra nézve automatikusan negatív hatással járna. Ugyanígy, ahogyan az a megtámadott határozat felperes által nem vitatott (205) preambulumbekkezdéséből kitűnik, a francia hatóságok hangsúlyozták a nizzai és marseille-i járatok kiegészítő jellegét, illetve annak szükségességét, hogy az SNCM a felperes négy szárazföldi kikötőben való jelenlétét figyelembe vevő kiegyensúlyozott ajánlattal álljon elő.

- 210 Ami a beavatkozásra vonatkozó észrevételekben foglalt azon kifogást illeti, mely szerint valamely nem kifizetődő járat üzemeltetésének fenntartását annak a kifizetődőbb járatokkal kapcsolatos, azokat kiegészítő jellege indokolhatja, ez nem bizonyított kettős vélelmen alapul. Ugyanis egyrészt a következőkben részletesen kifejtett okból a felperes nem bizonyítja, hogy a nizzai járat nem kifizetődő. Másrészt, a marseille-i járatot illetően – a felperes állításával ellentétben – meg kell állapítani, hogy nemcsak kifizetődősége nem vezethető le az ezen a járaton fennálló állítólagos monopóliumból, tekintettel arra, hogy az SNCM e járat tekintetében kizárólagos jogosultsággal nem is rendelkezik, hanem ezen túlmenően a felperes nem ismeri el, hogy a 2002. évi egyezmény egyetlen célja az ezen a járaton fennálló közszolgáltatási kötelezettségből eredő költségek ellentételezése, anélkül, hogy ez az SNCM számára bármiféle előnyre jelentene garanciát. Egyébiránt meg kell állapítani, hogy amennyiben a felperes elmélete helyes lenne, nehezen lenne értelmezhető az, hogy a felperes úgy döntött, hogy Nizzából folytatja a tevékenységét, és lemond a marseille-i üzemeltetéséről.
- 211 Harmadrészt, a Bizottság által felvetett, a monopólium létrejöttével kapcsolatos kockázatot illetően – mivel az érinti a nizzai járatot – helyénvaló emlékeztetni arra, hogy az Elsőfokú Bíróság korábban már határozott arról, hogy a Bizottság széles mérlegelési jogkörének gyakorlása során alappal vélhette úgy, hogy valamely vállalkozás jelenléte szükséges a kérdéses piacok megerősített oligopol struktúrája kialakulásának megakadályozásához (a Kneissl Dachstein kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 138. pontban] 97. pontja).
- 212 A jelen esetben meg kell tehát állapítani, hogy a felperes, anélkül, hogy vitatná, hogy ő az SNCM egyetlen versenytársa a Nizza-Korzika útvonalon, aminek következtében az SNCM-nek az e járat üzemeltetéséből való kivonulása monopolhelyzetbe hozná a felperest, annak ismertetésére szorítkozik, hogy a Moby Lines és egyéb olasz társaságok beléphetnének e járat piacára. Meg kell azonban állapítani, hogy jelenleg sem a Moby Lines, sem a felperes által megjelölt más társaság nem üzemeltet járatot a francia szárazföld és Korzika közötti útvonalon. Egyébiránt a felperes nem terjeszt elő egyetlen olyan körülményt sem, amely alátámasztaná azt az elméletet, mely szerint a hajózási társaságoknak szándékukban állna belépni erre a piacra. Ilyen körülmények között a felperesnek az erre a pontra vonatkozó állításai nem alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék a Bizottságnak a Nizza-Korzika útvonalon a felperes előnyére létrejövő monopólium kockázatára vonatkozó következtetéseit.

- 213 A felperes által felhozott egyetlen érvelés sem alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze a Bizottság arra vonatkozó megállapításait, hogy az SNCM-nek a Nizza-Korzika járaton való jelenlétét szükséges-e fenntartani.
- 214 Először is a járat állítólagos szerkezetileg veszteséges jellegét illetően meg kell állapítani, hogy a felperes nemcsak nem támasztja alá konkrétumokkal az állítását, de ráadásul 1999 óta töretlen jelenléte ezen az útvonalon ellentmond ennek az elméletnek. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes folyamatosan növeli kapacitásait, ahogyan ezt maga is hangsúlyozza a válaszban, amelyben leírja, hogy 2000 és 2004 között a Korzika felé közlekedő járatain 109%-os növekedés valósult meg. Egyébiránt a felperes a keresetében előadja, hogy tizenkettedik hajójának megrendelése lehetővé tenné, hogy kínálatát 70%-kal növelje a francia járatokon. Ezt követően a Bizottság a megtámadott határozat (65) és (86) preambulumbeközlésében – anélkül, hogy ezt a felperes vitatta volna – megállapította, hogy a Korzika felé közlekedő járatokat illetően a felperes 2001-ben agresszív politikába kezdett a nagyobb piaci részesedés megszerzése érdekében, és hogy ez a stratégia az új ügyfélkör megnyerése érdekében egy vagy két évig túldimenzionált kínálatot hozott létre.
- 215 Ezt követően azon állítást illetően, amely szerint az SNCM a konkurens járatokon veszteséges árpolitikát alkalmaz, ugyancsak meg kell állapítani, hogy nem igazolt vélelmen alapul. Meg kell állapítani, hogy irreleváns a felperes arra vonatkozó kérdése, hogy az SNCM 1992-től miért nem tervezett szerkezetátalakítást annak ellenére, hogy világos volt, hogy a kabotázs liberalizációja 1999-ben hatályba lép. Ugyanis a Bizottságnak attól kezdve, hogy 2002-ben szerkezetátalakítási tervvel kapcsolatos megkeresést kézhez kapta, csak e tervvel kapcsolatban kell állást foglalnia. Az a körülmény, hogy a tervet a jelen esetben korábban is benyújthatták volna, elméleti feltételezésből ered, és nem alkalmas arra, hogy befolyásolja a megtámadott határozat jogszerűségét. Nem róható fel az SNCM-nek, hogy először saját forrásaira támaszkodva próbált meg az új versenykörnyezetéhez alkalmazkodni, anélkül, hogy szerkezetátalakítási támogatást kért volna, amelynek vonatkozásában egyébként nem is bizonyított, hogy akkor az iránymutatás alapján jogszerűen megkaphatta volna.

- 216 Egyébiránt arra vonatkozóan, hogy az SNCM állítólag képtelen arra, hogy tevékenységét nem támogatott versenykörnyezetben végezze, elég megjegyezni, hogy ez az állítás nem bizonyított. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az SNCM csak 2002 óta üzemelteti a Nizza és Korzika közötti járatot mindenfajta közszolgáltatási kötelezettségtől, és az ahhoz kapcsolódó állami ellentételezéstől függetlenül. Egyébiránt, a felperes keresetében maga nyilatkozik úgy, hogy az SNCM három hajót üzemeltet pozitív eredményekkel a Magreb országok irányába, azaz a közszolgáltatási kötelezettségeken kívül eső úticél felé.
- 217 Végül a Korzika felé irányuló összeköttetések piacán fennálló állítólagos túlkapacitást illetően helyénvaló emlékeztetni arra, hogy a megtámadott határozat (82)–(87) és (313) preambulumbeközlésében a Bizottság a francia hatóságok által rendelkezésre bocsátott piacelemzés alapján arra a következtetésre jutott, hogy a Korzika felé közlekedő járatok tekintetében nem állapítható meg túlkapacitás.
- 218 A felperes által előterjesztett egyetlen körülmény sem alkalmas ennek a következtetésnek a megkérdőjelezésére. Éppen ellenkezőleg, tekintettel arra, hogy a felperes maga hangsúlyozta – ahogyan azt korábban már megállapítottuk –, hogy a Korzika felé közlekedő járatainak számát 2000 és 2004 között 109%-kal növelte, továbbá, hogy tizenkettedik hajójának megrendelése lehetővé tenné számára, hogy kínálatát 70%-kal növelje a francia járatokon, hiteltelennek tűnik az az állítás, amely szerint a piac túlkapacitással terhelt. A felperes ezen túlmenően az átfogó kínálatra vonatkozóan egyetlen további adattal sem szolgál. Egyébiránt a megtámadott határozat – a jelen kereset keretében nem vitatott – (170) preambulumbeközléséből kitűnik, hogy a Bizottsággal tartott 2004. február 4-i megbeszélés során a felperes képviselői jelezték, hogy a francia szárazföld és Korzika közötti járatok piaca „jól alakult, 2000 és 2001 között 17%-os, 2001 és 2002 között pedig 13%-os növekedést mutatott”, alátámasztva ezzel a Bizottságnak a megtámadott határozat (61) preambulumbeközlésében a francia hatóságok által rendelkezésre bocsátott piacelemzés alapján tett megállapítását, amely szerint a piacon erőteljes növekedés volt tapasztalható. Ugyanígy meg kell jegyezni, hogy a felperes által a válaszában hivatkozott számadatok szerint a piac 2000–2001-ben 6,6%-kal, 2001–2002-ben 8,3%-kal, 2002–2003-ban pedig – akkor is, ha ez nyilvánvaló lassulást jelent – 1%-kal

növekedett. E tekintetben az utóbbi és az előbbi számadatok között fennálló különbség további kételyeket vet fel a felperes elméletének hihetőségével kapcsolatban. Végül, a beavatkozásra vonatkozó észrevételekben foglalt, az annak alátámasztására szolgáló számadatokat illetően, hogy 2004 kezdetén az utasszám csökkent, elég azt megjegyezni, hogy ezek az adatok nem csupán későbbi keletűek a megtámadott határozatnál, de ezen túlmenően, tekintettel arra, hogy csak egyetlen évre vonatkoznak, önmagukban nem alkalmasak a 2002-2006 közötti időszakra vonatkozó növekedési előrejelzések megkérdőjelezésére.

219 A fentiekből az következik, hogy a felperes által előadott egyetlen kifogás sem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azzal, hogy az SNCM számára a Nizza-Korzika járatra vonatkozóan nem írta elő a teljes kivonulást.

220 Következésképpen a felperesnek az életképesség helyreállításával kapcsolatos kifogásait és érveit teljes egészükben el kell utasítani.

– A túlzott versenytorzulás megakadályozásáról

221 A felperes előadja, hogy a Bizottság a kérdéses támogatás odaítéléséből eredő versenytorzulásokat hibásan értékelte, és nem vizsgált bizonyos, az említett támogatás ellenőrzése során felmerülő torzulásokat.

222 Először is a kérdéses támogatás odaítéléséből eredő versenytorzulásokat illetően helyénvaló emlékeztetni arra, hogy a megtámadott határozat (312) preambulumbekzdésében a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az iránymutatás 39. pontjával összhangban az SNCM történelmi piacán – a korzikai útvonalon, ahol az SNCM közösségi szolgáltatókkal áll versenyben, nem úgy, mint a Magreb országok felé

közlekedő járatok esetében – szükség volt jelenlétének csökkentésére. A (313)–(317) preambulumbekzdés értelmében tehát, annak megállapítását követően, hogy a piac nem túlkapacitással terhelt, a Bizottság elismerte, hogy a következő négy ellentételezés elegendő ahhoz, hogy az SNCM a piaci jelenlétét a versenytársak közvetlen előnyére csökkentse: az Olaszország és Korzika közötti, a Corsica Marittima által üzemeltetett járat megszüntetése, a Toulon és Korzika közötti járatról való szinte teljes kivonulás, 2003-tól kezdve minden évben az összes felkínált hely és a járatok éves sűrűségének csökkentése, többek között a Nizza és Korzika közötti útvonalon, valamint négy hajó eladása. Ezen túlmenően a Bizottság azt is szükségesnek tartotta, hogy annak elkerülése érdekében, hogy az SNCM a likviditási többletet a versenytorzulás előidézésére alkalmas agresszív tevékenységekre fordítsa, a Magreb országok felé közlekedő járatok újraindításával kapcsolatos, a szerkezet-átalakítási tervben foglalt költségek kivételével megtiltsa az SNCM számára az új beruházások finanszírozását.

223 Ezekkel a kifogásokkal a felperes, anélkül hogy megkérdőjelezné a hajók eladását, és a Toulonból való szinte teljes kivonulást, vitatja a Bizottságnak a piac nem túlkapacitással terhelt jellegével, az Olaszország-Korzika járat megszüntetésével, és a járatsűrűség korlátozásával kapcsolatos következtetéseit.

224 Ami először is a piac túlkapacitált jellegét illeti, elegendő megállapítani, hogy a felperes e pontra vonatkozó kifogásait az Elsőfokú Bíróság a fenti 217. pontban már elutasította. Ebben a szakaszban a felperes a Francia Köztársaság azzal kapcsolatos észrevételeire adott válaszában, hogy a felperes 2004-ben új hajót vásárolt, arra a kiegészítésre szorítkozik, hogy erre vonatkozó döntését az SNCM újratőkésítési tervét megelőzően fogadta el. Azonban azon a tényen túlmenően, hogy a felperes nem bizonyítja, hogy erre a vásárlásra az újratőkésítés ismeretében nem került volna sor, meg kell jegyezni, hogy ahogyan az a felperesnek a Bizottságnál 2004. február 18-án, az SNCM által a támogatással való visszaélés miatt benyújtott panaszából kitűnik, a felperes által a nizzai járat tekintetében végzett kapacitásnövelés nem korlátozódik a 2004-ben vásárolt új hajóra, hanem 1996 óta megszakítás nélkül folyamatban van, és magában foglalta egy gyorshajó építését 1996-ban, és két gyorskomp építését 2001-ben, amelyek – a felperes saját állítása szerint – lehetővé tették számára, hogy kapacitását 2004-ben ezen a járaton 18,17%-kal növelje.

- 225 Ami másodsorban az Olaszország-Korzika járat megszüntetését illeti, az – ahogyan azt a felperes állítja – nem vitatott, hogy erre a szerkezetátalakítási terv végrehajtását megelőzően, 2002 januárjától került sor. Ez a körülmény azonban nem fosztja meg az említett intézkedést a konkurencia közvetlen előnyére szolgáló ellentételezés jellegétől annak érdekében, hogy saját piacán csökkentse az SNCM jelenlétét, mivel úgy tűnik, hogy ennek a járatnak a megszüntetését a 2001. december 17-én elfogadott, és a Bizottság részére 2002. február 18-án benyújtott szerkezetátalakítási terv írta elő. Ahogyan azt a Bizottság helyesen megállapítja, valójában minden egyes piaci szereplő feladata meghozni a szükséges intézkedéseket saját, valamint a konkurenciának okozott kárának csökkentése érdekében. E tekintetben, még ha igaz is az, amit a felperes állít, hogy a szerkezetátalakítási tervben az iránymutatás értelmében nem rendelkeztek a kérdéses járat megszüntetéséről, mint a konkurencia közvetlen előnyére szolgáló ellentételezésről, ennek a körülménynek nincs jelentősége, mivel az gyakorta előfordul, hogy ilyen jellegű intézkedés ténylegesen olyan hatással jár, amely képes csökkenteni a kérdéses támogatásból eredő versenytorzulásokat.
- 226 Ami harmadsorban a járatsűrűség korlátozását illeti, úgy tűnik, hogy az erre a pontra vonatkozó kifogásával a felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy ennek az intézkedésnek az előírásához a megtámadott határozat (53) preambulumbekzdésének 2. táblázatában szereplő, a francia szárazföld és Korzika között szállított utasok számára támaszkodott, nem pedig a tényleges kínálatban szereplő helyek számára.
- 227 E tekintetben meg kell említeni, hogy a megtámadott határozat rendelkező részének 5. cikke értelmében a Bizottság az SNCM számára a konkurencia előnyére szolgáló ellentételezésként a Korzika felé összeköttetést biztosító különböző tengeri járatok éves járatsűrűségének „a [megtámadott határozat (104) preambulumbekzdésének] 3. táblázat[á]ban szereplő küszöbértékre” való csökkentését írta elő. A megtámadott határozat (315) preambulumbekzdésében található 113. lábjegyzetben az említett határozat (53) preambulumbekzdésének 2. táblázatára való hivatkozás, amely az indokok között ismerteti a rendelkező rész 5. cikkében foglaltakat, nyilvánvalóan előírás következménye.
- 228 A fentiekből az következik, hogy a felperes elméletével ellentétben a Korzika felé irányuló járatok sűrűsége korlátozásának meghatározására nem a szállított utasok, hanem az átkelések száma alapján került sor. A felperes elmélete tehát a megtámadott határozat hibás olvasatán alapul.

- 229 Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy míg a megtámadott határozat (315) preambulumbekkezdésében a Bizottság jelzi, hogy az SNCM számára a konkurencia előnyére szolgáló ellentételezésként 2003-tól kötelezővé tette a kínálatban szereplő helyek számának „és” az éves járatsűrűségnek a csökkentését, addig az említett határozat rendelkező részének 5. cikkéből, illetve az e körülményt leíró (337), (363) és (364) preambulumbekkezdésekből az tűnik ki, hogy az SNCM részére a támogatás engedélyezésének feltételeként csak az éves járatsűrűség csökkentését írták elő. Ahogyan azt a Bizottság a tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság kérdésére válaszul kifejtette, helyénvaló tehát annak megállapítása, hogy a megtámadott határozat az SNCM részére a hajóin kínált helyeket illetően nem ír elő korlátozást.
- 230 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a jelen kifogás keretében a felperes sem azt nem jelöli meg, hogy a megtámadott határozattal a járatsűrűség korlátozására vonatkozóan előírtak miatt nyilvánvalóan alkalmatlanok a támogatás odaítéléséből eredő versenytorzulás csökkentésére, sem pedig azt, hogy az általa buzgón javasolt módszer miért eredményezne különböző járatsűrűség-korlátozási előírásokat, amelyek következőképpen alkalmasak lennének a torzulások csökkentésére.
- 231 E tekintetben való igaz, hogy – ahogyan a felperes ezt állítja – a járatsűrűség korlátozása nem feltétlenül és minden esetben felel meg a helyek számára vonatkozó korlátozásnak, mivel az SNCM hajóinak kapacitása nem azonos, és hogy – legalábbis elméletben – rendeltetésük megváltoztatható, mivel a 2002. évi egyezmény a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésére a meghatározott útvonalhoz rendelt minden egyes hajó tekintetében kizárólag „elsődleges” rendeltetést ír elő. E tekintetben nem fogadható el az SNCM által a tárgyaláson előadott azon magyarázat, amely szerint a 2002. évi egyezményt az részes felek úgy értelmezik, hogy az megtiltja a hajók rendeltetésének megváltoztatását, mivel ez közvetlenül ellentmond ezen egyezmény rendelkezéseinek. Végeredményben meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (29) preambulumbekkezdésének c) pontjában a Bizottság maga is megjegyezte, hogy a *Liamone* és *Asco* nevű nagysebességű hajókat (a továbbiakban: NSH) „elsődlegesen” Nizzából üzemeltették.

- 232 Azt azonban el kell ismerni, hogy a járatsűrűség korlátozása legalábbis hozzájárul a kapacitáscsökkentésre vonatkozó cél eléréséhez. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes nem vitatja a Bizottságnak a megtámadott határozat (104) preambulumbekkezdésében foglalt azon megállapítását, amely szerint a szerkezet-átalakítási tervben foglalt járatsűrűség-korlátozás, amely a megtámadott határozat rendelkező részének 5. cikkében előírt feltétel alapját képezi, az összes járatra vonatkozóan a kínálatban szereplő helyek számának 28%-os csökkentését eredményezi. Ugyanígy a felperes a megtámadott határozat (316) preambulumbekkezdésében foglalt azon megállapítást sem vitatta, amely szerint „a Genovai-öböl és a Touloni-öböl egészére vonatkozóan az SNCM versenytársainak azonnali előnyére 2001-hez képest több mint egy millió hellyel, azaz kevesebb, mint felére csökkenti kínálatát, még akkor is, ha ezek azok a járatok, amelyek vonatkozásában a legerősebb növekedés tapasztalható”.
- 233 Ezen túlmenően hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott határozat által előírt kapacitáscsökkentés teljesítésére nem csupán a járatsűrűséget illető feltételen keresztül kerül sor, hanem – ahogyan az említett határozat (315)–(317), és (333)–(358) preambulumbekkezdéséből, valamint rendelkező részének 2. és 3. cikkéből kitűnik – olyan feltételek összességén keresztül, amelyek a Corsica Marittima bezárását, a Toulonból való szinte teljes kivonulást, négy hajó átruházását, a nem stratégiai jellegű részesedések átruházását, a flottának a négy hajó eladását követően fennmaradó tizenegy hajóra való korlátozását és főszabály szerint a hajók lecserélésének tilalmát írják elő.
- 234 Következésképpen a felperesnek az erre a pontra vonatkozó kifogásait el kell utasítani.
- 235 Másrészt, a versenytorzulások vizsgálatának állítólagos hiányát illetően a felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy az nem ellenőrizte a kivételes adócsökkentő amortizációból eredő állami támogatás kérdését, amely az SNCM számára lehetővé tették a *Liamone* előrehozott értékcsökkenését.

- 236 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperes állításával ellentétben a *Liamone* előrehozott értékcsökkenése nem a kivételes adócsökkentő amortizáció eredménye. Ahogyan az a fentiekben már szerepel, valamely eszköz előrehozott értékcsökkenése valójában azon könyvelési szabályok eredménye, amelyek szerint a prudens működés elve alapján a vállalkozásnak a mérleget úgy kell korrigálnia, hogy abban figyelembe veszi a kivételes értékcsökkenést, amint észleli, hogy eszközei egyikének tényleges vagy forgalmi értéke alacsonyabb annak könyv szerinti értékénél. A jelen esetben tehát, ahogyan az a megtámadott határozat (144) preambulumbekkezdéséből kitűnik, az SNCM ilyen kivételes értékcsökkenést könyvelt el 2001-ben a *Liamone* nevű hajót illetően, 14,8 millió euró összegben.
- 237 Ez a kivételes értékcsökkenés nincs összefüggésben a francia jogszabályok által megengedett kivételes adócsökkentő amortizációval. Ahogyan azt a Bizottság a megtámadott határozat (294) preambulumbekkezdéséhez tartozó 106. lábjegyzetben kifejti, „[a] kivételes adócsökkentő amortizáció a mérleg eszközoldalát csökkentő lineáris értékcsökkenési leírási módszer, valamint a francia jogszabályok által megengedett degresszív értékcsökkenési leírási módszer közötti különbséget jelenti. Amennyiben a degresszív értékcsökkenési leírás nem számít bele a számviteli értékcsökkenési leírásba, az e módszer, valamint a lineáris értékcsökkenési leírási módszer közötti különbség a passzívák közé kerül (kivételes amortizáció), amelyet a francia számviteli jogszabályok hagyományosan a saját tőkéhez sorolnak. Az időszak végén fennálló összes értékcsökkenés azonos marad, és így ez a rendszer az előrehozott és generált adócsökkentést csak az első években teszi lehetővé”. A jelen esetben a megtámadott határozat (294) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy az SNCM a „szabályozott értékcsökkenési leírás” tételek között a kivételes adócsökkentő amortizációt 60 millió euró összegben vette figyelembe, amely értékcsökkenések nem vonatkoznak szükségszerűen a *Liamone*-re.
- 238 Ezt a felperes által hivatkozott kifogást, tekintettel arra, hogy hibás feltételezésen alapul, ezen egyetlen ok alapján el kell utasítani.
- 239 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy – ahogyan azt a Bizottság a felperes által nem vitatottan megállapítja – a nemzeti számviteli jogszabály által előírt kivételes értékcsökkenési mechanizmus, mivel minden vállalkozás számára nyitva áll, az EK 87. cikk (1) bekezdése alapján nem minősül állami támogatásnak.

240 Ami az első alkalommal a válaszban kifejtett azon állítást illeti, amely szerint az említett értékcsökkenés az SNCM számára a lehetséges kockázat megelőzése végett a támogatás összegéből a lehetséges veszteségek fedezését tette lehetővé, elég megjegyezni, hogy a felperes nem vitatta, hogy az SNCM-nek a 2001. évre vonatkozó, az említett értékcsökkenést figyelembe vevő könyvelését megfelelő módon hitelesítették, és hogy erre utaló körülmények hiányában nem az Elsőfokú Bíróság feladata annak megkérdőjelezése. A Bizottság tehát a jelen esetben jogszerűen, nyilvánvaló mérlegelési hiba nélkül állapította meg, hogy ez az értékcsökkenés a kérdéses támogatás által a szerkezetátalakítás keretében ellentételezésre alkalmas költséget eredményezett az SNCM számára.

241 Végül azonban, amennyiben ezt a kifogást úgy kellene értelmezni, hogy az vitatja az SNCM által alkalmazott kivételes adócsökkentő amortizációt, azt is meg kell jegyezni, hogy ez a – nemzeti számviteli jogszabályokban előírt – rendszer, mivel minden vállalkozás számára nyitva áll, az EK 87. cikk (1) bekezdése alapján önmagában nem minősül állami támogatásnak.

242 Ezen indokok alapján a felperesnek a túlzott versenytorzulás megelőzésére vonatkozó kifogásait és érveit teljes egészükben el kell utasítani.

– A támogatás minimális szintre való korlátozásáról

243 A felperes azt állítja, hogy az engedélyezett támogatás nem korlátozódik szigorúan arra a minimális szintre, amely az SNCM számára – a vállalkozás forrásait figyelembe véve – lehetővé tenné a szerkezetátalakítást. E tekintetben a felperes vitatja a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeget, az üzleti terv költségét, a *Liamone* értékcsökkenésének összegét, valamint a szerkezetátalakítási tervben előírt hajó- és ingatlanátruházások nettó bevételének összegét.

- 244 Előljáróban helyénvaló emlékeztetni arra, hogy a francia hatóságok által bejelentett szerkezetátalakítási támogatás összege 76 millió euró. Amint az a megtámadott határozat (326) preambulumbekendéséből kitűnik, ez a szerkezetátalakítási támogatás pénzügyi és üzemeltetési részből áll össze. A pénzügyi rész a múltbeli közszolgáltatás ellentételezésének felel meg. A megtámadott határozat (256)–(258) preambulumbekendésében a Bizottság azt állapította meg, hogy ez a pénzügyi rész az SNCM által a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéseként 2001-ig elszemvedett veszteségek összegének felel meg. Az üzemeltetési rész – a megtámadott határozat (328) preambulumbekendése szerint – a szerkezetátalakítási tervben foglalt különböző tevékenységek költségeinek felel meg.
- 245 A megtámadott határozat (256)–(258) preambulumbekendésében a Bizottság kiszámította, hogy a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeg – ahogyan az a (327) preambulumbekendésben is szerepel – 53,48 millió euró. A megtámadott határozat (328) preambulumbekendésében a Bizottság megállapította, hogy a szerkezetátalakítás költségei 46 millió eurót tesznek ki. Ez az összeg az említett határozat (328) preambulumbekendésének 120. lábjegyzete szerint a szerkezetátalakítás operatív intézkedéseit (31,2 millió euró) és a *Liamone* értékcsökkenését (14,8 millió euró) foglalja magában. Azonban tekintve, hogy az SNCM-nek 21 millió euró összegű, átruházásból származó nettó bevétellel kellene rendelkeznie a szerkezetátalakítási tervben előírt átruházásokat követően (a megtámadott határozat [97]–[99] és [319] preambulumbekendése), a Bizottság a megtámadott határozat (328) preambulumbekendésében arra a következtetésre jutott, hogy a 76 millió euró megalapozott összegű támogatásnak minősül ahhoz, hogy annak segítségével az SNCM rövid távon helyreállítsa az életképességét, tekintettel arra, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a vállalkozás szerkezetátalakításának finanszírozásához nem volt képes más saját forrásokat találni.
- 246 Azonban tekintettel a megtámadott határozat rendelkező részének 3. cikkében előírt nem stratégiai jellegű részesedések esetleges átruházásából származó nettó bevételre, amely a szerkezetátalakítási tervben előírt átruházásokat hivatott kiegészíteni, a Bizottság, ahogyan azt a megtámadott határozat (329), (357) és (358) preambulumbekendésében kifejti, a kérdéses szerkezetátalakítási támogatást e határozat rendelkező részének 6. cikkében foglalt feltételek szerint csak a 66 millió eurót kitevő első részösszeg erejéig engedélyezte, fenntartva az engedélyezés jogát a 10 millió euró összegű második részre vonatkozóan. Amennyiben bebizonyosodik, hogy a kérdéses átruházások a vállalkozás számára több, mint 10 millió euró összegű

bevételt jelentettek, a második rész jóváírására az SNCM nem válik jogosulttá. Másrészről azonban, ha az átruházásból kevesebb, mint 10 millió euró folyik be, a fennmaradó összeg – a Bizottság engedélyét követően – az átruházásból befolyt bevétel figyelembevételével átutalandó.

- 247 A támogatás minimális szintre való korlátozásával kapcsolatos kifogásaiban a felperes a számítás módszerét vitatja mind a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeget illetően (pénzügyi rész), mind pedig a szerkezetátalakítás költségeit illetően (operatív rész).
- 248 Ami először is a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeget illeti, elegendő emlékeztetni arra, hogy a felperes azon kifogásait, amelyek a megtámadott határozatnak az e pont tekintetében való megalapozottságára vonatkoznak, az Elsőfokú Bíróság a fenti 149–161. pontban már elutasította. Ami a további, ebben a szakaszban előadott azon kifogást illeti, amely szerint az SNCM – többek között – flottája rejtett értéktöbbletének megfelelő, túlzott értékcsökkenést számolt el 22,2 millió euró értékben, az nem vehető figyelembe, mivel az eszközök értékcsökkenésének megengedett hányada egyszerűen a felperes által nem vitatott számviteli szabályok alkalmazásából következik. Mindenesetre, az SNCM-nek az értékcsökkenéseket a múltban figyelembe vevő könyvelése hitelesítésére sor került, amit senki sem vitat, és nem az Elsőfokú Bíróság feladata, hogy ezt megkérdőjelezze. Ezen túlmenően, az Elsőfokú Bíróság a fenti 193. pontban már kimondta, hogy a Bizottság jogszerűen állapította meg, hogy az SNCM eladósodásának mértéke és önfinanszírozásának gyengesége egyetlen magánhitelezőként, piaci feltételek szerint eljáró bankot sem indított arra, hogy SNCM számára „további” hitelállományt ajánljon fel.
- 249 Ami másodsorban a szerkezetátalakítás költségeinek összegét illeti, a felperes a szerkezetátalakítás operatív intézkedéseinek költségeit először is nem 31,2 millió euróra, hanem az üzleti tervet alapul véve 17,091 millió euróra, illetve a juttatásoknak az SNCM 2002. évi könyvelésében foglalt összege alapján 16,86 millió euróra értékeli.

- 250 Ami a 17,091 millió eurót illeti, meg kell állapítani, hogy ez utóbbi összeg – ahogyan az a megtámadott határozat (257) preambulumbekkezdésében foglalt 11. táblázatból egyébként világosan kitűnik – kizárólag az üzleti tervnek a Korzika felé közlekedő járatokra vonatkozó költségét foglalja magában. A kérdéses szerkezetátalakítás azonban nemcsak az SNCM Korzika felé irányuló tevékenységét, hanem a vállalkozás tevékenységeinek összességét érinti, különösen a Magreb országok felé irányuló tevékenységeket. A 16,86 millió eurós összeget illetően a Bizottság és az SNCM erre vonatkozóan – a felperes ellenvetése nélkül – megmagyarázták, hogy a szerkezetátalakításhoz kapcsolódó kiadások összességét nem lehetett leírni, mivel azok a beruházások költségeinek feleltek meg.
- 251 Mivel a felperes az ezt meghaladó részt illetően – anélkül, hogy más olyan körülményre hivatkozna, amely alkalmas lenne arra, hogy megkérdőjelezze a megtámadott határozatban foglalt 31,2 millió eurós összeget – arra szorítkozott, hogy a Bizottságnak általánosságban felrója, hogy az nem ellenőrizte az üzleti terv tényleges költségeit, megalapozottnak kell tekinteni azt, hogy ez az összeg megfelel a szerkezetátalakítás operatív intézkedései költségeinek.
- 252 Másodsorban a *Liamone* értékcsökkenését illetően a felperes úgy véli, hogy ez az értékcsökkenés nem igazolt.
- 253 Mivel a felperes e tekintetben a fentebb egyéb kifogások keretében már vizsgált érvekre hivatkozik, ezeket – indokainknak a fenti 150. és 151. pontban foglaltakkal való egyezősége okán – el kell utasítani.
- 254 A beavatkozásra vonatkozó észrevételekben foglalt azon állítólagos körülményt illetően, amely szerint az SNCM nem volt köteles túlméretezett NSH-t megvásárolni, annál is inkább, mivel 1998-ban maga is aggódott NSH-i kihasználatlanságának mértéke miatt, elegendő emlékeztetni arra, hogy az Elsőfokú Bíróság a fenti 170–175. pontban már elutasította a felperes túlzott mértékű beruházás hiányának

vitatására vonatkozó kifogásait. Az SNCM által a két új NSH kifizetődőségével kapcsolatban kifejezett aggodalmak – amelyek kapcsán az SNCM jelezte, hogy ezeknek a hajóknak a közszolgáltatási kötelezettségekhez való hozzárendelése a hajók kísérleti használatának pozitív jellegétől függ – nem alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék valamely NSH 2000-ben történt vásárlásának ésszerűségét. Ugyanez vonatkozik az SNCM elnökének egy 2004. november 4-i újságcikkben megfogalmazott, a felperes által hivatkozott észrevételeire is. Ugyanis azon a tényen túlmenően, hogy az ilyen újságcikk nem hordoz jelentős bizonyító erőt, meg kell állapítani, hogy miközben ebben a cikkben az SNCM elnöke – ahogyan azt a felperes is hangsúlyozza – megkérdőjelezi a *Liamone* megrendelésének szükségességét, ugyanakkor azt is hozzáteszi – amit a felperes elmulaszt megemlíteni –, hogy „abban az időben az ügyfelek magas színvonalú kínálatot vártak a társaságtól”, míg „manapság [...] az utasok elsősorban és mindenekelőtt a viteldíjak alapján döntenek”, pontosítva mindemellett, hogy a *Liamone* elnevezésű hajót „megjelenésekor egyhangú elismerés fogadta”.

255 Harmadsorban, a szerkezetátalakítási tervvel előírt átruházásokból származó nettó bevételt illetően a felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy a támogatás minimális összegének meghatározása során nem vette figyelembe a szerkezetátalakítási tervvel előírt, és 2003-ban ténylegesen végrehajtott ingatlaneszköz-átruházásokból származó nettó bevételt.

256 E tekintetben helyénvaló emlékeztetni arra, hogy a megtámadott határozat (328) preambulumbekzdésében a Bizottság – miután jelezte, hogy az operatív intézkedésekkel kapcsolatos költségeket illetően a 46 millió eurós összeget vette figyelembe – előadta, hogy az SNCM-nek „a szerkezetátalakítási tervben előírt átruházások végrehajtását követően 21 millió euró összegű, átruházásból származó nettó bevétellel kell majd rendelkeznie”. Ezért, és tekintettel arra a tényre, hogy a közszolgáltatási kötelezettség ellentételezése 1991 és 2001 között 53,48 millió euró volt, a Bizottság az említett preambulumbekzdésben megállapította: „a 76 millió eurós összeg teljes mértékben indokolt annak lehetővé tétele érdekében, hogy a vállalkozás életképessége rövid időn belül helyreálljon”.

- 257 Megállapítható tehát, ahogyan az a megtámadott határozat (328) preambulumbekzdésének a (97)–(101) preambulumbekzdésre hivatkozó 121. lábjegyzetéből kitűnik, hogy a megtámadott határozat (328) preambulumbekzdésében említett 21 millió euró az e határozat (99) preambulumbekzdésében jelzett, az átruházásokból származó nettó bevételhez kapcsolódik.
- 258 Meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatnak ebben a részében a Bizottság, miután egyrészt a (97) preambulumbekzdésben emlékeztetett arra, hogy az SNCM szerkezetátalakítási tervében 2002-re négy hajója eladását tervezte, mégpedig a *Napoléon*, a *Liberté*, a *Monte Rotondo* hajók és az *Asco* nevű NSH eladását, amely hajókkal kapcsolatban a Bizottság megállapította, hogy azokat – az *Asco* nevű NSH-t kivéve – mind eladták, másrészt a (98) preambulumbekzdésben emlékeztetett arra, hogy ezeket az átruházásokat kiegészíti még a *Southern Trader* nevű hajó folyamatban lévő eladása is, megjegyezte, hogy „az átruházásból származó várt bevétel összege 40 millió euró, amely – a fennmaradó törlesztőrészletekre tekintettel – 21 millió euró összegű pénzbeli apportot eredményez (az átruházásokból származó nettó bevétel)”.
- 259 Azonban meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (101) preambulumbekzdésében a Bizottság a fentieket a következőkkel egészítette ki:

„Ezzel egyidejűleg [az SNCM] szerkezetátalakítási tervében a leányvállalataiban (a marseille-i irodában) meglévő ingatlaneszközeinek átruházását is előirányozta. Ezeket az ingatlaneszközöket 2003-ban ténylegesen eladták, ami 12 millió euró összegű nettó bevételt és 5,1 millió euró összegű számviteli érték-többletet eredményezve”.

- 260 A megtámadott határozat rendelkezéseiből tehát kitűnik, hogy a Bizottság megállapította, hogy – szerkezetátalakítási tervének megfelelően – az SNCM egyrészt a hajói eladásának vonatkozásában 21 millió euró összegű, eladásból származó nettó bevételt irányozott elő, másrészt pedig az ingatlaneszközök eladásának vonatkozásában – amely ingatlaneszközöket ténylegesen átruházta – összesen 12 millió euró összegű, átruházásból származó nettó bevételt valósított meg.

- 261 A megtámadott határozat (328) preambulumbekzdésében tehát a Bizottság – anélkül, hogy az ingatlaneszközök átruházásából származó nettó bevételt illetően utalna az említett határozat (101) preambulumbekzdésében jelzett 12 millió eurós összegre – a minimális összeg megállapítása végett csak azt jelezte, hogy az SNCM-nek 21 millió euró összegű, átruházásból származó nettó bevételt kellene megvalósítania.
- 262 A megtámadott határozatban az e pontra vonatkozóan megfogalmazott következtetések magyarázataképpen, a Bizottság ellenkérelmében először azt állította, hogy az ingatlaneszközök átruházásából származó bevételek az elemzést alapvetően nem befolyásolják, tekintettel arra a tényre, hogy az 5,1 millió euró összegű értéktöbbletnek elhanyagolható hatása volt a pénzügyi adósságok csökkenésére, így a likviditási többlet kockázatát el kellett vetni. Mind a Francia Köztársaság, mind pedig az SNCM mint beavatkozók beadványaikban ugyancsak megerősítették ezt az elméletet.
- 263 Ezt követően a viszonyválaszban a Bizottság az SNCM-hez hasonlóan előadta, hogy a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában rendelkezésre álló egységes számadatok hiányában, illetve a számadatok arra vonatkozó pontatlanságára tekintettel, hogy azok mit is jelölnek, nem volt olyan helyzetben, hogy összegzést végezzen az SNCM rendelkezésére álló likviditás meghatározását illetően. E tekintetben a Bizottság megjegyezte, hogy a megtámadott határozatban előírt számos átruházás a szerkezetátalakítási tervben előírt és a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában még nem teljesített átruházásokat foglalta magában, hogy az ideiglenes átruházásból befolyt egyes nettó bevételeket csökkenő mértékben kellett volna figyelembe venni, tekintettel arra, hogy az SNCM a megtámadott határozat elfogadását követően nehezen talált vevőre, és hogy a francia hatóságok által benyújtott számadatok nagyrészt ideiglenesek voltak. Ezen okok alapján a Bizottság kifejtette, hogy „általánosságban” értékelte azt a likviditást, amelyet az SNCM ésszerűen mobilizálhatott volna a szerkezetátalakítás költségeinek maximális saját erőből történő megfinanszírozása érdekében, a megtámadott határozat előtt, és azt követően.
- 264 Egyik magyarázat sem alkalmas arra, hogy alátámassza az ingatlaneszközök átruházásából származó nettó bevétel figyelembevételének hiányát.

- 265 Az első magyarázatot illetően helyénvaló emlékeztetni arra, hogy az iránymutatás 40. pontjában foglaltak szerint a támogatás összegét „szigorúan a vállalkozás [...] meglévő pénzügyi erőforrásainak ismeretében a szerkezetátalakítás lehetővé tételéhez feltétlenül szükséges minimumra” kell korlátozni.
- 266 A fentiekből az következik, hogy mivel az SNCM a jelen esetben szerkezetátalakítási tervében kötelezettséget vállalt nem nélkülözhetetlen hajóinak és ingatlaneszközeinek átruházására, köteles – ahogyan azt a Bizottság az Elsőfokú Bíróság írásban feltett kérdéseire válaszul kifejtette – az ezen eszközök átruházásból származó teljes bevételt a szerkezetátalakítási terv finanszírozására fordítani. Az SNCM állításával ellentétben ez a kötelezettség a támogatás kedvezményezettjét nem arra kötelezi, hogy az minden forrását a megítélt támogatás összegének csökkentése érdekében használja fel, hanem arra, hogy minden nem nélkülözhetetlen eszközből származó forrást a szerkezetátalakítási terv keretében a vállalat által végzett tevékenységére fordítson. A kedvezményezettnek a szerkezetátalakítási tervhez való saját forrásaival történő hozzájárulása annak biztosítása végett szükséges, hogy – az iránymutatás 40. pontjának megfelelően – a támogatás a vállalkozás, a részvényesek vagy a vállalkozást magában foglaló gazdasági csoport meglévő pénzügyi erőforrásainak ismeretében szigorúan a szerkezetátalakítás lehetővé tételéhez feltétlenül szükséges minimumra korlátozódjon.
- 267 A Bizottság a megtámadott határozatban egyébként ezt az álláspontot képviseli, mivel egyrészt az említett határozat (328) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy a támogatás minimális szintre való korlátozása végett a Bizottság a szerkezetátalakítás operatív intézkedéseinek teljes költségéből levonta az ott megjelölt, átruházásból származó nettó bevétel 21 millió eurót kitevő összegét, pontosítva egyébként, hogy az SNCM szerkezetátalakításának finanszírozására nem talált más saját forrásokat. Másrészt, a Bizottság a támogatás összegének a szükséges minimális szintre való korlátozása kötelezettségét azzal is figyelembe vette, hogy a jelen esetben egy időben elosztott és az ellentételezési rendszerrel kiegészített fizetési mechanizmus írt elő. Ugyanis a megtámadott határozat rendelkező részének 6. cikke értelmében a Bizottság a kérdéses támogatást csak a 66 millió eurót kitevő első részösszeg erejéig engedélyezte, a 10 millió euró összegű másik rész folyósítását azon bevétel alá rendelte, amely a számos nem stratégiai jellegű részesedésnek az említett határozat rendelkező része 3. cikkében előírt átruházásából származik. Meg kell állapítani,

hogy a támogatás engedélyezésének ez a részletekben meghatározott módja azt is megmagyarázza, hogy a Bizottság figyelembe vette a nem nélkülözhetetlen eszközök átruházásából származó teljes bevételt, mivel – ahogyan azt a megtámadott határozat (341) preambulumbekkezdésében jelzi – az átruházásokból származó bevétellel az iránymutatás 40. pontjában előírt kötelezettséggel összhangban „a lehető legjobban” csökkentenie kell a támogatás szükségességét avégett, hogy tiszteletben tartsák a támogatásnak a minimális szintre való korlátozását.

268 A fentiekből az következik, hogy az SNCM részére megítélt támogatás minimális összegének megállapítása során a Bizottság köteles volt figyelembe venni a szerkezetátalakítási terv végrehajtása kapcsán az átruházásokból származó nettó bevétel teljes összegét.

269 E tekintetben nem bír jelentőséggel az az állítólagos körülmény, amely szerint a megtámadott határozatban engedélyezett támogatás összege az SNCM számára nem teszi lehetővé a likviditási többlet felhasználását.

270 Igaz ugyan, hogy az iránymutatás 40. pontjának megfelelően a Bizottságnak – ahogyan azt a megtámadott határozat (330) preambulumbekkezdésében meg is tette – ellenőriznie kellett, hogy a kérdéses támogatás odaítélésére nem olyan formában vagy mértékben került-e sor, amely az SNCM számára lehetővé teszi, hogy olyan likviditási többlettel rendelkezzen, amelyet versenytorzulás előidézésére alkalmas agresszív tevékenységre használhat fel. Azonban az a körülmény, hogy a támogatásnak a megtámadott határozatban engedélyezett összege lehetővé tette az ilyen jellegű kockázat elkerülését, nem igazolja azt, hogy a Bizottság nem vette figyelembe az ingatlaneszközök átruházásából származó nettó bevételt, mivel e figyelembevétel azt eredményezhette volna, hogy a Bizottság alacsonyabb összeget minősít a közös piaccal összeegyeztethetőnek, sőt adott esetben a kérdéses támogatás közös piaccal való összeegyeztethetetlenségének megállapítását eredményezhette volna, amely még inkább lehetővé tette volna a versenytorzulás kockázatának elkerülését.

271 El kell tehát utasítani a Bizottságnak azt a magyarázatát, amely az ingatlaneszközök átruházásából származó nettó bevételnek az SNCM pénzügyi helyzetére gyakorolt hatása elhanyagolható jellegén alapul.

- 272 A második magyarázatot illetően helyénvaló emlékeztetni arra, hogy az Elsőfokú Bíróság egy szerkezetátalakítási támogatással kapcsolatban korábban már kimondta (a Kneissl Dachstein kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 138. pontban] 84. pontja), hogy a Bizottságnak nem kötelessége megbecsülni az adott vállalkozás által teljesítendő minden intézkedés egyedi költségét. Ugyanis azonkívül, hogy a különböző költséghelyek pontos becslése az előírt intézkedések jövőbeli jellege miatt mindenképpen bizonytalan, a Bizottság – széles mérlegelési jogkörében – átfogó értékelésre is szorítkozhat.
- 273 El kell tehát ismerni, hogy a jelen esetben a Bizottság – tekintettel azon nettó bevétel összegének pontos meghatározására vonatkozó nehézségre, amely a hajóknak és az ingatlaneszközöknek a szerkezetátalakítási tervben elrendelt átruházásából származik – az őt megillető széles mérlegelési jogkör gyakorlása során főszabály szerint jogosult volt e bevételt illetően becslést végezni.
- 274 A jelen esetben azonban elsősorban a hajók átruházását illetően meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (97) és (98) preambulumbekzdésében a Bizottság jelzi, hogy azon négy hajó közül, amelyek átruházását a szerkezetátalakítási terv előírta, hármát, nevezetesen a *Napoléon*-t, a *Liberté*-t és a *Monte Rotondo*-t már eladták, csak az *Asco* elnevezésű NSH nem talált vevőre, továbbá hogy a *Southern Trader* átruházása folyamatban van. Ugyanígy, míg az említett határozat (99) preambulumbekzdésében a Bizottság megállapítja, hogy az átruházások „várt” nettó bevétele a fennmaradó törlesztőrészleteket figyelembe véve 21 millió euró, ugyanebben a preambulumbekzdésben azt is megállapítja, hogy „a *Napoléon*, és a *Monte Rotondo* hajókat 2002-ben adták el”, míg „a *Liberté* és a *Southern Trader* hajók átruházására 2003-ban került vagy kerül sor”, tekintettel arra, hogy az utóbbi hajó eladására vonatkozóan az SNCM ígéretet kapott. Egyébiránt a megtámadott határozat ugyanezen (99) preambulumbekzdésében a Bizottság megállapítja, hogy „az e négy hajó átruházásából származó összes nettó bevétel 1,2 millió euróval meghaladja a feltételezett bevételt”.
- 275 Meg kell tehát állapítani, hogy a megtámadott határozat rendelkezéseiből kitűnik, hogy a határozat elfogadásának időpontjában a Bizottság több hajó átruházásából származó tényleges nettó bevétel összegét is ismerte, mivel – ami a négy hajó

eladását illeti – megállapítja, hogy az előirányzottakhoz képest az átruházásból származó nettó bevétel tekintetében többletbevétel keletkezett. E tekintetben, a *Napoléon* és a *Monte Rotondo* hajókat illetően – figyelemmel arra, hogy azok eladására 2002-ben került sor – helyénvaló megállapítani, hogy tekintettel az eladások és a megtámadott határozat elfogadásának időpontja között eltelt időre a Bizottságnak szükségszerűen ismernie kellett mindazokat a körülményeket, amelyek számára lehetővé tették a hajók eladásából származó nettó bevétel pontos összegének meghatározását. A *Liberté* elnevezésű hajót illetően, amelynek eladására 2003-ban, a megtámadott határozat elfogadását megelőzően került sor, ugyancsak meg kell állapítani, hogy figyelemmel az eladási árat a későbbiekben terhelő költségek beszámítása végett szükséges kisebb kiigazításokra, a Bizottságnak ugyanígy ismernie kellett az átruházásokból származó nettó bevétel összegének kiszámítását lehetővé tevő alapvető adatokat.

276 Az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére válaszul a Bizottság egyébként megerősítette, hogy a *Napoléon*, a *Monte Rotondo* és a *Liberté* elnevezésű hajókon realizált érték-többletet a Bizottság szolgálatai a francia hatóságok által 2003. május 14-én közölt információ alapján, vagyis a megtámadott határozat elfogadása előtt mintegy két hónappal meghatározhatták volna.

277 Nyilvánvaló, hogy ami az ötödik hajót, a *Southern Tradert* illeti, a Bizottság az előbbiekkal ellentétben itt csak az átruházásból származó nettó bevétel megbecsült összegét ismerte. Azonban e hajót illetően a megtámadott határozat rendelkező részének 3. cikkéből kitűnik, hogy átruházását – az SNCM által helyesen előadottak szerint – csak a támogatás második részének folyósításánál kell figyelembe venni, tekintettel arra, hogy e hajót az SNCM leányvállalatának, a Bizottság által nem stratégiai részesedésnek minősített Société méditerranéenne d'investissements et de participations-nak (a továbbiakban: SMIP) adták bérbe. Így a megtámadott határozat rendelkező része 3. cikkének második bekezdése előírja, hogy az ez utóbbi részesedésnek az átruházása helyett az SNCM eladhatja a társaság egyetlen eszközét, a *Southern Tradert*, és megszüntetheti a leányvállalatot. Az Elsőfokú Bíróság erre vonatkozó írásbeli kérdésére a Bizottság megerősítette, hogy a *Southern Trader* átruházásából származó nettó bevételt a megtámadott határozat (99) preambulum-bekezdésében feltüntetett 21 millió eurót kitevő összeg nem tartalmazta.

- 278 A fentiekből az következik, hogy a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a Bizottságnak ismernie kellett azon hajók átruházásából származó nettó bevétel pontos összegét, amelyek eladását a szerkezetátalakítási tervben előírták, és amelyek eladására az említett határozat elfogadásának időpontjában már ténylegesen sor került.
- 279 Másodsorban, ami az ingatlaneszközök átruházásából származó nettó bevételt illeti, helyénvaló emlékeztetni arra, hogy a megtámadott határozat (101) preambulumbekzdésében a Bizottság jelezte, hogy „[az ingatlaneszközök] átruházására 2003-ban ténylegesen sor került 12 millió euró átruházásból származó nettó bevétel ellenében és 5,1 millió euró összegű könyv szerinti érték többletet megvalósítva”. Ugyanezen preambulumbekzdésből kitűnik, hogy a Bizottság, a fent említett 12 millió eurót nem mint körülbelüli becslést, hanem mint a ténylegesen végbement átruházásból származó nettó bevételre vonatkozó pontos becslést adja elő.
- 280 Az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére a Bizottság egyébként megerősítette, hogy a megtámadott határozat (101) preambulumbekzdésében említett 12 millió eurót kitevő összeg a francia hatóságok által 2003. május 14-én, vagyis a megtámadott határozat elfogadása előtt mintegy két hónappal közölt információkból származott.
- 281 Ezért a Bizottság írásbeli beadványaiban foglaltakkal ellentétben az sem fogadható el, hogy az ingatlaneszközök átruházásából származó nettó bevétel a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában nem volt bizonyosan és véglegesen ismert.
- 282 A megtámadott határozat rendelkezéseiből tehát kitűnik, hogy elfogadásának időpontjában a Bizottságnak – mindazokat a hajókat, illetve ingatlaneszközöket illetően, amelyek átruházását a szerkezetátalakítási terv előírta, és amelyek átruházására erre az időpontra már sor került – ismernie kellett nemcsak az átruházásokból származó, az említett tervben előírt nettó bevétel becsült értékét, hanem az ezen átruházásból származó tényleges bevétel összegét is.

283 Ilyen körülmények között, és az állami támogatások tilalmának az EK 87. cikk (1) bekezdésében foglalt elvére figyelemmel a Bizottság ezen eszközök tekintetében a támogatás minimális jellegének megállapítása során nem szorítkozhatott az SNCM rendelkezésére álló likviditás „általánosságban” vett becslésére.

284 Mivel ugyanis a Bizottság a hajók átruházása kapcsán az átruházásból származó nettó bevételt illetően a szerkezetátalakítási tervben szereplő 21 millió euró összegű becsléshez képest értéktöbbletet, valamint az ingatlaneszközök átruházását illetően az átruházásból származó 12 millió euró összegű nettó bevételt állapított meg, a támogatás minimális jellegének a megtámadott határozat (328) preambulumbekkezdésében való megállapításához nem kizárólag a szerkezetátalakítási tervben a hajók átruházásából származó bevétel tekintetében előírányzott 21 millió euró összegű becslést kellett volna figyelembe vennie, hogy ne kövessen el nyilvánvaló mérlegelési hibát.

285 Ugyancsak el kell tehát utasítani a Bizottság által előterjesztett azon magyarázatot, amelyet a megtámadott határozat elfogadása időpontjában rendelkezésére álló számadatok pontatlanságára alapított.

286 Az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdéseire válaszul a Bizottság – az ellenkérelmében és viszonzváslában nem szereplő – újabb magyarázatában az Elsőfokú Bíróság előtti jelen peres ügy irataiban nem szereplő, bizalmas információra alapozva előadta, hogy a megtámadott határozat (99) preambulumbekkezdésében írt, 21 millió euró összegű, átruházásból származó nettó bevétel valójában mind az e határozat (97) preambulumbekkezdésben említett négy hajó, mind pedig a szerkezetátalakítási tervben előírt ingatlaneszközök átruházását magában foglalja. Az SNCM beavatkozási beadványában ugyanezt a magyarázatot adta elő.

287 Azonban anélkül, hogy a Bizottság által hivatkozott iratok alapján vizsgálni kellene e magyarázat megalapozottságát, helyénvaló emlékeztetni arra, hogy az állandó

ítélkezési gyakorlat szerint valamely határozat indokolásának magában a határozatban kell szerepelnie, és a Bizottság által később előadott magyarázatok – kivételes körülményektől eltekintve – nem vehetők figyelembe (az Elsőfokú Bíróság T-61/89. sz., Dansk Pelsdyravlerforening kontra Bizottság ügyben 1992. július 2-án hozott ítéletének [EBHT 1992., II-1931. o.] 131. pontja, a T-295/94. sz., Buchmann kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1994., II-813. o.] 171. pontja, valamint a T-374/94., T-375/94., T-384/94., és T-388/94. sz., European Night Services és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-3141. o.] 95. pontja). Ebből az következik, hogy a határozatnak önmagában elegendőnek kell lennie, és indokolása nem következhet a határozatot követően akkor előadott írásbeli vagy szóbeli magyarázatokból, amikor a kérdéses határozat már közösségi bíróság előtt kereset tárgyát képezi (az Elsőfokú Bíróság T-16/91. sz., Rendo és társai kontra Bizottság ügyben 1996. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1827. o.] 45. pontja).

288 A jelen esetben meg kell tehát állapítani, hogy a Bizottság és az SNCM által előadott magyarázat, amely szerint a megtámadott határozat (99) preambulumbekzdésében az átruházásokból származó nettó bevétel kapcsán feltüntetett 21 millió euró magában foglalja az ingatlaneszközök átruházásából származó nettó bevételt, nem szerepel az említett határozatban, amelyet a Bizottság végül az Elsőfokú Bíróság kérdésére válaszul a tárgyaláson elismert.

289 Meg kell azonban állapítani, hogy ennek a Bizottság által későn előadott magyarázatnak a megtámadott határozat ellentmond. Ugyanis, mivel a megtámadott határozat (97) és (98) preambulumbekzdése az SNCM által előírányzott hajóátruházásokra korlátozódik anélkül, hogy a megtámadott határozat e szakaszáig akár egyszer is említene az ingatlaneszközök átruházását, amelyek a megtámadott határozatban először a (101) preambulumbekzdésben jelennek meg, meg kell állapítani, hogy az említett határozat (99) preambulumbekzdésében foglalt utalás, amely szerint az „ezekből” az átruházásokból származó várt bevétel 21 millió euró, szükségszerűen csak az előző, vagyis a (97) és (98) preambulumbekzdésekben említett hajóátruházásokra vonatkozhat. Ugyanígy az a megtámadott határozat (101) preambulumbekzdésében foglalt utalás, amely szerint az SNCM „párhuzamosan” ingatlaneszközökének átruházását is előírányozta, amely ingatlaneszközök átruházására 12 millió euró átruházásból származó nettó bevétel végett ténylegesen sor

került, alátámasztja, hogy az ingatlaneszközök átruházásból származó nettó bevétel összegét a Bizottság a hajóátruházásból származó nettó bevétel összegétől elkülönülten, és ehhez hozzáadandóként kezelte. Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy sem a megtámadott határozat (328), sem (341) preambulumbekézése, amelyek további pontosítás nélkül 21 millió euró összegű, átruházásból származó nettó bevételt említenek, nem támasztja alá azt az értelmezést, amely szerint az említett összeg a hajóátruházásból származó nettó bevételen túlmenően az ingatlaneszközök átruházásból származó nettó bevételt is magában foglalja.

290 A fentiekből az következik, hogy el kell utasítani a Bizottság és az SNCM azon magyarázatát, amely szerint a támogatás minimális jellegének a megtámadott határozat (328) preambulumbekézésében foglalt meghatározása során figyelembe vett 21 millió euró magában foglalja az ingatlaneszközök átruházásból származó nettó bevételt.

291 Még ha elfogadnánk is a Bizottság és az SNCM állítását – amely szerint az átruházásból származó várt nettó bevételnek a megtámadott határozat (99) preambulumbekézésében jelzett, 21 millió eurós összegét úgy kell értelmezni, mint amely magában foglalja az ingatlaneszközök átruházásból származó nettó bevételt – abból akkor is az következne, hogy a Bizottság a támogatás minimális jellegének biztosítása érdekében az említett határozat (328) preambulumbekézésében nem szorítkozhatott az átruházásból származó, 21 millió euró összegű nettó bevétel figyelembevételére.

292 Ugyanis, noha nem zárható ki, hogy a hajók és az ingatlaneszközök átruházásból származó nettó bevételt a szerkezetátalakítási terv 21 millió euróra becsülte, a Bizottság által a tárgyaláson előadottakkal ellentétben nem ismerhető el, hogy a Bizottság jogosult volt megállapításait az egyszerű becslésekre alapozni, akkor is, ha azok nem felelnek meg a valóságnak, annak érdekében, hogy a határozat elfogadása ne szenvedjen késedelmet. Attól kezdve, hogy – ahogyan az a megtámadott határozat (88) preambulumbekézésében foglalt 31. lábjegyzetből kitűnik – az átruházásból származó nettó bevétel 21 millió eurót kitevő becsült összegét a szerkezetátalakítási terv 2001-ben megállapította, a Bizottság a támogatás szigorúan minimális jellegének az iránymutatás értelmében való ellenőrzése szükségességére figyelemmel köteles volt az említett becslést kiigazítani, úgy, hogy az figyelembe vegye az SNCM-nek az említett határozat elfogadásának időpontjában, vagyis nem egészen 19 hónappal később fennálló valós helyzetét.

- 293 Következésképpen, amennyiben az SNCM helyesen állítja, hogy mivel az *Asco* nevű NSH átruházásával kapcsolatban nehézségekbe ütközött, a Bizottság a megtámadott határozat elfogadása során e hajó tekintetében a szerkezetátalakítási tervben foglalt becslésnél alacsonyabb értékű, átruházásból származó nettó bevételt vehetett figyelembe, negatív irányban igazítva ki ezzel az említett becslést, a Bizottságnak az egyéb hajókra vonatkozó becslések felemelésére vonatkozó esetleges pozitív kiigazításokat is el kellett volna végeznie.
- 294 Márpedig a megtámadott határozat (99) és (101) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy az SNCM egyrészt átruházta azt a másik három hajót, amelyek átruházását a szerkezetátalakítási terv előírta, valamint a *Southern Trader*-t, illetve hogy ennek a négy hajónak az átruházásából származó nettó bevétel összege 1,2 millió euróval meghaladja a feltételezettet, másrészt átruházta azokat az ingatlaneszközöket, amelyek eladását az említett terv 12 millió euró összegben előírányozta.
- 295 Meg kell állapítani, hogy az SNCM egyébként nem vitatja, hogy az átruházásból származó nettó bevételnek kizárólag az *Asco* nevű NSH miatti negatív korrekciója nem ellentételezi teljesen e körülmények figyelembevételének hiányát.
- 296 Ugyanis beavatkozási beadványában az SNCM mind a négy olyan hajót illetően, amelyek átruházását a szerkezetátalakítási terv előírta, közölte az Elsőfokú Bírósággal „az SNCM rendelkezésére álló tényleges források” összegét. Ahogyan azt az Elsőfokú Bíróság a fentiekben már megállapította a *Napoléon* és a *Monte Rotondo* hajókat illetően, mivel ezek átruházására már 2002-ben sor került, tekintettel ezen átruházások és a megtámadott határozat elfogadása között eltelt időre, meg kell állapítani, hogy az SNCM által jelzett összeg megfelel az ezen hajók átruházásból származó nettó bevétel pontos összegének. Ugyanígy, a *Liberté* nevű hajót illetően is – amelynek átruházására 2003-ban, a megtámadott határozat elfogadását megelőzően került sor – meg kell állapítani, hogy az esetleges kisebb

kiigazítások szükségességére figyelemmel az SNCM beavatkozási beadványában jelzett összeg hozzávetőlegesen megfelel az e hajó átruházásból származó nettó bevétel összegének, mivel ennek az összegnek a kiszámításához szükséges alapvető körülmények a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában ismertek voltak. A tárgyaláson az SNCM egyébként megerősítette, hogy a beavatkozási beadványában hivatkozott összeg megbízható.

297 Az SNCM által rendelkezésre bocsátott ezen adatokból tehát kitűnik, hogy még ha az *Asco* nevű NSH-t illetően az átruházásból származó nettó bevételt negatívként vesszük is figyelembe, a kérdéses négy hajó átruházásból származó nettó bevételének tényleges összege akkor is körülbelül 16,5 millió eurót tenne ki oly módon, hogy figyelembe véve a megtámadott határozat (101) preambulumbekkezdésében az ingatlaneszközök átruházásával kapcsolatban említett 12 millió euró összegű, átruházásból származó nettó bevételt, a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában az átruházásból származó, az SNCM rendelkezésére álló teljes nettó bevételnek a Bizottság által a megtámadott határozatban figyelembe vett 21 millió eurós összeg helyett 28,5 millió eurót kellene kitennie.

298 E tekintetben el kell utasítani az SNCM azon állításait, amelyek annak bizonyítására irányulnak, hogy a megtámadott határozat (101) preambulumbekkezdésében hivatkozott összeg az átruházásból származó bruttó bevételt jelöli, mivel ezek az állítások közvetlenül ellentmondanak e preambulumbekkezdés rendelkezéseinek. Ami azt az állítást illeti, amely szerint az említett preambulumbekkezdésben hivatkozott összeg részben a vállalkozás tevékenységéhez nélkülözhetetlen eszközök átruházásával kapcsolatos, elég azt megállapítani, hogy azon túlmenően, hogy ezt az állítást más nem támasztja alá, a megtámadott határozat e tekintetben nem hivatkozik egyetlen olyan körülményre sem, amely alátámasztaná az ingatlaneszközök átruházásból származó nettó bevétel figyelmen kívül hagyását, akár a megtámadott határozat (101), akár annak (328) preambulumbekkezdését tekintve. Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a vállalkozás rendelkezésére álló forrásoknak az SNCM által beavatkozási beadványában jelzett tényleges összege még az SNCM által az ingatlaneszközök átruházásából származó nettó bevétel kapcsán rendelkezésre bocsátott számadatok figyelembevételével is 24,9 millió eurót tesz ki.

299 A tárgyaláson erre vonatkozóan feltett kérdésre a Bizottság végül egyébként elismerte, hogy a hajók és az ingatlaneszközök átruházásból származó nettó bevétel összege, amelyről a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában tudomása volt, meghaladta a 21 millió eurót.

- 300 A fentiekből az következik tehát, hogy a megtámadott határozat nyilvánvaló mérlegelési hibában szenved, mivel a támogatás minimális összegének meghatározása érdekében kizárólag az átruházásból származó, 21 millió euró összegű nettó bevételt veszi figyelembe, annak ellenére, hogy az említett határozatból és a jelen eljárás során benyújtott adatokból kiderül, hogy a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában rendelkezésére álló adatok alapján megállapíthatta volna, hogy az átruházásokból származó nettó bevétel meghaladta a 21 millió eurót.
- 301 A Bizottság és a beavatkozók által hivatkozott egyetlen körülmény sem alkalmas arra, hogy ezt a következtetést megkérdőjelezze.
- 302 Először is, aaptalanság miatt el kell utasítani a Bizottság viszonválaszában szereplő állítást, amely szerint a második, 10 millió euró összegű részletnek a megtámadott határozat rendelkező részének 6. cikkében foglaltak szerinti jövőbeni vizsgálatához figyelembe kell venni azon ingatlaneszközök és hajók várt átruházásból származó nettó bevételt, amelyek átruházását a szerkezetátalakítási terv előírányozta, és amelyeket a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában még nem ruháztak át.
- 303 Ugyanis, noha igaz az, hogy a megtámadott határozat rendelkező részének 3. és 6. cikke a támogatás második részének az ingatlaneszközök átruházásából származó, az SNCM által elért nettó bevétellel való csökkentését írják elő, az említett cikkek rendelkezéseiből, valamint a szükséges alátámasztással szolgáló (357) és (358) preambulumbekkezdésekből kitűnik, hogy ez a második rész kizárólag a Bizottság által a támogatásnak a nem stratégiai részesedések közös piaccal való összeegyeztethetősége végett megkövetelt átruházásából származó nettó bevétel figyelembevételét követeli meg, amely részesedéseket a megtámadott határozat rendelkező része 3. cikkének első bekezdése taxatív módon felsorol, és amelyek az Amadeus France, a Compagnie Corse Méditerranée, a société civil immobilière Schuman, az SMIP és a Someca társaságokban fennálló részesedésekre vonatkoznak.

- 304 Ahogyan azt a Bizottság az írásbeli kérdésekre adott válaszaiban, illetve a tárgyaláson számos alkalommal megerősítette, a megtámadott határozat rendelkező részének az előbb idézett rendelkezéseiben a második rész folyósításával kapcsolatban említett ingatlaneszközök nem képezik az említett határozat (101) preambulumbekzdésében hivatkozott azon ingatlanátruházás részét, amelyet a Bizottságnak a támogatás minimális jellege megállapításához a (328) preambulumbekzdésben figyelembe kell vennie. Az SMIP tulajdonában álló *Southern Trader* elnevezésű hajót illetően a Bizottság az írásbeli kérdésekre adott válaszaiban kifejtette, hogy annak átruházását a megtámadott határozat rendelkező részének 3. cikkében – a szerkezetátalakítási tervben a hajó eladásával kapcsolatos pontatlanságok miatt – úgy írta elő, hogy azt nem kell a szerkezetátalakítási tervben előírt 21 millió euró összegű ingatlaneszközök közé számítani.
- 305 A fentiekből az következik, hogy a Bizottság beadványaiban hangoztatottakkal ellentétben az ingatlaneszközök átruházásából származó, a megtámadott határozat (101) preambulumbekzdésében említett nettó bevételt a támogatás második részének folyósítása során nem kell figyelembe venni.
- 306 Következésképpen a Bizottság rendelkezésére álló azon lehetőség, hogy később értékelje, hogy a támogatás második részének folyósítási feltételei fennállnak-e, a nem nélkülözhetetlen eszközök átruházásából származó nettó bevétel teljes összegének a támogatás minimális jellege megállapítása során való figyelembevételét illetően nem alkalmas a fenti következtetések megkérdőjelezésére.
- 307 Ugyanezen okból egyébként a Bizottság azt sem tudja bizonyítani, amit a tárgyaláson állított, hogy azzal, hogy a támogatást a 66 millió euró összegű első részt illetően engedélyezte, biztosította az említett támogatás minimális jellegét, mivel a nem nélkülözhetetlen ingatlaneszközök átruházásából származó, 21 millió eurót meghaladó összegű nettó bevétel figyelembevételének elviekben annak megállapítását kellett volna eredményeznie a Bizottság részéről, hogy a támogatásnak a francia hatóságok által bejelentett összegével nem tartották tiszteletben a támogatás minimális szintre való korlátozásának követelményét, és következésképpen nem teljesültek az ahhoz szükséges feltételek sem, hogy a támogatás az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontja értelmében összeegyeztethetőnek minősüljön a közös piaccal.

- 308 Ami másodsorban a Bizottság által röviden megemlített azon körülményt illeti, amely szerint a közszolgáltatási kötelezettség ellentételezésére szolgáló összeg 2001 végéig alul volt becsülve, elég azt megállapítani, hogy ezt a körülményt a Bizottság a támogatás minimális jellegének megállapítása során megfelelően figyelembe vette, mivel – ahogyan az a megtámadott határozat (326) és (327) preambulumbekkezdéséből kitűnik – a támogatásnak azt a részét, amelyet a francia hatóságok olyan szerkezetátalakítási támogatásként jeleztek, amelynek célja annak lehetővé tétele, hogy „[az 1991. évi és az 1996. évi egyezmény] végrehajtása kapcsán az ezen időszakban a közszolgáltatási kötelezettség alá tartozó járatokat terhelő üzemeltetési, valamint szárazföldi költségekkel szemben álló pénzügyi ellentételezés nem megfelelő jellegének következményeit végérvényesen lezárja”, 53,48 millió euró értékben engedélyezték. Következésképpen az állítólagos körülményt már nem lehetett másodsor, a támogatás minimális összegének kiszámításához levonandó, nem nélkülözhetetlen eszközök átruházásából származó nettó bevétel összegének megállapításánál figyelembe venni.
- 309 Ami harmadrészt az SNCM által hivatkozott azon körülményt illeti, amely szerint a szerkezetátalakításnak a megtámadott határozatban végül megállapított költségei, vagyis a 25 millió euró (46 millió euró mínusz 21 millió euró), és a közszolgáltatási kötelezettség ellentételezésére szolgáló összeg, vagyis az 53,48 millió euró, együtt akár 78,48 millió euró összegű szerkezetátalakítási támogatást is igazolhatnak, így 2,48 millió euró összegű mozgásteret hagyva, elég azt megállapítani, hogy a francia hatóságok által jelzett támogatás nem 78,48 millió euró összegű, hanem 76 millió euró összegű támogatás volt. Nem feladata azonban az Elsőfokú Bíróságnak, hogy a megsemmisítés iránti per keretében a Bizottság által vizsgált támogatás összegétől eltérő összegű támogatás jogszerűségéről határozzon oly módon, hogy a Bizottság értékelését saját értékelésével váltja fel (az Elsőfokú Bíróság T-79/95. sz. és T-80/95. sz., SNCF és British Railways kontra Bizottság egyesített ügyekben 1996. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1491. o.] 64. pontja). Ezen túlmenően meg kell jegyezni, hogy az SNCM által jelzett különbség jelentősége igen csekély azon hibához képest, amelyet a nem nélkülözhetetlen eszközök átruházásából származó nettó bevétele összegének megállapítása keretében a maga előnyére követett el.
- 310 Ami negyedrész az SNCM azon állítását illeti, amely szerint a támogatás összege szigorú értelemben véve csak 22,5 millió euró, vagyis a francia állam által végrehajtott tőkeinjekció és a közszolgáltatási kötelezettség ellentételezésére szolgáló összeg különbsége, és így a szerkezetátalakítás 46 millió euró összegű

költségeinek 48%-át teszi ki, az SNCM arra a hibás feltételezésre alapoz, amely szerint a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló összeg az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében nem minősül állami támogatásnak. Nem ez volna azonban a helyzet, ha az Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéletben (hivatkozás a 105. pontban) megállapított feltételek a tőkeinjekció e részére vonatkozóan teljesültek volna. Mindenesetre az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata, hogy a megszüntetés iránti per keretében a Bizottság értékelését saját értékesítésével váltsa fel (az SNCF és British Railways kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 309. pontban] 64. pontja).

311 Ez a megállapítás a jelen esetben még inkább érvényes, mivel a Bizottság a megtámadott határozatban – amint az különösen e határozat (260) és (326) preambulumbekkezdéséből kitűnik – kifejezetten úgy ítélte meg, hogy még amennyiben a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló részösszeg az EK 86. cikk (2) bekezdésének értelmében igazolható is, a kérdéses 76 millió euró összegű támogatás egészét – beleértve a közszolgáltatás ellentételezésének megfelelő összeget is – szerkezetátalakítási támogatásként kell vizsgálni, mivel a kérdéses támogatást szerkezetátalakítási támogatás címen jelentették be, és hogy az életképesség helyreállításához szükség volt arra, hogy az említett támogatás lehetővé tegye az ezen ellentételezésből eredő adósságok rendezését is.

312 Ezért úgy tűnik, hogy a kérdéses támogatás teljes összege, vagyis a 76 millió euró, a szerkezetátalakítás – a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló 53,48 millió eurót kitevő összeg és a szerkezetátalakítás 46 millió eurót kitevő összegének összeadásából kapott – 99,48 millió euró összegű teljes költségének körülbelül 76%-át fedezi. Egyébiránt, még kizárólag az első, 66 millió euró összegű részösszeg figyelembevétele esetén is meg kell állapítani, hogy az említett rész a fenti összköltség körülbelül 66%-át fedezi.

313 Mindenesetre, még ha elfogadjuk is, hogy az Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéletben (fenti 105. pont) megállapított feltételek teljesültek, az a tény, hogy a támogatás ebben az esetben a szerkezetátalakítás kevesebb mint 50%-nak felel meg, semmiképpen nem gyengíti azon megállapítást, amely szerint a

szerkezetátalakítási terv végrehajtása során eszközölt átruházásokból származó összes nettó bevétel figyelembevételének hiányában ez a támogatás mégis túlzott mértékű marad. Ugyanis, ahogyan az fentebb szerepel, a szerkezetátalakítási támogatásnak az iránymutatás 40. pontja szerint a „feltétlenül szükséges minimumra” kell korlátozódnia, figyelembe véve többek között a vállalkozásnak a túléléséhez nem nélkülözhetetlen eszközei eladásából származó pénzügyi lehetőségeket is.

314 Végül, ami ötödrészt a Francia Köztársaság beadványaiban előadott azon állítást illeti, amely szerint a francia hatóságok által javasolt más becslési módszerek lehetővé tették volna a kérdéses támogatásnak megfelelő összeg igazolását, elég megállapítani, hogy a megtámadott határozat (320)–(325) preambulumbekkezdésében a Bizottság kifejezetten elvetette ezeket a módszereket, hogy azok helyett saját maga kidolgozza módszert alkalmazzon.

315 Következésképpen meg kell állapítani, hogy megalapozott a felperesnek az a kifogása, amely szerint a Bizottság a támogatás minimális jellegének megállapítása során nem vette figyelembe a nem nélkülözhetetlen eszközök átruházásból származó teljes nettó bevételét, így a megtámadott határozat e tekintetben nyilvánvaló mérlegelési hibában szenved.

A második jogalapra vonatkozó következtetések

316 A fenti megállapításokból az következik, hogy a második, az EK 87. cikke (3) bekezdése c) pontjának, valamint az iránymutatásnak a megsértésére alapozott azon jogalapot, amely szerint a megtámadott határozat nyilvánvaló ténybeli és mérlegelési hibákat tartalmaz, a támogatás minimális jellegének értékelésére alapított kifogás kivételével el kell utasítani.

- 317 A támogatás minimális jellege – ahogyan azt a Bizottság az iránymutatás 19. és 20. pontjában jelezte – az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontjában előírt azon feltételhez kapcsolódik, amely szerint valamely támogatás a közös piaccal összeegyeztethetőnek tekinthető, ha az nem befolyásolja hátrányosan a kereskedelmi feltételeket a közös érdekekkel ellentétes mértékben, ebből következően a megtámadott határozat jogszerűségét érintő hiba az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontjában előírt azon egyik feltételre vonatkozik, amelynek teljesülésével valamely támogatás a közös piaccal összeegyeztethetőnek tekinthető.
- 318 Ilyen körülmények között helyénvaló annak megállapítása, hogy a jelen esetben nem teljesültek annak feltételei, hogy a kérdéses támogatást a Bizottság a közös piaccal összeegyeztethetőnek minősítse. Következésképpen a megtámadott határozat jogszerűségét érintő hibának a jelen esetben meghatározó jelentősége volt a végeredményre (az Elsőfokú Bíróság T-126/99. sz., Graphischer Maschinenbau kontra Bizottság ügyben 2002. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2427. o.] 49. pontja).
- 319 Következésképpen, mivel a támogatás minimális jellege megállapításának a megtámadott határozat általános szerkezetét tekintve alapvető jelentősége van (a Westdeutsche Landesbank Girozentrale kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 62. pontban] 420. pontja), és az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata, hogy a megszüntetés iránti per keretében a Bizottság értékelését saját értékesítésével váltsa fel (az SNCF és British Railways kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 309. pontban] 64. pontja), e határozatot – anélkül, hogy a felperesnek a megtámadott határozatban előírt feltételekre vonatkozóan előterjesztett kifogásai megalapozottságát vizsgálni kellene – meg kell semmisíteni.
- 320 Ugyanis nem zárható ki különösen az, hogy a Bizottság, többek között az Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítélet (hivatkozás a 105. pontban) alapján az EK 87. cikk (1) bekezdésére figyelemmel új értékelést fogalmazhat meg a kérdéses intézkedés állami támogatás jellegére, vagy ennek legalább egy részére vonatkozóan, valamint hogy a Bizottságnak a jelen esetben módosítania kell a megtámadott

határozatban előírt feltételeket, már amennyiben e feltételek – tekintettel az állami támogatás összegére – továbbra is szükségesek (lásd ilyen értelemben az SNCF és British Railways kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 309. pontban] 64. pontját).

321 A fentiekből az következik, hogy a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni.

A költségekről

322 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Bizottságot, mivel pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeik, valamint a felperes költségeinek viselésére.

323 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának harmadik bekezdésével összhangban a SNCM – mint beavatkozó – maga viseli saját költségeit.

324 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Ebből következően a Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **Az Elsőfokú Bíróság a Franciaország által a Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) részére nyújtani tervezett szerkezetátalakítási támogatásról szóló, 2003. július 9-i 2004/166/EK bizottsági határozatot megsemmisíti.**
- 2) **A Bizottság maga viseli saját költségeit, valamint a felperes költségeit.**
- 3) **A SNCM és a Francia Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.**

Jaeger

Tiili

Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. június 15-i nyilvános ülésen.

H. Jung

M. Jaeger

hivatalvezető

elnök

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 2206
A kereset alapját képező tényállás	II - 2208
1. Az érintett hajózási társaságok	II - 2208
2. A francia szárazföld és Korzika közötti tengeri összeköttetésre vonatkozó közszolgáltatási kötelezettségek	II - 2209
Igazgatási eljárás	II - 2211
1. Az SNCM részére az 1991. évi és az 1996. évi egyezmények keretében a közszolgáltatási kötelezettségek ellentételezésére nyújtott támogatások	II - 2211
2. Az SNCM javára a megmentéshez és szerkezetátalakításhoz nyújtott támogatások	II - 2212
Az eljárás és a felek kérelmei	II - 2220
A jogkérdésről	II - 2222
1. A 2004. szeptember 8-i határozatnak a jelen keresetre gyakorolt hatására vonatkozó előzetes észrevétel	II - 2222
2. Az EK 253. cikk megsértésén alapuló első jogalapról, mely szerint a megtámadott határozat indokolása elégtelen	II - 2223
A jogalap hatályára vonatkozó előzetes észrevételek	II - 2224
A megtámadott határozat indokolásával kapcsolatos kifogások	II - 2227
Előzetes észrevételek	II - 2227
A kérdéses intézkedésről és a támogatás egy részének a közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló jellegéről	II - 2229
A hivatalos vizsgálati eljárás megindítására okot adó kételyek tisztázása ...	II - 2236
	II - 2303

Az életképesség helyreállításának mérlegeléséről	II - 2241
A szerkezetátalakítást célzó feltételezések életszerű jellege	II - 2244
A nem stratégiai jellegű részesedések megítéléséről	II - 2246
Az első jogalapra vonatkozó végkövetkeztetés	II - 2248
3. A második, az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontján, a 659/1999/EK rendeleten, valamint az iránymutatáson alapuló jogalapról, amennyiben azt kifogásolja, hogy a megtámadott határozat ténybeli hibákat és nyilvánvaló mérlegelési hibákat tartalmaz.	II - 2248
Az Elsőfokú Bíróság által gyakorolt felülvizsgálatra vonatkozó előzetes észrevétel	II - 2248
A megtámadott határozat megalapozottságára vonatkozó kifogásokról	II - 2250
A támogatás közszolgáltatás ellentételezésére szolgáló részének értékeléséről	II - 2251
Az SNCM pénzügyi nehézségeihez vezető okok elemzéséről	II - 2255
Az iránymutatás tiszteletben tartásáról	II - 2259
– Az SNCM nehéz helyzetben lévő vállalkozás jellegéről	II - 2260
– Az életképesség helyreállításáról	II - 2265
– A túlzott versenytorzulás megakadályozásáról	II - 2272
– A támogatás minimális szintre való korlátozásáról	II - 2278
A második jogalapra vonatkozó következtetések	II - 2299
A költségekről	II - 2301